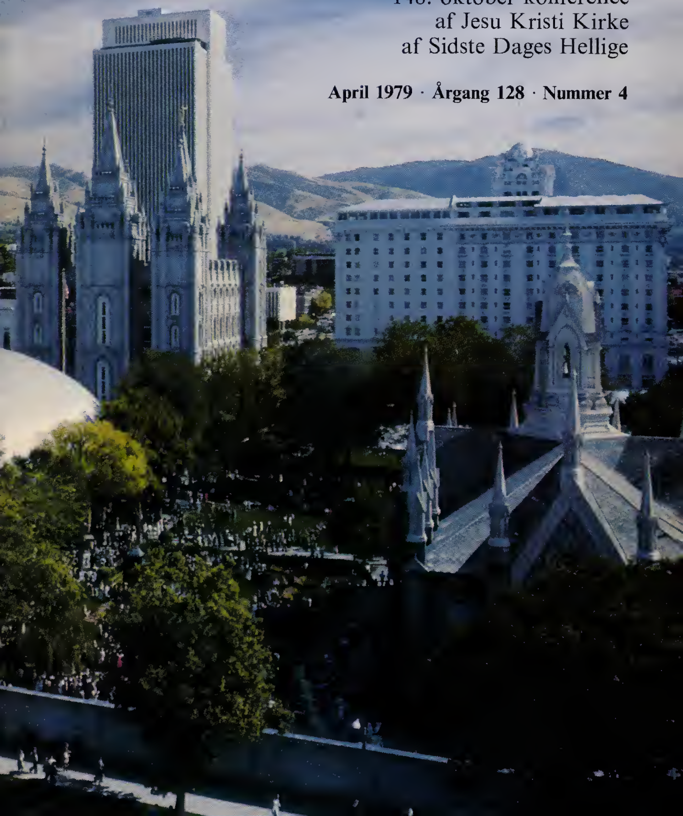
DEN*danske* STJERNE

Rapport af den
148. oktober konference
af Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige

April 1979 · Årgang 128 · Nummer 4

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

April 1979
Årgang 128
Nummer 4

148. oktober konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail).

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.

Tempelpladsen i Salt Lake City: Assembly Hall, Tabernaklet, besøgscentret og templet. I baggrunden ses hotel Utah og Kirkens administrationsbygning.

Rapport fra den 148nde halvårlige konference af Jesu Kristi Kirke af sidste dages hellige

Prædikener og beretninger
fra 30. sept. og 1. okt. 1978
fra Tabernaklet på Temple Square
i Salt Lake City, Utah

Det er en pligt for præsidenten over Det høje Præstedømmes embede at præsidere over hele kirken og at være ligesom Moses - -

„Se, her er visdom; ja, at være en seer, en åbenbarer, en oversætter, en profet" (L&P 107:91-91).

I dette embedes myndighed, løfte og ånd præsiderede præsident Spencer W. Kimball igen ved en historisk generalkonference, en konference, der var bestemt til at blive et vendepunkt i kirkens annaler.

Dette års nylig afsluttede halvårlige konference fik overmåde stor betydning, til dels fordi de tilstedeværende medlemmer deltog i afstemningen om, som bindende for kirken at „acceptere", en åbenbaring „som Herrens ord og vilje".

Åbenbaringen angik „udstrækning af præstedømmet og tempelvelsignelser til alle værdige medlemmer af kirken . . . uden hensyn til race eller hudfarve". Denne åbenbaring var blevet bekendtgjort tidligere den 8. juni men blev nu accepteret af medlemmerne ved konferencen, der er en „konstituerende forsamling" i kirken. (Se side 28).

Præsident Kimball præsiderede ved alle sessioner. I det første offentlige møde lørdag morgen præsenterede han et nyt medlem af De tolvs Råd til at udfylde den plads, der blev ledig den 19. august ved ældste Delbert L. Stapleys død; et nyt medlem af præsidiet for De halvfjers' første Kvorum; og tre nye generalautoriteter som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum.

Om eftermiddagen før opretholdelsen af disse brødre, præsenterede præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab, handlingen i forbindelse med præstedømmet. Ved den lejlighed blev også præsenteret en „ny emeritus status, der skulle gives lejlighedsvis" til generalautoriteter, som efter „mange års fuldstændige og uselviske hengivelse" ikke vil blive „afløst men undskyldt fra aktiv tjeneste . . . af hensyn til disse menneskers personlige velbefindende" (se side 29 og 30).

Generalautoriteter, der blev opretholdt i denne emeritus status, var ældste Ster-

ling W. Sill, ældste Henry D. Taylor, ældste James A. Cullimore, ældste Joseph Anderson, ældste William H. Bennett, ældste John H. Vandenberg og ældste S. Dilworth Young.

Opretholdt som nyt medlem af De tolvs Råd blev ældste James E. Faust, tidligere i præsidiet for De halvfjerds' første Kvorum. Opretholdt som nyt medlem af præsidiet for De halvfjerds' første Kvorum blev ældste Wm. Grant Bangerter af De halvfjerds' første Kvorum, og opretholdt som nye medlemmer af dette kvorum blev ældste F. Burton Howard fra Bountiful, Utah; ældste Teddy E. Brewerton fra Calgary, Canada og ældste Jack H. Goaslind, jr. fra Salt Lake City. Dette bringer antallet af generalautoriteter op til otteogfirs og det samlede antal af medlemmer i De halvfjerds' første Kvorum til niogfyrre. (Se side for biografiske oplysninger).

Konferencesessioner blev holdt lørdag den 30. september og søndag den 1. oktober, og prædikener blev holdt af toogtredive generalautoriteter. Sessionerne blev holdt i Tabernaklet på Temple Square.

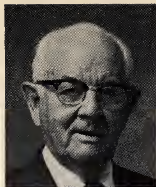
Dele af eller alle konferencemøderne blev transmitteret til over 200 tv-stationer i USA og Canada, 376 kabel-tv-systemer og 50 stationer for første gang i Italien; per radio til 71 stationer i Latinamerika, 61 i USA, 61 i Australien, 20 i Italien (første gang) og 2 andetsteds i Europa og Afrika; per telefonnetsradio til 320 steder i USA og 64 i Europa; over FM-sideband over 7 stationer på 73 steder i Europa; for præstedømmemødets vedkommende direkte til 1424 mødesteder i USA, Canada og Puerto Rico samt 54 mødelokaler i Australien, New Zealand, Filippinerne, Hong Kong, Korea og Japan.

Udover de to dages offentlige møder blev der holdt et seminar for regionalrepræsentanter fredag den 29 september i kirkens kontorbygning. Betydningsfulde instruktioner blev givet af præsident Kimball med hensyn til de lande, der snart må modtage evangeliet, og af andre generalautoriteter om vigtige aspekter af kirkens programmer og aktuelle prioriterede emner. (Se side 28-30 for detaljer).

Redaktionen

INDHOLDSFORTEGNELSE

Tale ved en fireside for kvinder

Hold fast ved jernstangen

Præsident Spencer W. Kimball

Kirken har lidt et smerteligt tab ved bortgangen af ældste Delbert L. Stapley af De tolv Apostles Råd. Han døde den 19. august 1978. Ældste Stapley tjente trofast og dygtigt i De Tolvs Råd i otteogtyve år. Hans nærværelse vil i høj grad blive savnet, og vi gentager over for hans familie vor kærlighed og den kondolence, vi udtrykte i tiden omkring hans død. Som medlem af De tolv Apostles Råd til erstatning for ældste Stapley præsenterer vi ældste James Esdras Faust til opretholdelse. Alle, som kan tiltræde dette forslag, bedes vise det ved at opække højre hånd.

Vi beder også denne konferences deltagere om at opretholde ældsterne Fred Burton Howard, Teddy Eugene Brewerton og Jack H. Goaslind, jr. til at tjene som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum, og ældste William Grant Bangerter til at tjene som en af præsidenterne for De halvfjerds' første Kvorum som erstatning for bror Faust. Vil de, som kan søtte disse brødre i de angivne stillinger, venligst række højre hånd i vejret? Er der nogen imod beder vi om det samme tegn.

Må vi bede disse brødre indtage deres pladser på de dertil beregnede stole.

Hvor vidunderligt er det ikke, brødre og søstre, at byde jer velkommen til denne verdenskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og at være vidne til og at se de store skarer, der er samlet her i Salt Lake City og andre steder, og som i sandhed gør dette til en international begivenhed for de trofaste hellige.

Jeg fryder mig sammen med jer ved fremgangen for og udvidelsen af Herrens jordiske rige i næsten alle dele af den frie verden. Vi åbner bestandigt nye områder, og vi etablerer bestandigt nye missioner og opdeler andre for at skaffe mere effektiv ledelse af det bestandigt større antal af vore unge mænd og kvinder, der er engageret i fuldtids missionærgerning. Siden vor sidste konference for et halvt år siden, har vi oprettet ti nye missioner, så der nu er 166 i verden. Vi har nu 26,606 missionærer, der bringer evangeliet ud til næsten enhver nation, slægt, tungemål og folk under ledelse af De tolv apostles Kvorum, hvis guddommelige kaldelse er at „gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning og i overensstemmelse med himlens forordning. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender i alle nationer" (L&P 107:33).

Før afslutningen af dette år vil vi have mere end 1000 stave. Det synes helt utroligt, når jeg husker, at der kun var 145 stave i hele verden, da jeg blev apostel i 1943.

Denne vækst fortjener taksigelse og pris til Herren for guddommelig vejledning af dette program for frelse af sjæle og indsamling af dem i Kristi fold. Mens meget er blevet gjort og fuldført, er der

endnu meget tilbage at gøre. Vi må gå videre med mod og stor frimodighed for at proklamere Jesus Kristus som den genoprettede Herre og menneskehedens Frelser.

Vi har bedt alle og enhver, hvorsomhelst det er muligt, at bidrage med en køkkenhave til produktion af næringsmidler, så I kan glæde jer over jeres arbejdes frugter og hjælpe med at skaffe til eget behov. Vi tilskynder forældre til ikke blot selv at engagere jer i denne aktivitet men at lade jeres drenge og piger være med til arbejdet i haven. De vil ikke alene lære værdien af og glæden ved at arbejde, men det vil også hjælpe dem til at udvikle en fornemmelse af ansvarlighed, når de deltager i sådanne familieprojekter.

Vi bør ikke alene gøre vore marker og forhaver attraktive, men vore hjem, lader, de omliggende bygninger og hegn bør holdes i god stand med reparationer og maling. Vi er også klare over, at sådanne projekter aldrig ophører men vedblivende behøver opmærksomhed og planlægning.

Vi fornyer vor appel om at føre individuelle dagbøger og optegnelser og at samle familie-historier. Enhver sidste dages hellig familie, der har udført genealogisk (slægtshistorisk) arbejde og samlet historiske optegnelser, har brændende ønsket, at deres forfædre havde ført bedre og mere fuldstændige optegnelser. På den anden side er der nogle familier, der ejer nogle åndelige skatte, fordi forfædre har nedskrevet de begivenheder, der førte til deres omvendelse til evangeliet og andet af interesse, inkluderende mange mirakuløse velsignelser og åndelige oplevelser. Folk bruger ofte den undskyldning, at deres tilværelse er uden større begivenheder, og at ingen vil være interesseret i det, de har gjort. Men jeg forsikrer jer, at hvis I vil føre jeres dagbøger og optegnelser, så vil de sandelig blive kilder til storslået inspiration for jeres familier, jeres børn, jeres børnebørn og andre, ned gennem generationerne.

Familiehjemmeaftenerne er et særdeles velegnet tidspunkt og sted til at engagere sig i sådanne aktiviteter og især til at oplære børnene i kunsten at skrive om deres egen tilværelse. Har I ikke allerede gjort det, så beslut jer idag til at påbegynde jeres dagbøger.

Det er nødvendigt nu at engagere sig mere fuldstændigt i forløsningen af vore afdøde slægtninge gennem hyppigere tempelbesøg. Enhver, som besidder en tempelanbefaling, bør benytte den så ofte, det er muligt at deltage i dåb, begavelser og beseglinger for de døde. Andre medlemmer af kirken bør alvorligt interessere sig for forberedelse til at kvalificere sig til at få en tempelanbefaling, så også de kan fryde sig over disse evigtvarende velsignelser og også fungere som frelsere på Zions Bjerg. Der venter en bestandig voksende byrde af tempelarbejde på at blive udført af de hellige, og vi burde hæve os op til at kunne klare den udfordring.

Jeg vil igen opfordre alle hellige overalt til en strengere overholdelse af sabbatsdagen. Herrens hellige dag er hurtigt ifærd med at miste sin hellige betydning over hele verden. Menneskene ødelægger mere og mere sabbatens hellige formål i stræben efter rigdom, fornøjelser, underholdning og tilbedelse af falske og materielle guder. Vi vedbliver at opmuntre alle hellige og gudfrygtige mennesker overalt til at overholde sabbatsdagen og holde den hellig. Forretninger ville ikke holde åbent om sabbaten, hvis de ikke fik kundebesøg på denne hellige dag. Det samme gælder for udflugtssteder, sportsarrangementer og alle andre underholdnings- og rekreationsaktiviteter. Det synes, som om stræben efter de almægtige penge er ved

at vinde over Herrens befaling: „Mine sabbater skal I holde, og min helligdom skal I frygte" (Tredje Mosebog 19:30). „Hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!' når I *ikke* gor, hvad jeg siger?" (Lukas 6:46, fremhævelse tilføjet).

Overtrædelse af sabbatens formål er ikke det eneste, der i vor tid fremkalder vores protestråb. Vi er alvorligt bekymrede over den verden, vi lever i.

„Når foranderlighedens vinde blæser voldsomt, og bølgerne slår ind over os, har vi en jernstang, som vi kan klynge os til for at opnå sikkerhed."

Kommunikationernes massemedier præsenterer os dagligt for så meget, der er ondt, afskyeligt og uhumskt, og så meget, der nedbryder retskaffenheden. Gudloshed synes at regere overalt. Satan er øjensynligt helt uhæmmet. Vi har før sagt, at den voksende eftergivenhed i det moderne samfund bekymrer os.

Omkring os ser vi bestandigt forandringer. Selv livets gang er blevet accelleret. Sommetider forekommer det, at verden undergår sådanne fødselsveer af bare forandringer, at folk bliver desorienterede og ikke kan finde ud af, hvad der har nogen værdi. Principperne om hvad der er rigtigt eller forkert er imidlertid altid, hvad de har været. De evangeliske lærdomme er uforandrede. Al menneskenes onde tale og alle menneskenes onde handlinger kan ikke forandre en tøddel af Guds befalinger.

Det godes kræfter er tydeligvis og vedblivende under angreb. Der er tidspunkter, hvor det synes, som om verden næsten er ved at drukne i floden af smuds og fornedrelse. Og jeg ønsker at råbe det ud. „Hold fast! Hold fast ved det, der er rigtigt og sandt. Deri ligger sikkerhed. Lad jer ikke blive fejet overende."

I 1946 besøgte jeg Hawaii ganske kort efter en forfærdelig tidevandsbølge, hvor mure af vand på omkring 15 meters højde ramte Hilo og Hamakua kysten, og jeg så de ødelæggelser, der forvoldtes. Huse var blevet væltet og revet op, knust som pindebrænde; hegn og haver var tilintetgjort; broer og veje skyllet bort. Badekar, køleskabe, knuste biler lå strøet overalt i gaderne. Hvor en af vore små kirkebygninger havde stået, var intet andet end fundamentet tilbage. Mere end hundrede mennesker havde mistet livet; lige så mange var kommet til skade; tusinde var blevet hjemløse. Mens jeg var der, hørte jeg mange historier om lidelser, heroisme og redning.

Én kvinde fortalte, hvordan hun havde fået en telefonopringning med et budskab fra nogle venner om at tage afsted omgående - - da en flodbølge var på vej. Hun så ud over havet og kunne se den frygtelige bølge nærme sig som et bjerg. Hun og hendes mand greb deres barn og løb for livet op ad en skråning. Men to af deres små piger var ikke hjemme men legede nær en klynge lauhala-træer. De så bølgen komme, løb ind mellem træerne og holdt godt fast omkring stammerne. Den første kæmpebølge vaskede hen over hovederne på dem, men de holdt vejret og klyngede sig krampagtigt fast til de tykke stammer, indtil vandet trak sig tilbage, og deres hoveder igen kom over vandet. Og så løb de hurtigt op ad højen, før den næste bølge kom. Sammen betragtede familien fra den sikre plads på højens top, hvordan deres hus og hjem forsvandt under bølgernes slag. Også vi står over for magtfulde, ødelæggende kræfter, der er sluppet løs af djæ-

Tabernaklet, søndag formiddag.

velen. Bølger af synd, ondskab, umoral, nedværdigelse, tyranni, svigefuldhed, sammensværgelse og uærlighed truer os alle. De kommer med stor magt og hastighed og vil ødelægge os alle, hvis vi ikke er på vagt.

Men en advarselsrøst har lydt for os. Den opfordrer os til at være vågne og til at lytte efter og flygte fra det onde for ikke at miste vor evigtvarende liv. Uden hjælp kan vi ikke stå imod. Vi må flygte til højere steder eller klynge os fast til det, der kan forhindre os i at blive fejet bort. Det, som vi må klynge os til for at være sikre, er Jesu Kristi evangelium. Det er vores beskyttelse mod en hvilken som helst kraft fra den onde. En inspireret profet i Mormons Bog tilrådede sit folk: „Ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund" (Helaman 5:12).

Jeg vil gerne fremhæve, at Kristi belæringer om, at vi skulle blive fuldkomne, ikke bare er retoriske (tom snak). Han mente bogstaveligt, at det er menneskehedens ret at blive ligesom Faderen og

ligesom Sønnen, efter at have overvundet menneskelige svagheder og udviklet guddommelige egenskaber.

Fordi mange mennesker ikke fuldt ud benytter de evner, de har, gør de ikke noget for at udnytte den sandhed, at de har magten til at blive ligesom Kristus. Det er den mand og kvinde, som benytter magten, der viser dens eksistens; undladelse kan ikke bevise, at den ikke er der.

At arbejde hen mod fuldkommenhed er ikke en éngangs-beslutning men en proces, der må følges hele ens liv.

Gennem Moses kom Herrens ord ned fra bjerget. De befalinger, som Herren gav israelitterne, sætter minimumsstandarder for opførsel. Disse befalinger, sagde Paulus, er „os en tugtemester til Kristus, for at vi skulle blive retfærdiggjorte af tro" (Gal. 3:24).

Men at efterleve ordene i De ti Bud er kun begyndelsen til fuldkommenhed. Jesus forkyndte helligheden af De ti Bud men fremhævede gentagende, at der hørte mere til.

Det er ikke nok at erkende Herren som den højeste og at afstå fra at tilbede afgudsbilleder; vi skal elske Herren af hele vort hjerte, magt og sind og styrke, idet vi forstår den store glæde, som han føler over sine børns retskaffenhed.

Det er ikke nok at afstå fra at bande og være blasfemiske. Vi må gøre Herrens navn betydningsfuldt i vor tilværelse. Selv om vi ikke tager Herrens navn forfængeligt, bør vi ikke lade vore venner eller naboer og heller ikke vore børn i tvivl om, hvor vi står. Lad der ikke herske tvivl om, at vi er tilhængere af Jesus Kristus.

Det er ikke nok at afstå fra at gå i biografen, på jagt, fiskeri, sport og på unødvendigt arbejde på sabbaten. Konstruktiv udnyttelse af sabbaten inkluderer studium af skrifterne, overværelse af kirkens møder for at lære og tilbede, at skrive breve til fraværende kære, at trøste de syge og sørgende og i al almindelighed at gøre det, som Herren vil have os til at gøre på hans hellige dag.

Hvis vi virkelig ærer vore forældre, som vi har befaling til, vil vi søge at efterligne deres bedste karakteregenskaber og at opfylde deres højeste forhåbninger til os. Intet materielt, som vi kan give dem, vil blive mere værdsat end vores retskafne levned.

Det er ikke nok at afstå fra at slå ihjel. Snarere er vi under højtidelig forpligtelse til at respektere liv og at fostre det. Langt fra at tage liv må vi være generøse i vor hjælp, så andre kan glæde sig over livets nødvendigheder. Og når det er blevet gjort, prøver vi at forbedre tanken og ånden.

Vi afstår fra at indtage skadelige stoffer i vort legeme. Ved visdom og moderation i alle forhold søger vi godt helbred og en fornemmelse af fysisk velbefindende.

Det er ikke nok at afstå fra at begå hor. Vi må gøre det ægteskabelige forhold helligt og ofre og arbejde for at opretholde den varme og respekt, som vi var så glade for under vor forlovelse. Gud planlagde, at ægteskabet skulle være evigtvarende, beseglet af præstedømmets kraft til at vare ud over graven. Daglige, høflige og venlige handlinger, udført bevidst og kærligt, er en del af det, som Herren forventer.

Det er op til os at holde vore hjerter og tanker rene så vel som vore handlinger.

„Du må ikke stjæle", sagde Herren på Sinaibjerget (Anden Mosebog 20:15). Det vil sige, at vi på enhver måde skal være ærlige. Vi må være gavmilde, nøjagtigt det modsatte af selviske. Når der er brug for penge, giver vi penge. Men ofte er der, i højere grad end penge behov for kærlighed og tid og omsorg, som penge ikke kan købe. Når det er tilfældet, er selv det at give penge ikke nok.

At bære falsk vidnesbyrd og at begære andres ejendom er yderligere vidnesbyrd om selviskhed. „Elsk din næste som dig selv", lærte Jesus. Af det og af kærlighed til Gud „afhang loven og profeterne" (Matt. 22:39-40).

Venlighed, hjælpsomhed, kærlighed, omsorg, gavmildhed - - vi kunne fortsætte listen over dyder i uendelighed. Udvikling af sådanne tendenser er, hvad Herren beder os om.

„Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt" (13. trosartikel).

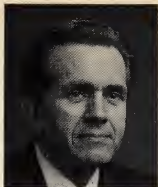
Jesu Kristi evangelium er sandt. Enhver oprigtig søgende kan vide for sig selv, at det er sandt, ved studium og efterlevelse af dets principper og ved at søge Helligåndens følgeskab og hjælp. Men hvor meget lettere er det ikke at forstå og acceptere, hvis den sandhedssøgende også kan se evangeliets principper virke i andres tilværelse. Ingen større tjeneste kan gives kirkens missioneringskaldelse end at være et eksempel på positive kristne dyder i vor tilværelse.

Herren fremholder et vidunderligt løfte til dem, der elsker ham og udviser denne kærlighed ved trofast, hengiven tjeneste og efterlevelse af hans evigtgyldige principper. Når forandringernes vinde blæser frygteligt, og bølgerne fejer hen over os, har vi et træ eller en jernstang af principper, hvortil vi kan klynge os i sikkerhed. Det er Jesu Kristi evangelium, der er blevet gengivet til jorden i sin fylde.

Må Herren velsigne enhver af os til at holde fast på jernstangen, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Ungdomskor

Hjælpeforeningen

Ældste Boyd K. Packer
De tolvs Råd

Det vil være mit formål at give en ubetinget godkendelse af en organisation, som jeg aldrig har tilhørt. Den har i høj grad beriget mit og min families liv. Jeg har aldrig kunnet erhverve mig et medlemskab deri; og ikke desto mindre vedbliver den at øve indflydelse på mig.

Det er hjælpeforeningen, en af de ældste kvindeorganisationer i verden. Der er medlemmer i omkring 70 nationer med et samlet antal på godt over én million. Hvert år øges medlemstallet med tusinder. Kun kvinder kan blive medlemmer.

Da profeten Joseph Smith oprettede den, sagde han til kvinderne:

„I vil modtage instruktioner gennem præstedømmets orden, som Gud har etableret, gennem dem, der er udpeget til at . . . lede kirkens virksomhed i denne sidste uddeling; og jeg drejer nu nøglen om for jer i Herrens navn, og dette selskab skal fryde sig, og kundskab og intelligens skal udøses fra nu af og fremover" (*History of the Church*, 4:607).

Profeten sagde til dem, at organisationen skulle være „et velgørende selskab i henhold til jeres natur", og så tilføjede han: „Hvis I lever op til jeres privilegier, kan englene ikke afholdes fra at blive jeres medarbejdere" (*History of the Church* 4:605).

For tredive år siden sagde præsident George Albert Smith:

„I er . . . mere velsignede end andre kvinder i hele verden. I var de første kvinder der fik stemmeret; de første kvinder der fik indflydelse på en kirkes arbejde. Det var Gud, der gav jer dette som resultat af åbenbaring til en Herrens profet. Tænk på, hvilke fordele denne verdens kvinder har kunnet glæde sig over siden den tid. Ikke alene I, der hører til kirken, har kunnet glæde jer over ligeberettigelsens velsignelse, men da profeten Joseph Smith drejede nøglen om for frigørelsen af kvinderne, blev den drejet om for hele verden, og fra generation til generation er antallet af kvinder, som kan glæde sig over velsignelserne ved religiøs frihed og borgerlig frihed, blevet øget" (*Relief Society Magazine* Dec. 1945, p. 717).

Jeg vil ikke forsøge at tiltvinge mig medlemskab i hjælpeforeningen. Jeg kan få mere udbytte af den, hvis jeg lader den fortsætte med at være en organisation for kvinder. På den måde får jeg større, meget større udbytte, end jeg kunne ved at være medlem af den.

Jeg håber ikke, at navnet, hjælpeforeningen, nogen sinde vil blive forandret. Det skriver sig helt tilbage til den opgave, som profeten stillede kvinderne. Hele dens velafbalancerede program svarer nøje til ethvert værdigt behov, der af naturen er en del af kvindelighed.

Hvert enkelt medlem bliver bestandigt påvirket af litteratur, kunst, musik, samtidige begivenheder, og belært om *hjemkundskab* og, vil jeg gerne fremhæve, *åndelig livsforelse*. Hun opmuntres til at

give fuldt og helt udtryk for enhver værdig følelse og impuls og talent.
Når min kone kommer tilbage fra købmandsforretningen, bliver nogle af varerne sat frem til øjeblikkeligt brug. Andre sættes på hylden, indtil hun f.eks. skal bage igen. Noget bliver kun brugt i tilfælde af en nødsituation.
Meget ofte er det noget, som slet ikke er til os. De skal gives væk til nogen, som hun ønsker at *gore noget for*.
Hun kommer hjem fra hjælpeforeningen på omtrent samme måde, denne gang bærende på åndelige varer. Nogle benyttes omgående; andre sættes til opbevaring. Men det meste fik hun til brug for andre.
Hendes forretning fyldes op ved overværelse af hjælpeforeningens møder, og hun trækker stadig nu og da på det, hun fik med sig fra det allerførste hjælpeforeningsmøde, hun var med til.
Jeg gentager, at jeg ikke har nogen gavn af et medlemskab i hjælpeforeningen. Vi som familie har udbytte af vort samkvem med kvinder, som har gavn af det.
For mange år siden blev der i kirken offentliggjort denne udtalelse: „Kvindens plads i kirken er at vandre ved siden af manden, ikke foran og ikke bag ham" (John A. Widtsoe: *Evidences and Reconciliations*, Salt Lake City 1960, s. 305).
På organiseret måde symboliserer hjælpeforeningen forholdet mellem mand og kvinde i kirken.
Hjælpeforeningen er for dydige kvinder, for stabile kvinder, for organiserede kvinder. Den er for pietetsfulde kvinder, for åndelige kvinder, for flittige kvinder, for gifte kvinder og for ugifte, for kvinder, der er unge og gamle.
Ind i rækkerne indbydes sådanne kvinder, der er ustabile eller ved at gå i opløsning, de fortabte, forgræmmede kvinder. Hjælpeforeningen er en umålelig velsignelse for enlige kvinder.
Kort efter begravelseshøjtideligheden for præsident Harold B. Lee' s første hustru, var jeg i et selskab, hvor også hans datter Helen var.
Der var en, der udtrykte sympati over for hende i anledning af hendes mors død og sagde: „Hun tog så godt vare på din far. Jeg er sikker på, at han må føle sig ensom og savner alt det, hun gjorde for ham".
Helen reagerede med en indsigt, der afslørede bemærkelsesværdig visdom. „De forstår ikke," sagde hun. „Det er ikke så meget det, at han savner alt det, som mor gjorde for ham. Han savner hende mest, fordi han behøver nogen at *gore noget for*".
Vi behøver allesammen *nogen at gore noget for*. Når det behov ikke opfyldes, bliver vi ensomme. På Herrens egen måde sørger hjælpeforeningen for det behov.
Søster, man behøver dig dér. Vi har brug for kvinder, der vil hylde velanstændighed og kvalitet i alting, lige fra tøjmode til livsvigtige sociale emner.

- „Søstre, det er jeres pligt at gå til hjælpeforeningen, nøjagtigt som det er brødrenes pligt at gå til deres præstedømmemøder."

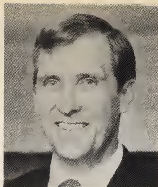
Vi har brug for kvinder, som er organiserede, og som kan organisere. Vi har brug for kvinder med lederevner, som kan planlægge og lede og administrere; kvinder, som kan undervise, kvinder, som forstår at tale.
Der er stort behov for kvinder, som kan modtage inspiration som vejledning til dem personligt i deres undervisning og i deres lederopgaver.

Vi har brug for kvinder med bedømmelsesgaver, som kan se tendenserne i verden og afsløre dem, der, skønt de er populære, er hule og farlige.
Vi har brug for kvinder, der kan fremhæve sådanne forhold, som, selv om de ikke er populære, er rigtige.
Profeten Joseph Smith sagde, da han organiserede hjælpeforeningen, at der er behov for „karakterbestemmelse, bortset fra sympati" (*History of the Church*, 4:570).
Hjælpeforeningen er så vitalt et led i vores velfærdstjeneste, at medmindre det led er stærkt, vil vi sikkert fejle.

Jeg støtter ikke hjælpeforeningen for organisationens skyld, men for hvad den gør til fordel for den enkelte, som er medlem deraf.
Og nu vil jeg sige til søstrene i kirken, at deltagelse i hjælpeforeningen, på en betydningsfuld måde i virkeligheden ikke er frivillig.
Det er lige så tvungent for en kvinde at tillægge sit liv de dyder, som fostres af hjælpeforeningen, som det er en pligt for mændene i deres tilværelse af opbygge de karaktermønstre, som fostres af præstedømmet.
Fornylig lyttede jeg til en kreds af kvinder, der diskuterede hjælpeforeningen. Én kvinde sagde: „Vi finder det meget vanskeligt at interessere både de ældre og de yngre kvinder. Har vi en lektie eller et projekt, som de unge er interesserede i, kommer de ældre kvinder ikke. Det er frygtelig svært at få noget, der tiltaler alle".
Søstre, for mig er der noget patetisk ved de af vore søstre, der sidder derhjemme og venter på at blive *lokket* til hjælpeforeningen. Det er ikke rigtigt!
Når trofaste søstre beder og arbejder og foretager en værdig præsentation, så fortjener de jeres støtte. Bare det at I er der, er en stor hjælp.
Nogle søstre, forekommer det, synes at fordybe sig i det, hjælpeforeningen tilbyder som en flot middag, i håb om at finde en menu med noget, der kan ophidse smagen.
Søstre, det er jeres pligt at komme til hjælpeforeningen, nøjagtigt som det er brødrenes pligt at komme til deres præstedømmemøder.
Jeg har hørt nogle søstre sige: „Jeg kommer ikke i hjælpeforeningen, fordi jeg simpelthen ikke får noget ud af det".
Lad mig lære jer noget.
I 1888 blev hjælpeforeningen og Unge Piger som kirkens organisationer medlemmer af Det nationale Kvinderåd og

af Det internationale Råd. Disse to organisationer blev oprettet først og fremmest for at fremme kvinders valgret og for at forbedre kvinders og børns lod overalt.
Siden den tid har vore delegerede haft deres gode og deres dårlige dage, afhængig af omstændighederne, ledelsen og dens indstilling til mormonerne.
I april 1945 blev Belle Smith Spafford præsidentinde for hjælpeforeningen. Bare en uge eller to efter hendes opretholdelse kom der et brev fra Det nationale Kvinderåd, der annoncerede deres årlige møder, der skulle holdes i New York.
Søster Spafford havde tidligere overværet disse møder, og i betragtning af sine tidligere erfaringer overvejede hun og hendes rådgivere i flere uger omhyggeligt indbydelsen.
De besluttede at anbefale til kirkens præsident, at hjælpeforeningen skulle opsige sit medlemskab af disse råd. De udarbejdede et anbefalingsdokument, der angav alle grundene til at gøre det.
Rystende og usikker anbragte søster Spafford det stykke papir på præsident George Albert Smiths skrivebord, idet hun sagde: „Hjælpeforeningens præsidentskab ønsker at anbefale, at generalhovedbestyrelsen opsiger sit medlemskab i Det nationale Råd og i Det internationale Kvinderåd, af de grunde, som er opregnet her."
Præsident Smith læste omhyggeligt papiret. Hvade de ikke været medlemmer i et godt stykke over et halvt århundrede, spurgte han?
Søster Spafford forklarede, hvor dyrt det var at rejse til New York, den tid, det tog, og hun beskrev de ydmygende situationer, de sommetider måtte finde sig i. Hun anbefalede, at de meldte sig ud, fordi „vi får ikke en bid ud af disse råd."
Den vise, gamle profet lænede sig tilbage i stolen og så på hende med et ængsteligt udtryk. „I ønsker at trække jer ud, fordi I ikke får noget ud af det?" spurgte han.
„Det er vores følelse," svarede hun.
„Sig mig," sagde han. „Du overrasker mig. Tænker du altid ud fra, hvad I får? Tænker I ikke også ud fra, hvad I har at give?"
Han gav hende det stykke papir tilbage og rakte hende hånden. Med betydelig fasthed sagde han: „Fortsæt I jeres medlemskab i de råd og lad jeres indflydelse blive mærket."
Og det gjorde de! Søster Spafford rettede sig efter den venlige irettesættelse fra den vise profet, og den dag kom, da hun blev præsidentinde for den organisation.
Og jeg giver det samme budskab til enhver søster i kirken. Hvis I bliver væk fra hjælpeforeningen, fordi „I ikke får noget ud af den", så sig mig, kære søster, hvad bidrager du med?"
Jeg anbefaler hjælpeforeningen uden betænkning, for jeg ved, at den er blevet organiseret ved inspiration fra den almægtige Gud. Den har været velsignet lige siden dens organisering. Jeg ved, at den er en opgående og ikke en nedgående sol. Jeg ved, at det lys og den kraft, der udgår fra den, vil vokse, ikke mindskes.
Jeg ved, at hjælpeforeningen i dag ledes af vise og inspirerede og stærke kvinder.
Gennem dem vil frustrationerne hos de dårligt uddannede, de enlige og de ensomme vige for sikkerhed og lykke.
De uinspireredes og de vildførtes forvirring og usikkerhed vil blive erstattet af forsikring og målrettethed.
Efter måneders bønsom overvejelse af dette emne og efter at have spurgt ham, hvis organisation den er, anbefaler, godkender og hylder jeg uden reservation og uden betænkning hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og beder Gud velsigne og styrke disse vore søstre, for dette er Hans kirke, og vi ledes af en profet. I Jesu Kristi navn. Amen.

Kærlighedens gave

Ældste Rex D. Pinegar
De halvfjerds første Råd

Fornylig vendte en af mine venner tilbage til sit hjem i Salt Lake City med et fly fra Dallas i Texas. Han sad og tænkte på en vigtig begivenhed, som snart skulle finde sted i hans familie. Hans eneste søn skulle om nogle få dage forlade hjemmet for at tjene som missionær i et fjerntliggende land. Hans store kærlighed til sønnen fik ham til at reflektere. „Hvis min søn skal rejse så langt bort for at forkynde om vores kirke, så må man sandelig håbe, at det er den bedste kirke! " Så tog han en lommebog frem og begyndte at lave en liste over de karakteregenskaber eller kvalitetskrav, som man måtte kræve som en del af den bedste kirke.

„Der må være et program til at opbygge og styrke ungdommen," skrev han. „Et atletikprogram, et sundt aktivitetsprogram, et program til undervisning og oplæring af børn, et program til udvikling af evner og talenter hos kvinder, et program, der kan sørge for hjælp til de trængende, for de syge, for de ensomme, for ofrene fra katastrofer og ulykker, et program, der kan udnytte muligheder for arbejde og tjeneste, et program, der kan hjælpe familier og enkeltpersoner med åndelig udvikling og fremgang. "

Hans liste blev lang og imponerende, og han var tilfreds med sig selv, da hans kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, tilbød et program til tilfredsstillelse af hvert enkelt medlem. Sandelig, afgjorde han med sig selv, er det den bedste kirke, hans søn kunne repræsentere!

Min ven var så godt tilfreds med sin liste over attraktive egenskaber ved den bedste kirke, at han bestemte sig til at vise den til den herre, der sad ved siden af ham i flyet. Manden, der var overordnet funktionær i et bankfirma, reagerede med interesse og respekt. Sammen gennemgik de listen, og da de afsluttede deres samtale, spurgte forretningsmanden min ven: „Kunne De lide at høre, hvad jeg ville forvente i en kirke? Der er kun et kriterium: Medlemmer af den kirke skulle bedst muligt være eksempler på Frelserens lære - - ,Elsk din næste som dig selv'."

Min ven sagde, at han lærte en vigtig lektie af den oplevelse. Han havde fortalt denne gode mand om kirkens programmer uden at tænke på, at disse programmer skal hjælpe medlemmerne til at lære, hvordan man elsker Gud og sine medmennesker. Han har fortalt mig om sin oplevelse og givet mig lov til at fortælle jer om den idag, så vi allesammen kan blive mindet om dette.

„Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke; et andet er dette: Du skal elske din næste som dig selv. Noget andet bud større end disse gives ikke." (Markus 12:30-31).

Det er den kærlighed til Herren og til

vores næste - - alle mennesker allevegne - - der er den motiverende kraft, der får min vens søn og syvogtyve tusinde ligesom ham til at forlade hjem, familie, sikkerhed og behageligheder for at rejse ud til ukendte medmennesker overalt i verden med budskabet om Jesu Kristi evangelium. Det er, fordi vi elsker Herren og vores næste, at vi er villige til at benytte ethvert offer, uanset bekostning, for med andre at dele det budskab, der har bragt os selv glæde og lykke i vor tilværelse. For sidste dages hellige erklærer, at Gud lever. Han elsker alle mennesker. Han vil lede alle, som vil omvende sig og følge ham til evigtvarende glæde og lykke.

Vi mener, at verdens mennesker længes efter at tro på et budskab som dette. En landsdækkende opinionsundersøgelse, foretaget fornylig af et af de ledende firmaer, viste, at verdens mennesker er i desperat behov for en religion, der kan „genoplive deres glemte tro på en kristen levevis . . . der kan hjælpe dem til at finde den styrke i sig selv, som deres forfædre havde . . . en religion, der vil bringe stærke familiebånd tilbage. . . og en religion, der afspejler den pionerstyrke, der opbyggede dette storslåede land" (Utrykt rapport, Littlepoage, Limited Advertising, 15. august 1978). Denne undersøgelse afslørede, at grundprincipperne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige svarer nøje til de religiøse behov, som folk søger. Det i New York hjemmehørende forlag udtalte: „I en forvirringens tid giver de (mormonerne) meget tydelige og afgjorte svar . . . Deres vækstudsigter for den nærmeste fremtid synes særdeles gode . . . i den store verden, som venter på omvendelse".

Min elleve år gamle datter, Kristen, udtrykte for et par dage siden en bekymring, som jeg tror deles af mange, som søger at finde en bedre, mere retskaffen livsmåde. Hun sagde: „Far, jeg er blevet udfordret til at leve bare en enkelt dag, sådan som Jesus ville leve, men nu har jeg prøvet en hel uge, og jeg kan ikke gøre det. Hver dag tror jeg, det vil blive dagen, hvor det vil lykkes. Så gør jeg et fejltrin, og jeg må vente endnu en dag, før jeg kan prøve igen."

Jeg bliver ofte bedt om råd fra folk, som oplever nogenlunde det samme dilemma. De ønsker at rette og forandre deres tilværelse. Men de føler, at de har gjort så mange fejl, at de ikke ser nogen udvej for at afkaste de byrder, de nu må bære på grund af disse synder. De føler sig nedtrykte af sorg og fortvivlelse uden håb om at undslippe.

Formålet med kirkens program er „at hjælpe medlemmerne med at lære, hvordan man elsker Gud og sine medmennesker".

Kristen og vi allesammen bør huske, at mens vi har befaling til at elske Gud, har han en fuldkommen kærlighed til os. Hele verden har behov for at blive belært om den storslåede forløsningskraft, der er i Frelserens kærlighed. Han elsker os så meget, at han har lovet at tilgive os for det, som vi gør, der er forkert, og ikke mere vil erindre det, hvis blot vi vil omvende os og komme til ham (se L&P 58:42). Han elsker os så meget, at han var villig til at betale prisen for de synder. Han led for os. Han sagde: „Kom, følg mig"; kast jeres byrder på Herren. Hans ønske er at opløfte os, hjælpe os, lede os, at frelse os.

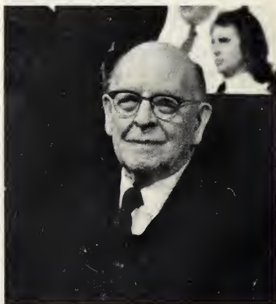
Henry Drummond fortæller i sit klassi-

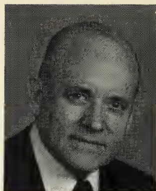
ske værk om Kristi kærlighed om en mand, som gik for at besøge en døende dreng. Han lagde hånden på drengens hoved for at trøste ham og sagde: „Min dreng. Gud elsker dig ". Drengen rejste sig snart efter fra sin seng og råbte det ud til alle i huset: „Gud elsker mig! Gud elsker mig!" Det forandrede den dreng. „Den tanke, at Gud elskede ham, overvældede ham, så at sige smeltede ham og begyndte at skabe et nyt hjerte i ham. Og det viser, hvordan Guds kærlighed smelter det ukærlige hjerte i mennesket og føder i ham den nye skabning, der er tålmodig og ydmyg og venlig og uselvisk. Og der findes ingen anden måde at få den. Der er ikke noget mystisk i det. Vi elsker andre, vi elsker enhver, vi elsker vore fjender, *fordi han først elskede os.*" (*The Greatest Thing in the world*, Old Tappon, N. J., s. 47-48).

Det er viden om hans store kærlighed til os, der påvirker vore handlinger mod ham og andre. Han sagde: „I skal elske hverandre; ligesom jeg har elsket jer" (Johs. 13:34).

For et par uger siden gav nogen mig en gave. Da jeg pakkede den ud og så, hvad den indeholdt, blev jeg overvældet af følelser. Det var en kostelig ting. Jeg havde set den tidligere på hans kontor, som nu gav den til mig. Jeg havde åbenlyst beundret den for dens enestående karakter og udnyttelsesmuligheder. Den var dygtigt forarbejdet og meget kostbar. Jeg var dybt rørt, da jeg modtog denne generøse gave - - ikke på grund af dens pengemæssige værdi, men fordi jeg erkendte den store kærlighed, som denne foræring demonstrerede. Her var en ting, som jeg vidste, at giveren ikke havde råd til at købe til sig selv eller til mig. Jeg vidste, at en eller anden, som elskede ham, havde givet ham den som gave. Han var blevet opbygget og glædet på grund af den kærlighed til ham, den var udtryk for. Og i hans ønske om at gøre mig glad, at udtrykke sin kærlighed til mig, gav han mig nu noget af det allerbedste af sine materielle besiddelser.

Hvor taknemmelig er jeg ikke for dette eksempel på kristen kærlighed og for de mange andre udtryk for kærlighed, som jeg oplever hver dag i mit hjem og i mit samkvem med andre overalt i denne storslåede kirke. Disse oplevelser opløfter mig og giver mig ønske om at give udtryk for min kærlighed til andre. Og nu, må vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige huske og efterleve disse store befalinger. Må vi elske Herren af hele vort hjerte, hele vor sjæl, hele vort sind og med al vor styrke, og må vi elske vores næste som os selv. Må vi vise den kærlighed ved at efterleve alle Guds befalinger og ved med vores næste at dele den allerstørste kærlighedsgave, Jesu Kristi evangelium, som jeg vidner om, er sandheden og det bedste på jordens overflade. I Jesu Kristi navn. Amen.

Sand religion

Ældste Howard W. Hunter
De tolvs Råd

For ikke så længe siden læste jeg en rapport om et interview med en mand af landsomfattende betydning. Da han talte om sit syn på et spørgsmål om vor tids problemer, havde han denne kommentar: „Jeg er ikke noget religiøst menneske, men der var noget ved omstændighederne ved dette forslag, som forekom mig ikke at være rigtigt". Hans bemærkning fik mig til at spekulere over, hvorfor han forbandt religion med det sociale og politiske emne, som han talte om, og det fik mig også til at undre mig over, hvorfor han mente, at han ikke var noget religiøst menneske. Svaret på disse problemer, vil jeg tro, ligger i definitionen af religion.

Ordet *religion* har ikke nogen almindeligt accepteret definition. Sommetider bruges det med henvisning til tilbedelse, hvadenten det er offentligt eller privat, og sommetider til at skelne mellem hellige ting og det, der er profant eller verdsligt. Tro på sjælens udødelighed er en opfattelse, der af nogle betragtes som religiøs, og en af de almindeligste benyttelser af udtrykket er tro på en Gud eller Guder - - en tilbedelse af Gud. Ordet *religion* er ofte forbundet med stræben efter, hvad der almindeligvis kaldes frelse, og sommetider med åbenbaring fra en guddommelig kilde.

Ikke længe efter kirkens organisering, offentliggjorde Joseph Smith en lang liste over spørgsmål, der var blevet stillet ham. Et af spørgsmålene lød: „Hvad er Deres religions fundamentale principper?" Til dette spørgsmål svarede Joseph Smith: „De fundamentale principper i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd med hensyn til Jesus Kristus, at han døde, blev begravet, og igen opstod på den tredie dag og opfor til himlen; og alt andet, der hører til vores religion, er kun vedhæng dertil" (*History of the Church*, 3:30).

Om mange emner er vi ofte i stand til at finde definitioner i skrifterne, men det er interessant at lægge mærke til, at selv om vi tænker på Bibelen som en religiøs afhandling, forekommer ordet *religion* ikke i Det gamle Testamente, og i skrivelserne i Det nye Testamente forekommer det kun ved tre lejligheder. Jeg vil gerne referere disse tre begivenheder.

Den første benyttelse af ordet *religion* er af Paulus, da han holdt sin forsvarstale for kong Agrippa. Han sagde til Agrippa: „Efter den mest strenge sekt af vores religion levede jeg som farisæer" (Ap. Gern. 26:5 - - I den danske udgave af Bibelen optræder ordet *religion* ikke i denne forbindelse, idet teksten her er således: „Jeg har levet som farisæer og altså tilhørt det parti hos os, som tager det strengest med gudsdyrkelsen". O.a.) Han henviste til de tre sekter hos jøderne: farisæerne, saddukæerne og essenerne. Han sagde, at han havde levet som farisæer - - den sekt af de tre, som

var strengest i den religiøse udøvelse. Paulus talte ikke om en religiøs overbevisning eller tro men snarere om formen for tilbedelse, for jøderne lagde stor vægt på udøvelse, snarere end på lærdommen - - på rituel tilbedelse snarere end på en overbevisning om troen.

Den anden benyttelse af ordet *religion* var også af Paulus, i hans skrivelser til galaterne. Han kom med denne udtalelse: „For I har hørt om min færd fordum i jødernes religion, hvordan jeg voldsomt forfulgte kirken" (Gal. 1:13; I den danske udgave af Bibelen benyttes ikke ordet *religon.* I stedet tales om *jødedommen.* O.a.). Vi kender udmærket til de forfølgelser, som Paulus påførte dem, der fulgte Kristus og bekendte at være kristne, og vi undrer os over, hvorfor han gjorde det. Hvad fik ham til at tage en så ubarmhjertig kurs? Paulus besvarer disse spørgsmål ved at erklære, at han havde praktiseret sine fædres religion - - en religion med jernregler , love og traditioner, nedarvet gennem hans hebræerslægt. Disse jernregler for udøvelser var det, som fik ham til utrætteligt at forfølge Kristi disciple. Da han skrev til galaterne, henviste han derfor til religion på samme måde, som han gjorde det over for kong Agrippa, som regler for udøvelse, snarere end som lærdom eller overbevisning om tro.

Og så kommer vi til det tredje tilfælde i Det nye Testamentes benyttelse af ordet *religion.* Det er Jakobs Brev, skrevet til „de tolv stammer i adspredelsen" (Jakob 1:1), sandsynligvis i betydningen hele Israel, og hvori han siger: „Hvis nogen mener at dyrke Gud og ikke tøjler sin tunge, men bedrager sit hjerte, hans religion er forgæves" (Jakob 1:26; I den danske Bibel hedder det i sidste komma: „hans gudsdyrkelse er intet værd". O.a.) Jakob synes at benytte udtrykket *religion* på samme måde, som Paulus gjorde det, som værende noget med ritualer eller ceremonier - - altså at hvis et menneske udfører ritualer på denne måde og alligevel undlader at være forsigtig med, hvad han siger, så er hans ritualer til ingen nytte eller forgæves.

„Fattig er i sandhed den mand, som erklærer, at han ikke er religiøs, fordi han ikke har tilstrækkelig kærlighed til sine medmennesker ".

Jakob definerer derefter meget præcis det, som han henviser til som ren religion, til forskel fra former for rituel tilbedelse og jernregler for udøvelse som beskrevet af Paulus. Jakob sagde: „En ren og ubesmittet religion (i dansk udgave: gudsdyrkelse) for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsler og bevare sig selv uplettet af verden" (Jakob 1:27). Ordene er enkle og uprententiøse, og alligevel er meningen dybsindig og af stor betydning. Ordene „besøge faderløse og enker" er en påmindelse om, at vi bør have omsorg for vore næste - - vore medmennesker. Det er Mesterens belæring i hans hyppige henvisninger til kærlighed. Herren sagde: „Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22:39). Det er det, som Jakob gav udtryk for - - en kærlighed til og hengivenhed for Gud gennem kærlig tjeneste over for medmenneskene. Han benyttede som eksempel de faderløse og enkerne.

Det andet element i definitionen af religion, benyttet af Jakob, er at holde sig „uplettet af verden". At være uplettet af

verden betyder simpelthen at være uverdslig og fri for synds og uretskaffenheds besmittelse. Paulus sagde også noget om dette i sit brev til romerne: „Skik jer ikke lige med denne verden" (Rom. 12:2).

Kort sagt fortæller Jakob os, at sand religion er hengivenhed for Gud, demonstreret gennem kærlighed til og omsorg for vore medmennesker i forbindelse med uverdslighed. En sådan erklæring synes for enkel til at være tilstrækkelig, men i sin enkelthed taler den en vigtig sandhed. Omskrevet kan det siges på den måde, at sand religion består ikke alene af at afstå fra ondt (dvs. forblive uplettet), men i bevidst og målbevidst at udføre gode gerninger og tjenesteydelser over for andre.

Kong Benjamin erkendte dette princip, da han talte til sit folk fra tårnet. Han mindede dem om, at han havde tilbragt sin tid i deres tjeneste, og sagde: „Jeg ønsker ikke at rose mig, thi jeg har kun stået i Guds tjeneste.

Og se, jeg siger jer dette, for at I kan få visdom og lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot jeres Gud" (Mosiah 2: 16-17; danske udgave mangler det sidste „jeres". O.a.)

Mattæus siger det på denne måde: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40).

Profeten Joseph Smiths liv illustrerer de samme egenskaber - - tjeneste overfor venner, overfor hans medmennesker, for hele menneskeheden, og for Gud. Det var i løbet af de sidste to timer af hans liv, indespærret bag tremmer i Carthage, at hans nærmeste ven, præsident John Taylor, sang en sang for at opmuntre ham ved den triste lejlighed. Sangen har en række vers, der begynder med at hjælpe de ulykkelige og dele en krumme med den, som er ved at omkomme af mangel på brød. Her er et par af versene:

En stakkels sorgbetynget mand jeg ofte modte på min vej,
og når han ydmygt bad om hjælp, jeg aldrig kunne svare nej;
hans navn jeg aldrig spurgte om, ej heller fra, hvad land han kom,
men kærligheden i hans blik mig fængsled til ham, hvor han gik.

En gang han træt og sulten kom, mens jeg mit simple måltid nod,
og skont han talte ej et ord, jeg så hans nod og gav ham brod.
Han brod, og med et kærligt blik han gav, og englebrod jeg fik;
thi mendens jeg med grådig hu det spiste, var det manna nu.

- De næste vers fortsætter med at fortælle om en drik, der blev givet for at slukke en lidendes tørst, klæder og hvile til en nøgen og træt, pleje for den tilskadekomne, deling af forbandelsen med en fange. Og så erkender det sidste vers Mesterens tilsynekomst:

Derpå den kære gæst forsvandt, og Jesus venlig for mig stod.
Jeg tegnet i hans hænder fandt, og ydmygt sank jeg for hans fod.
Hans blide stemme til mig lod: du var mig tro i liv og dod;
hvad du har gjort, er gjort mod mig, og derfor jeg velsigner dig.

(History of the Church, 6:614-15)

I sandhed fattig og nødlidende er den mand, som erklærer, at han ikke er religiøs, fordi han ikke har tilstrækkelig kærlighed til sine medmennesker til at være interesseret og fatte kærlighed. Herren vil sige: „Hvad I ikke har gjort imod en af de mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig.

Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv" (Matt. 25:45-46).

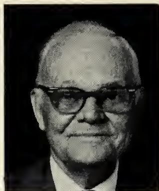
Præsident Joseph F. Smith, tidligere præsident over kirken, skrev disse ord for mange år siden: „Sig ikke, at du af naturen ikke er religiøs, og så gøre det til en undskyldning for alle mulige onde gerninger og forbudte handlinger ... Vær snarere religiøs både i udseende og i realitet, idet du husker på, hvad sand religion betyder. Ligesom Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd, er din kundskab om, at du elsker renhed, retskaffenhed, ærlighed, retfærdighed og gode gerninger, et uimodsigeligt bevis på, at du er naturligt religiøs".

Præsident Smith fortsatte: „Søg i hjertet, og du vil finde dybt nede, at du ejer denne kundskab. Tilskynd derefter dens vækst og udvikling, lige indtil opnåelse af din evige frelse". („Not Naturally Religious", *Improvement Era*,, Apr. 1906, s. 495).

Jeg beder, at vi må tjene vore medmennesker og forblive uplettede af verdens indflydelse, så vi må være værdige til at blive betragtet som virkeligt religiøse og modtage Herrens blå stempel, i Jesu Kristi navn. Amen.

Det øverste Præsidentskab forbereder sig til konferencemøderne.

Sjæles værdi

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine elskede brødre og søstre. Jeg indbyder jer til sammen med mig at bede om, at vi kan glæde os over Herrens ånd, mens jeg forsøger at sige et par ord om en sjæls værdi.

Da jeg forlod kirkens hovedkvarter for at rejse på en mission for otteoghalvtreds år siden, fik jeg i hånden stukket et stykke papir med instruktioner og dette citat fra vor tids hellige skrift:

„Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.

Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham" (L&P 18:10-11).

Betydningen af denne udtalelse, at Kristus led „for alle mennesker" her givet af Herren for at fremhæve hans høje værdsættelse af menneskelige sjæle, skærpes yderligere ved erkendelsen af denne lidelses intensitet. Om den skrev Lukas i omtalen af Kristi bøn i Getsemane Have:

„Og han . . . faldt på knæ, bad og sagde: ‚Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig! dog ske ikke min vilje, men din!'

Da viste en engel fra Himmelen sig for ham og styrkede ham.

Han var da kommet i dødsangst og bad endnu mere indtrængende; og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden" (Lukas 22: 41-44).

Attenhundrede år senere sagde Jesus selv i omtalen af den lidelse, da han talte til en af de første brødre:

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig . . . at ikke . . . dine lidelser blive svære - hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja, hvor tunge at bære, begriber du ikke!

Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, æret være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn" (L&P 19:15-19).

Den høje værdi, som Herren tillægger menneskenes sjæle, som det kan ses af disse vor tids hellige skrifter, åbenbarede han også til sine gamle profeter. For at indprente dem forståelse for værdien af den meneskelige sjæl, lod han nogle af dem få et glimt af hans skabningers storslåethed og forklarede dem derpå, at de kun var underordnede i fuldførelsen af hans formål - - „ at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene" (Moses 1:39).

Efter at Enok havde set nogle af Guds skabninger, erklærede han, at „var det

muligt for mennesket at tælle jordens støv eller millioner af kloder som denne, så ville det ikke være begyndelsen til dine skabelsers tal" (Moses 7:30).

Efter en lignende fremvisning for Moses, sagde Herren: „Utallige verdener har jeg skabt . . .

Ligesom én jord med sine himle skal forgå, så skal en anden fremkomme, og der er ingen ende på mine gerninger eller på mine ord.

Thi se, dette er min gerning og herlighed - - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:33, 38-39).

Disse skriftsteder minder om og giver mening til salmistens søgende udspørgen:

„Når jeg ser din himmel, dine fingres værk", sagde han, „månen og stjernerne, som du skabte,

hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?

Du gjorde ham . . . med ære og herlighed kroned du ham;

du satte ham over dine hænders værk, alt lagde du under hans fødder" (Salm. 8:3-6).

Se, svaret på dette betydningsfulde spørgsmål - - hvad er mennesket, at han skulle blive af så uberegnelig værdi? - - kommer kun ved direkte åbenbaring fra himlen. Så vigtigt er det, at det kommunikeres til menneskene fra Gud selv og fra engle, som er sendt af ham. Det blev således åbenbaret i den allerførste begyndelse til Adam og Eva. I hver af følgende evangeliske uddelinger er den ligeledes blevet åbenbaret til „Herrens udvalgte redskaber" (Moroni 7:31). - - dvs. til hans profeter.

Disse profeter har trofast båret vidnesbyrd om den sandhed, der er blevet åbenbaret for dem. Dette har de gjort, for at resten af menneskene, de, som vil kvalificere sig til at få den, må blive i stand til, ved Helligåndens kraft, at komme til kundskab om den (Se Moroni 7:32).

På denne måde har vi selv lært *hvem* og *hvad* mennesket er. For en sådan kundskab giver vi taknemmeligt Herren tak og tilbedelse. Og således vidende om sandheden bærer vi dette vidnesbyrd:

Mennesket er et dobbelt væsen - - en levende sjæl - - bestående af et legeme af ånd og et fysisk legeme. Hans ånd eksisterede som en individuel personlig enhed i en forudtilværelse længe før jorden blev skabt. Ja, i virkeligheden blev denne jord udtrykkeligt skabt som et sted for menneskenes ånder at påtage sig dødelighed.

Den tydeligste belæring, vi kender med hensyn til den menneskelige ånds natur, blev givet 2200 år før Kristus, da Jesus i sit åndelige legeme viste sig for Jareds bror og sagde:

„Se, jeg er Jesus Kristus . . .

Ser du, at du er skabt i mit billede? Ja, alle mennesker blev i begyndelsen skabt i mit eget billede.

Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme, og jeg har skabt mennesket efter min ånds legeme, og som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet" (Ether 3:14-16).

Ud fra dette er det klart, at menneskets fysiske legeme er udformet efter sit åndelige legeme.

Menneskets oprindelse

I sin oprindelse er mennesket en søn af Gud. Menneskenes ånder „er sønner og døtre, født af Gud" (L&P 76:24). Gennem den fødselsproces blev selv-eksisterende intelligens organiseret ind i individuelle åndelige væsener.

Menneskets bestemmelse

Menneskets ånder gjorde sig ved deres opførsel i forudtilværelsen fortjente til en tofoldig bestemmelse: (1) privilegiet

at få et tabernakel af kød og ben; (2) udødelighed som levende sjæle.

Den plan, der skal muliggøre denne tofoldige bestemmelse, sørger for (1) en kødelig fødsel, hvorigennem menneskets ånd modtager et legeme af kød og ben, hvorved det bliver en sjæl; (2) jordisk død, hvorved menneskets ånd og legeme midlertidigt adskilles - - dets sjæl frigøres ; (3) forløsning af sjælen gennem opstandelse - - i hvilken ånd og legeme uadskilleligt forenes igen.

På den måde sørger Herren for den udødelighed, som han talte om til Moses, da han sagde: „Dette er min gerning og herlighed - - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Gennem sin sejr over døden har Kristus allerede sikret den udødelighed, der her tales om.

Men det er ikke alt. Han udførte mere for menneskene.
Gennem sin forsoning bragte Jesus mennesket inden for rækkevidde af evigt liv. Men han garanterede ikke evigt liv for alle mennesker, sådan som han garanterede udødelighed.
Der vil være mange graderinger af de udødelige sjæle. „Som den ene stjerne adskiller sig fra den anden i herlighed, sådan er det også med opstandelsen af de døde" (1. Kor. 15:41-42 i King James bibeludgave. I den danske står der: „Solen har sin glans og stjernerne igen deres glans: stjerne er forskellig fra stjerne i glans. Således er det også med de dødes opstandelse") Det er Paulus' lærdom.
Udødelighed betyder liv uden ende.
Evigt liv betyder derimod en egenskab ved livet - - ophøjelse, den højeste form for udødelighed, den slags, som Gud selv nyder.

Menneskets muligheder
Det er i opnåelsen af evigt liv, som mennesket må gøre sig fortjent til i dødeligheden, at han når sine fulde muligheder. Mennesket, der er et barn af Gud - - som selv er en herliggjort, opstanden, udødelig sjæl, eder nyder evigt liv - - har i harmoni med naturens universelle lov mulighed for i fuld modenhed at opnå den samme høje status som sin himmelske Fader.
Johannes var lydhør over for denne sandhed, da han skrev: „Nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive Ham lig" (1. Johs. 3:2).

„Det burde være enhver mands ønske, håb og gerning at opnå evigt liv for sig selv og for sine medmennesker".

For at opnå denne høje status påbød Jesus mennesket, da han sagde: „Vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen" (Matt. 5:48).
Evigt liv vil kun kunne opnås ved lydig-

hed over for evangeliets love og ordinanser. „Gå ind ad den snævre port", sagde Jesus. „Thi den port er snæver, og den vej er trang, som fører til livet, og de er få, som finder den" (3. Nephi 27:33).
Skønt Jesus i dette og andre skriftsteder advarede og lærte om, at porten til evigt liv er snæver og vejen trang, gjorde han det ikke desto mindre klart, at både porten og vejen er åbne for ethvert menneske, som vil kvalificere sig til at gå ind. Her er hans ord:
„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.
Jeg giver jer disse ord, for at I må vide og forstå, hvorledes I skal tilbede, og hvad I tilbeder, at I kan komme til Faderen i mit navn og i rette tid modtage af hans fylde.
Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage af hans fylde og forherliges i mig, som jeg er forherliget i Faderen" (L&P 93: 1, 19-20).

Guds endelige værk og herlighed er derfor, som han sagde, at tilvejebringe evigt liv for menneskene.
Således er en sjæls værd. Sandelig er den „stor i Guds øjne" (L&P 18:10). Sjæle burde have samme værd i menneskers øjne. Som det er Guds værk og herlighed at tilvejebringe evigt liv til menneskene, således burde ethvert menneskes ønske, håb og gerning være at opnå evigt liv for sig selv. Og ikke for sig selv alene men også for sine medmennesker; og det vil blive, når han fuldtud forstår, hvem og hvad han er - - hans natur, oprindelse, bestemmelse og mulighed.
I sammenligning med evigt liv synker alt andet ned i ubetydelighed. For som Jesus sagde:
„Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?
Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?" (Mark. 8:36-37).
Og nu til slut vil jeg gerne rette et budskab til jer, vore lyttende venner - - I, som måske endnu ikke har modtaget det gengivne Jesu Kristi evangelium:
Sandhederne med hensyn til værdien af menneskelige sjæle, som vi her ganske kort har gennemgået, er ikke nye. Som allerede antydet, blev de åbenbaret for Adam i begyndelsen. Han fortalte dem til sine børn. De er blevet åbenbaret påny og belært om i hver af de efterfølgende evangeliske uddelinger. I tidernes midte forkyndte Jesus dem personligt her på jorden.
Vores særlige budskab til jer i dag er, at i denne vor tid, der i skrifterne kendes som tidernes fyldes uddeling, er himlene

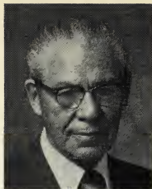
blevet genåbnede ; sandhederne om menneskets natur, oprindelse, bestemmelse og muligheder er igen blevet afsløret, specielt til vort gavn. Faderen og hans Søn, Jesus Kristus og fordums profeter og apostle har besøgt og kommunikeret med „Herrens udvalgte redskaber" - - vor tids profeter - og har gengivet og bekræftet disse sandheder og hele resten af de rene og enkle principper, ordinanser og belæringer i Jesu Kristi evigtgyldige evangelium.

Guds præstedømme - - myndigheden til at administrere evangeliets ordinanser - - er påny blevet betroet menneskene. Kristus har genoprettet sin kirke på jorden. Den er her med fuld kraft til at gøre for os, jer og mig, alt det, der behøver at gøres i dødeligheden, som vi ikke selv kan gøre for at skaffe os vort evige liv.

Vi elsker jer; vi regner jer for vore brødre og søstre i Guds, vor himmelske Faders familie. Vi takker jer, fordi I lyttede til os. Vi indbyder jer til at undersøge, hvad vi siger. Vi ved, at I vil gøre det oprigtigt og bønsomt, idet I siger: „Gud, du evige Fader, i Jesu Kristi navn ... med et oprigtigt hjerte ... så vil han manifestere sandheden af alt dette for jer, ved Helligåndens kraft" (se Moroni 10:4).

Vi er ivrige efter at fortælle jer budskabet om genoprettelsen. På jeres ønske eller indbydelse vil vi sende eller bringe jer noget litteratur eller undervise jer på et tidspunkt, der passer jer. Vi er forpligtede til en sådan tjenestegerning; til den er vi blevet guddommeligt kaldet, for vi bærer det samme ansvar som Kristi gamle disciple, for også til os har Herren Jesus sagt: „Gå ud i alverden og prædik evangeliet for al skabningen" (L&P 68:8).

Jeg giver jer mit personlige vidnesbyrd om sandheden af disse ting. Hvis I kan forstå og acceptere dem, vil de give jer påskønnelse for den værd, der findes i sjæle som ingen andre steder; de vil sætte jer igang på vejen til evigt liv; de vil forandre jeres tilværelse og bringe jer en fred, I ikke hidtil har kendt. At det må være sådan, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Åbenbaring om præstedømmet godkendt, kirkelige embedsmænd opretholdt

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Tidligt i juni i år bekendtgjorde Det øverste Præsidentskab, at en åbenbaring var blevet modtaget af præsident Spencer W. Kimball, som udvidede præstedømmet og tempelvelsignelser til at omfatte alle værdige, mandlige medlemmer af kirken. Præsident Kimball har bedt mig orientere konferencen om, at efter at han havde modtaget denne åbenbaring, der kom til ham efter langvarig meditation og bøn i de indviede værelser i det hellige tempel, præsenterede han den for sine rådgivere, som accepterede og godkendte den. Den blev derpå præsenteret for De tolv Apostles Kvorum, som enstemmigt godkendte den, hvorefter den blev præsenteret for alle andre generalautoriteter, som også enstemmigt godkendte den.
Præsident Kimball har nu bedt mig læse dette brev:

Til alle generalautoriteter og lokale præstedommeledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige:

Kære brødre,
Idet vi har været vidne til udbredelsen af Herrens værk over hele jorden, har vi været taknemmelige for, at folk fra mange nationer har været lydhøre for det gengivne evangeliums budskab og i stadigt stigende antal har tilsluttet sig kirken. Dette har til gengæld inspireret os til et ønske om at skænke hvert værdigt medlem af kirken alle de privilegier og velsignelser, som evangeliet giver.
Da vi er opmærksomme på de forjættelser, der er givet af kirkens profeter og præsidenter, som er gået forud for os, om at alle vore brødre, som er værdige til det, på et vist tidspunkt i Guds evige plan kan modtage præstedømmet, og idet vi har været vidner til deres trofasthed, som præstedømmet har været tilbageholdt fra, har vi bedt længe og oprigtigt for disse vore trofaste brødre og har tilbragt mange timer i templets øvre værelser i ydmyg bøn til Herren om guddommelig vejledning.

Han har hørt vore bønner og har gennem åbenbaring bekræftet, at den længe forjættede dag er kommet, hvor hver trofast mand i kirken kan modtage det hellige præstedømme med kraft til at udøve dets guddommelige myndighed og sammen med sine kære nyde enhver velsignelse, som udstrømmer derfra, indbefattet templets velsignelser. I overensstemmelse hermed kan alle værdige medlemmer af kirken ordineres til præstedømmet uden hensyn til race eller hudfarve. Præstedømmets ledere instrueres i at følge retningslinjen om omhyggeligt at interviewe alle kandidater for ordination til enten Det aronske eller Det melkisedekske Præstedømme for at

sikre sig, at de opfylder de fastatte standarder angående værdighed.
Vi erklærer højtideligt, at Herren nu har kundgjort sin vilje til velsignelse for alle sine børn over hele jorden, til dem, som vil lytte til hans bemyndigede tjeneres røst og berede sig til at modtage enhver af evangeliets velsignelser.
Med venlig hilsen

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney
Det overste Præsidentskab

Idet vi anerkender Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, foreslås det, at vi som konstituerende forsamling accepterer denne åbenbaring som Herrens ord og vilje. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det ved opløftning af højre hånd. Er nogen imod, det samme tegn.
Præsident Kimball, det ser ud, som om afstemningen har været enstemmigt positiv, og at forslaget er godkendt.
Før jeg præsenterer generalautoriteterne og embedsmænd til godkendelse af konferencen, har præsident Kimball bedt mig afgive denne erklæring:
Kirkens meget stærke vækst overalt i verden, med deraf følgende øgelse af rejser og ansvarsbyrder, har gjort det nødvendigt at overveje en forandring i status af nogle af brødrene blandt generalautoriteterne. Nogle af vore medarbejdere har tjent i mange år med fuldstændig og uselvisk hengivenhed, og de fortjener al mulig ære og anerkendelse for sådan hengiven tjeneste. Det synes formålstjenligt på dette tidspunkt i nogen grad at mindske den ansvarsbyrde, de bærer.
Efter lang tids bønsom overvejelse og rådgivning, der har strakt sig over adskillige år, bekendtgør vi nu en ny og speciel status, der fra tid til anden vil blive givet vore brødre og medarbejdere blandt generalautoriteterne. Vi bekendtgør, at nogle af brødrene nu betegnes som havende status af emeritus medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum. Disse brødre bliver ikke afløst men vil blive undskyldt fra aktiv tjeneste. Det er ud fra hensyn til de pågældendes personlige velbefindende og i dyb taknemmelighed for deres uselviske tjeneste, at denne status fra tid til anden vil blive givet visse medlemmer af generalautoriteterne.
Jeg vil nu præsentere generalautoriteterne, generalfunktionærerne og generalhjælpeorganisationsembedsmænd i kirken til opretholdelse her ved konferencen.
Det foreslås, at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vil enhver, der kan stemme herfor, venligst række højre hånd i vejret. Er der nogen imod, bedes det vist ved samme tegn.
Nathan Eldon Tanner som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Marion G. Romney som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. Godkenelse bedes vist. Er nogen imod, bedes det vist ved samme tegn.
De foreslås, at vi som præsident for De tolv Apostles Råd opretholder, Ezra Taft Benson. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Det modsatte bedes vist ved samme tegn.
Som De tolv Apostles Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen. LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight og James E. Faust. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Er nogen imod, det samme tegn.

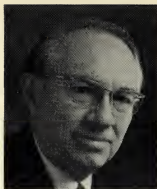

Som patriark for kirken, ældste Eldred G. Smith. De, der kan stemme herfor vil vise det. Modsat det samme tegn.
Rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle samt kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarer. Vil de, der stemmer for, venligst vise det. Modsat det samme tegn.
Spencer W. Kimball som trustee-intrust for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, der stemmer for, bedes vise det. Modsat det samme tegn.
Som præsidentskab for De halvfjerds' første Kvorum og som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn og W. Grant Bangerter. De, der stemmer for, bedes vise det. Modsat det samme tegn.
Som yderligere medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank. Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Hartman Rector, jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard. jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman Rex C. Reeve, sr., F. Burton Howard, eddy. E. Brewerton og Jack H. Goaslind, jr. Som emeritus-medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Sterling W, Sill, Henry D. Taylor, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg og S. Dilworth Young. Alle, der kan godkende dette, bedes vise det. Modsat samme tegn.
Som Det præsiderende Biskopråd: Victor L. Brown, præsiderende biskop; H. Burke Peterson, førsterådgiver; og J. Richard Clarke, andenrådgiver. De, der stemmer for, bedes vise det. Er der nogen imod, det samme tegn.
Som regionalrepræsentanter: Alle regionalrepræsentanter, som konstitueret i øjeblikket.
Hjælpeforeningen: Barbara Bradshaw Smith, præsidentinde; Janath Russell Cannon, førsterådgiver; og Marian Richards Boyer, andenrådgiver; med alle bestyrelsesmedlemmer, som de i øjeblikket er konstitueret.
Søndagsskolen: Russell M. Nelson, præsident; Joe L. Christensen, førsterådgiver; William D. Oswald, andenrådgiver; og alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu er konstitueret.
Unge Mænd: Neil D. Schaerrer, præsi-

dent; Graham W. Doxey, førsterådgiver; og Quinn G. McKay, andenrådgiver; og alle medlemmer af bestyrelsen som nu er konstitueret.
Unge Piger. Elaine A. Cannon, præsidentinde; Arlene B. Darger, førsterådgiver; og Norma B. Smith, andenrådgiver; og alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu er konstitueret.
Primary: Naomi Maxfield Shumway, præsidentinde; Colleen Bushman Lemmon, førsterådgiver; og Dorthea Lou Christiansen Murdock, andenrådgiver; og alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu er konstitueret.
Alle, der kan støtte disse opretholdelser, bedes vise det. Modsat det samme tegn.
Bestyrelsen for Undervisningsprogrammet: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown og Barbara B. Smith. De, der stemmer for, bedes vise det. Modsat det samme tegn.
Kirkens finanskomité: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy og Warren E. Pugh.
Tabernakelkoret: Oakley S. Evans, præsident; Jerold D. Ottley, dirigent; Donal H. Ripplinger, assisterende dirigent; Robert Cundick, Roy M. Darley og John Longhurst, tabernakelorganister. De, der stemmer herfor, bedes vise det. Modsat det samme tegn.
Det ser ud til, præsident Kimball, at afstemningen har været enstemmigt godkendende for disse funktionærer og generalautoriteter.

Tabernaklet er fyldt til trængsel med Sidste dages hellige der er ivrige efter at høre profeten.

„Se jeres små"

Ældste Gordon B. Hinckley
De tolvs Råd

Mine brødre og søstre, jeg beder om Helligåndens vejledning i denne meget alvorlige opgave.

Vi tog nogle af vore børnebørn med i cirkus forleden aften. Jeg var mere interesseret i at betragte dem og mange andre af deres slags, end i at se på manden i den flyvende trapez. Jeg så undrende på dem, mens de skiftevis lo og stirrede med vidtåbne øjne på det spændende, der skete foran dem. Og jeg tænkte på dette børnenes mirakel, som bliver verdens bestandige fornyelse af liv og formål. At se på dem i deres interesses intensitet, midt i denne atmosfære, fik mine tanker til at gå tilbage til den smukke og betagende scene, der er nedskrevet i Tredie Nephi, hvor den opstandne Herre tog de små børn i sine arme og græd, da han velsignede dem og sagde til folket: „Se jeres små." (17:3)

Det er så tydeligt, at det store gode og det frygtelige onde i verden i dag er de søde og bitre frugter af opdragelsen af gårsdagens børn. Som vi opdrager en ny generation, sådan vil verden være om nogle få år. Hvis I er bekymrede for fremtiden, så undersøg opdragelsen af jeres børn. Klogeligt erklærede forfatteren af Ordsprogenes Bog: „Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel." (Ordspr. 22:6)

Da jeg var dreng, boede vi om sommeren på en frugtfarm. Vi dyrkede store mængder af ferskner - - vognladninger af dem. Vores far tog os med til træbeskæringskurser, arrangeret af landbrugsselskabet. Hver lørdag i januar og februar tog vi ud til farmen og beskar træerne. Vi lærte, at ved at klippe og save de rigtige steder, endnu mens der var sne på jorden, og træet så ud, som om det var dødt, kunne vi forme et træ, så solen ville komme til at røre frugten, der skulle komme med foråret og sommeren. Vi lærte, at i februar kunne vi temmelig nøjagtigt afgøre, hvad slags frugt vi kunne plukke i september.

Forældres rolle med hensyn til deres børn er at „elske dem, opdrage dem, respektere dem, bede med dem og for dem."

E. T. Sullivan skrev engang disse interessante ord: „Når Gud ønsker et stort værk udført i verden, eller noget forkert gjort rigtigt, så benytter han en højst usædvanlig måde. Han starter ikke ét af sine jordskælv eller sender lynene ud. I stedet lader han et hjælpeløst spædbarn føde, måske i et fattigt hjem af én eller anden ukendt mor. Og så indpoder Gud den idé i moderens hjerte, og hun an-

bringer den i barnets sind. Og så venter Gud. De største kræfter i verden er ikke jordskælv og lyn. De største kræfter i verden er spædbørn." (*The Treasure Chest*, s. 53)

Og de spædbørn, vil jeg gerne tilføje, bliver kræfter med indflydelse på godt eller ondt for en stor del afhængig af, hvordan de opdrages. Herren har uden tvetydighed erklæret: „Jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed." (L&P. 93:40)

Hvis jeg må blive undskyldt for at foreslå det selvfølgelige, så gør jeg det kun, fordi det selvfølgelige i så mange tilfælde ikke holdes efterretteligt. Det selvfølgelige inkluderer fire nødvendigheder i forbindelse med børn: Elsk dem, belær dem, respekter dem, bed med dem og for dem.

I den senere tid har man set mange vindueskilte i biler med teksten: „Har du krammet på dit barn i dag?" Hvor lykkelig, hvor velsignet er ikke det barn, som mærker sine forældres kærlighed. Den varme, den kærlighed vil bære søde frugter i de kommende år. For en stor del er den bitterhed, der karakteriserer så meget af vort samfund, en følge af den bitterhed, der er blevet børnene tildelt mange år tidligere.

Da jeg forleden dag traf én af mine barndomsvenner, dukkede der en række minder op om den egn, hvor vi voksede op. Det var en miniatureudgave af verden med mange forskellige slags mennesker. De var en nært sammenknyttet gruppe, og jeg tror, vi kendte dem allesammen. Jeg tror også, at vi elskede dem allesammen - - det vil sige med én undtagelse. Jeg må gøre en tilståelse: Jeg afskyede den mand. Jeg har siden omvendt mig fra den følelse, men når jeg tænker tilbage, kan jeg igen mærke intensiteten af mine følelser. Hans unge sønner var vore venner, men han selv var min fjende. Hvorfor den stærke antipati? Fordi han pryglede sine børn med rem eller stok eller hvad som helst, der var ved hånden, når hans onde vrede flammede op ved den mindste anledning.

Måske var det på grund af det hjem, hvori jeg levede, hvor der var en far, som, ved én eller anden stilfærdig magi, var i stand til at disciplinere sine børn uden benyttelse af noget afstraffelsesinstrument, skønt de lejlighedsvis nok har fortjent det. Jeg har set resultatet af den nabos temperament dukke op i hans børns (problemfyldte tilværelse. Jeg har siden opdaget, at han var en af den ret så anselige gruppe forældre, som synes ude af stand til noget som helst med undtagelse af ondskab over for dem, for hvis fødsel ind i verden de er ansvarlige. Jeg er også kommet til at forstå, at den mand, som spøger i min barndoms erindringer, blot er et eksempel på titusinder i dette land og utalte tusinder rundt om i verden, der kendes som børnemishandlere. Enhver socialarbejder, enhver vagthavende på hospitalernes skadestuer, enhver politibetjent og dommer i de større byer kan fortælle jer om dem. Hele det tragiske billede drejer sig om at prygle, sparke, øve vold og endog begå seksuelle overtrædelser overfor små børn. Og i slægt med disse er de onde mennesker, som udnytter børn til pornografiske formål.

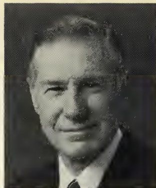
Jeg har ikke noget ønske om at dvæle ved dette uhyggelige billede. Jeg ønsker kun at sige, at ingen mand, som er en oprigtig discipel af Kristus, og ingen mand, som er et oprigtigt medlem af denne kirke kan engagere sig i sådanne handlinger uden at såre Gud og miskreditere Hans Søns lærdomme. Det var Jesus selv, som, samtidig med at han var eksempel for os på børnenes renhed og uskyld, erklærede.(„Den, der forarger en af disse små . . . ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans

hals, og han var sænket i havets dyb." (Matt. 18:6)
Kunne der tænkes en stærkere afvisning af dem, der misbruger børn, end disse ord, der blev udtalt af menneskehedens Frelser? Ønsker I, at der skal vokse en kærlighedens ånd op i verden? Så begynd inden for jeres egne fire vægge. Betragt jeres små og se i dem undere fra Gud, hvis nærvær de fornylig er kommet fra. Brigham Young sagde engang: „Et barn elsker sin mors smil men hader at hun ser misbilligende ud. Jeg siger til mødrene, at de ikke må tillade deres børn at rode sig ind i noget ondt, men at de samtidig skal behandle dem med mildhed." (*Discourses of Brighan Young*, Salt Lake City 1926, s. 323)
Videre sagde han: „Opdrag jeres børn i Herrens kærlighed og frygt ; læg mærke til deres anlæg og temperament og behandl dem i henhold dertil, idet I aldrig tillader jer selv at rette dem i ophidselsens vrede; lær dem at elske jer, snarere end at frygte jer.„ (*Discourses og Brigham Young*, s. 320)
Selvfølgelig er der brug for disciplin i familierne. Men disciplin med hård strenghed, disciplin med mishandling fører uvægerligt til uvilje og bitterhed. Det helbreder intet og forstørrer kun problemet. Det er selv-ødelæggende. Herren har også, i sin fremsættelse af styrelsesånden i kirken, talt om styrelsesånden i hjemmet med disse storslåede ord i åbenbaringen:
„Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves . . . uden ved at overbevise, ved langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed; irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende; men at han må erfare, at din trofasthed er stærkere end dødens bånd. „ (L&P:41, 43-44)

Betragt jeres små og belær dem. Jeg behøver ikke at erindre jer om, at jeres eksempel vil gøre mere end noget som helst andet med hensyn til at indprente et livsmønster i deres sind.
Det er altid interessant at træffe gamle venners børn og i en anden generation finde deres fars og mors livsvaner.
Der fortælles en historie om en gruppe kvinder i det gamle Rom, som forfængeligt viste hinanden deres smykker. Blandt dem var Kornelia, mor til to drenge. En af kvinderne sagde til hende: „Og hvor er så dine smykker?" Hvortil Kornelia svarede, idet hun pegede på sine sønner: „Der er mine smykker." Under hendes formynderskab og følgende hendes livsdyder voksede de op til at blive Gajus og Tiberius Gracchus - - nemlig de Gracchi, som de blev kaldt - - to af de mest overtalende og effektive reformister i Roms historie. Så længe de huskes og omtales, vil den mor, som opdrog dem efter sin egen livsstil, også blive husket og talt om med respekt og beundring.
Må jeg vende tilbage til Brigham Youngs ord: „Lad det bestandigt være jeres agt, at de børn, som Gud har været så kærlig at give jer, i deres ungdom bliver belært om vigtigheden af Guds orakler og skønheden i vores hellige religion, så de, når de bliver voksne, altid vil

nære ømme følelser for dem og aldrig fornægte sanheden." (*Discourses of Brigham Young*, s. 320)
Jeg erkender, at der er forældre, som, til trods for deres bestandige udøsen af kærlighed og en flittig og trofast indsats for at belære deres børn, ser dem vokse op på en helt anden måde, og som græder, når deres vildfarne sønner og døtre bevidst følger veje med tragiske konsekvenser. For dem har jeg stor sympati, og til dem vil jeg gerne rette disse ord fra Ezekiel: „Søn skal ikke bære faders misgerning, ej heller fader søns." (Ez. 18:2) Men det er undtagelsen snarere end reglen. Og undtagelsen retfærdiggør heller ikke de andre af os fra at øve enhver mulig indsats for at vise kærlighed, eksempel og den rette belæring i opdragelsen af dem, som Gud har givet os et helligt ansvar for.
Lad os heller ikke glemme at respektere disse vore små. Gennem Herrens åbenbarede ord ved vi, at de er Guds børn, at de fortjener den respekt, der kommer af viden om det evigtgyldige princip. Ja, Herren gjorde det klart, at med mindre vi i vort eget liv udvikler renhed, mangel på svig, uskyldighed uden ondt, så kan vi ikke komme ind til hans nærvær. Han erklærede: „Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget." (Matt. 18:3)
Channing Pollock skrev engang disss interessante og provokerende ord: „Når man tænker over opvæksten, hvor vi foragtede det forkerte, vil nogle af os ønske . . . at vi kunne fødes gamle og vokse os yngre og renere og stedse enklere og mere uskyldige, indtil vi tilsidst med små børns hvide sjæle kunne lægge os ned til evig søvn." („The World's Slow Stain" i *Readers Digest*, juni 1960, s. 77)
Betragt jeres små. Bed med dem. Bed for dem og vilsign dem. Den verden, som de er på vej ind i, er en indviklet og vanskelig verden. De vil løbe ind i modgangens svære bølger. De vil få brug for al den styrke og al den tro, I kan give dem, mens de endnu er nær jer. Og de vil også få brug for den større styrke, der kommer fra en højere magt. De må gøre mere end bare at følge det, de finder. De må løfte verden, og de eneste løftestænger, de har, er eksemplerne fra deres eget liv og den overtalelsens magt, der kommer på grund af deres vidnesbyrd fra og deres kundskab om det, der hører Gud til. De vil få brug for Herrens hjælp. Bed derfor med dem, mens de er unge, så de kan komme til kundskab om den kilde til styrke, der derefter altid vil være til rådighed for dem i nødens stund.
Jeg elsker at høre børn bede. Jeg påskønner at høre forældre bede for deres børn. Jeg er ærbødig, når en far med det hellige præstedømmes myndighed lægger hænderne på sin søns eller datters hoved, når en vigtig afgørelse skal træffes, og i Herrens navn og under ledelse af Helligånden udtaler en fars velsignelse. Hvor meget smukkere ville verden og det samfund, vi lever i, ikke være, hvis enhver far betragtede sine børn som det værdifuldeste, han ejer, hvis han ledede dem i kraft af sit eget eksempel på venlighed og kærlighed, og hvis han i vanskelige øjeblikke med det hellige præstedømmes myndighed velsignede dem; og hvis enhver mor betragtede sine børn som sit livs smykker, som gaver fra himlens Gud, som er deres evige Fader, og opdrog dem med sand kærlighed i Herrens visdom og formaning.
Esajas sagde i sin tid: „Alle dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred." (es. 54:13) Dertil vil jeg gerne føje: „Stor bliver også deres fædres og mødres fred og lykke."
Om den fred beder jeg ydmygt for jer, idet jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af alt dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Reaktion på kaldelsen

Ældste James E. Faust
De tolvs Råd

Præsident Kimball og mine elskede brødre og søstre; ingen er nogensinde kommet til denne kaldelse med en større fornemmelse af utilstrækkelighed end jeg i dette øjeblik. Under overvejelsens sødmefyldte kvaler i de lange timer i dagene og nætterne siden sidste tirsdag, har jeg haft følelsen af at være fuldstændig uværdig og uforberedt.

Jeg forstår, at et hovedkrav for det hellige apostelskab er at være et personligt vidne om at Jesus er Kristus og er den guddommelige Forløser. Måske kan jeg alene på det område kvalificere mig. Denne sandhed er jeg blevet gjort bekendt med gennem Guds Ånds ubeskrivelige fred og kraft.

Jeg erkender den trøstende og vedvarende kærlighed, som min elskede Ruth yder mig, hun, som er lige så meget en del af mig som mit hjerte og min sjæl. Jeg vil gerne her give udtryk for min dybe kærlighed til og hengivenhed for hvert enkelt medlem af min familie.

Jeg lærte første gang om de gamle og de nutidige apostles navne i primary. Min egen mor var en af mine lærerinder. Jeg er sikker på, at hun aldrig i sine vildeste drømme har tænkt på, at nogen af dem, som hun underviste, en dag ville sidde i rådet af særlige vidner om Herren Jesus Kristus.

Jeg er født med en delvis farveblindhed. Jeg har lært at elske alle mennesker i de lande, hvor jeg har været som missionær, soldat og generalautoritet, uden hensyn til deres hudfarve. Jeg håber at blive en discipel efter præsident Kimballs og de andres eksempel i deres kærlighed til alle, og især til den ydmyge, den undertrykte, den fattige, den sørgende, den trængende og den fattige i ånden. Jeg erindrer mig, at hvis vi glemmer dem, kan vi på ingen måde være hans disciple.

Vi erindrer med sorg vor kære ven og medarbejder ældste Delbert L. Stapleys død. Ingen kan nogen sinde indtage hans plads i vor hengivenhed og i vore hjerter.

Jeg udtrykker påskønnelse for den støtte og kærlighed, jeg har fået fra præsident Kimball, præsident Tanner, præsident Romney, præsident Benson og alle medlemmer af De tolvs Råd. Til præsident Franklin D. Richards og alle vore brødre i De halvfjerds' første Kvorum og de andre generalautoriteter udtrykker jeg min fortsatte kærlighed og påskønnelse. Helt og fuldstændigt og uden betænkning tilegner jeg Gud og hans profet, præsident Kimball, mit liv og enhver form for kræfter og eventuelle evner jeg har, for jeg ved, at Jesus er Kristus, Guds Søn. Jeg ved, at Frelseren ved, at jeg ved, at han lever. Så jeg accepterer villigt kaldelsen, nøglerne og udfordringen og lover at gøre det bedste, jeg kan, i det hellige Jesu Kristi navn. Amen.

Vær et med profeten

Ældste F. Burton Howard
De halvfjerds første Kvorum

Mine brødre og søstre, jeg er dybt taknemmelig for den kærlighed og tillid, som Det øverste Præsidentskab har vist mig, og den positive afstemning blandt medlemmerne af denne konference, hvilket har bragt mig frem her foran jer ved denne lejlighed. Jeg elsker Herren, og jeg elsker hans værk.

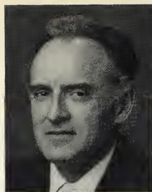
Med risiko for at blive upassende personlig, vil jeg gerne fortælle jer, hvordan jeg føler med hensyn til evangeliet. Jeg elsker det, ikke tvunget af mangel på valgmulighed eller omstændigheder eller på grund af ukritisk tilegnelse af mønstre, som er beordret mig langvejs fra; ikke på grund af manipulation, men udsprunget af bevidst handling, konstruktivt, formålstjenligt som et frivilligt hjertes offer. Jeg ønsker at være involveret i Herrens værk - - ydmygt, fuldstændigt, positivt og oprigtigt; hverken ved at underordne min sjæl under andre eller selv forsøge at dominere, men frit at være ét med dem, som er hans, dele med dem og have interesse for dem. Jeg er taknemmelig for at være en del af værket, hvor det end måtte være, ikke for at undslippe ensomhed eller for at fylde livet med selvbedragende aktivitet, men snarere bevidst og villigt gøre det, der må gøres; en taknemmelig medtjener, der vil støtte, opbygge, være kærlig og stille mit hjerte og åndedrag til rådighed for en storslået sag.

„Jeg elsker evangeliet - - ikke tvunget af mangel på valgmulighed eller ukritisk tilegnelse af mønstre, som er beordret mig langvejs fra."

Jeg ønsker at stå fast og frygtløst, aldrig vigende - - for svaghed antyder pres udefra - - men udstrålende styrke og sand barmhjertighed indefra; angribende - - ikke forsvarsagtig - - begejstret, kærligt, trofast, for altid i harmoni med Herren.

Må vi alle blive ét med ham og hans profet og bringe harmoni ind i det arbejde, som vi har ansvaret for, hvorend det måtte være, i et hvilket som helst land, beder jeg om for enhver af os, og helt specielt for mig, idet jeg erkender mine svagheder og står foran jer for at acceptere denne store kaldelse. I Jesu Kristi navn. Amen.

Evangeliet gør folk lykkelige

Ældste Teddy E. Brewerton
De halvfjerds første Kvorum

Jesu Kristi evangelium, som vi kender det, og som det er blevet gengivet til jorden, gør folk lykkelige. Jeg talte med en prominent sagfører fra New York for ikke så længe siden. Han betragtede mig og mine omgivelser og sagde: „Hvad mere kunne man ønske sig af livet?" Jeg var enig med ham, og jeg analyserede det: „Jeg så tilbage på min fortid, ind i min nutid, og selvfølgelig måtte jeg påny erkende de store velsignelser, som vi nyder som en familieenhed. Jeg elsker min kone. Herren gav mig hende. Jeg elsker evangeliet. Jeg ved, at det er sandt. Jeg fortalte præsident Kimball for to dage siden, da jeg var hos ham, at i nogen tid - - i måske to måske fire år - - så ved jeg, hver gang jeg ser et billede af ham, hver gang jeg ser ham på afstand, hver gang jeg trykker hans hånd, hvem han er. Han er Herrens repræsentant her på jorden. Jeg ved, det er rigtigt.

Fordi Jesu Kristi evangelium gør os lykkelige, ønsker vi at dele dets budskab med alle mennesker. Jeg tilegner mit liv og midler og hele tjeneste til Herren, til denne kirkes præsidentskab og til enhver, der præsiderer over mig. Jeg ønsker at tjene. Jeg har i den sidste tid ved mangen en lejlighed sagt, at det jeg dårligst kunne tænke mig, var ikke at være involveret. Det var lige meget, hvad jeg gjorde, når bare det var noget i kirken.

Frelserens eksempel på tjeneste var storslået for os. Vi burde følge og efterligne det eksempel.

Jeg beder om en særlig velsignelse for enhver af os, at vi må få den samme forståelse, den samme vision, som præsident Kimball har med hensyn til verdens store behov for og nødvendigheden af at fremskynde værket. Jeg beder, at vi må være i stand til at gøre det, og, selvfølgelig, kun have det ene for øje, at fremme og styrke værket.

Min kone og jeg havde en meget speciel oplevelse for at par uger siden. Noget vi havde planlagt at gøre i næsten 20 år, så ud til at kunne blive til virkelighed ved slutningen af dette år. Vi så på hinanden, helt umiddelbart, og sagde: „Jeg ved ikke hvorfor, men seg synes ikke, vi bør gøre det." Og selvfølgelig - - i torsdags vidste vi hvorfor!

Jeg er taknemmelig for, at Herren sådan bryder ind i mit liv. Jeg beder, at jeg vil blive værdig til de mange velsignelser, han giver mig, så jeg kan yde en god tjeneste til opbygning af hans rige. I Jesu Kristi navn. Amen.

Efter at have hørt om evangeliet sagde en ven: „Hvad mere kunne man ønske sig af livet"

„Bliv aldrig træt af at gøre det Gode."

Ældste Jack H. Goaslind, jr.
De halvfjerds første Kvorum

Mine elskede brødre og søstre, mit hjerte er fyldt, når jeg nu står foran jer i dag og accepterer denne kaldelse til at tjene Herren. Jeg er overvældet af dette ansvar, men taknemmelig ud over, hvad jeg kan udtrykke i ord, for denne lejlighed til at tjene mine medmennesker.

Siden torsdag eftermiddag, da jeg havde den store ære at besøge præsident Kimball, har alting ikke været det samme. Mere end nogen sinde før følte jeg min fuldstændige afhængighed af Herren og beder oprigtigt om at måtte få hans Ånd til at ledsage mig og om jeres støttende indflydelse og kærlighed.

Der er meget, som jeg er taknemmelig for i dag, og jeg erkender den kærlighed, respekt og hengivenhed, som jeg nærer for en mor og far, som belærte mig på samme måde, som Alma instruerede sin søn Helaman: „Lær dem aldrig at blive trætte af at gøre det gode, men at være sagtmodige og ydmyge af hjertet . . . at lære visdom i din ungdom . . . ja, lær i din ungdom at holde Guds bud." (Alma 37:34-35) Jeg vil for evigt være taknemmelig for deres kærlighed og dybe indflydelse på mit liv.

Jeg er taknemmelig for familiemedlemmer og venner, som har været tålmodige og forstående. Gennem hele mit liv er jeg blevet velsignet med gode venner, som har beriget og styrket mig. Jeg er taknemmelig over mere end 600 missionærer, som blev givet os, da vi præsiderede over Arizona tempelmission: vi kan aldrig glemme de lektier, vi lærte under den storslåede missionsoplevelse. Jeg er taknemmelig for min gode hustru, Gwen, som er én af vor himmelske Faders allermest ædle tjenerinder: hun har støtte mig med aldrig svigtende hengivenhed: hun er fuld af kærlighed og tro og ejer en stor kærlighed til evangeliet. Hun har været en inspiration for mig, og jeg elsker hende af hele mit hjerte. Jeg påskønner og elsker ethvert af vore 6 børn, en svigersøn og vores første barnebarn. Deres retskafne liv har udelukkende bragt glæde og lykke til os.

Må jeg udtrykke min særlige kærlighed og hilsen til min søn, som er på sprogud-dannelsesskolen, og som på tirsdag tager afsted til sin mission i Padova i Italien.

Jeg bærer mit vidnesburd for jer, mine brødre og søstre - et vidnesbyrd, som jeg er taknemmelig for - at Herren Jesus Kristus lever, at dette er hans værk, at præsident Spencer Wooley Kimball virkelig er Herrens profet her på jorden, og jeg elsker ham. Jeg lover højtideligt ham, mine brødre generalautoriteterne og mine brødre og søstre, at jeg vil tjene af hele mit hjerte, magt, sind og styrke. I Jesu Kristi navn. Amen.

Åndelighedens reserver

Ældste Robert E. Wells
De halvfjerds første Kvorum

Mine kære brødre og søstre. Jeg beder, at I og jeg må være forenede af Ånden, opløftede sammen og fryde os over alt det skønne i evangeliet. Jeg har en sølvdollar i lommen. På den ene side af den hedder det: „Vi sætter vor lid til Gud" (In God we trust.) Vi har af profeterne lært at sætte vor lid til Gud, at have tillid, som den unge David havde det, da han stod over for kæmpen Goliat. Men der er også en anden side på den sølvdollar. Mon der på den står: „Og Gud kan stole på os"? Herren ønsker, at vi skal sætte vor lid til ham, men han ønsker også, at han kan stole på os. En af vore store profeter sagde: „At blive stolet på er en større kompliment end at blive elsket." (David O. McKay: „Character" i *True to the Faith*, Salt Lake City 1966, s. 274)

Et af livets vigtigste formål er at finde ud af, *om* Herren kan stole på os. Et af vore kendte skriftsteder siger: „Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem." (Abr. 3:25) Vi er bestemt til at blive prøvet og prøvet igen under vort ophold på jorden for at det kan blive afgjort, om vi er pålidelige.

Profeten Joseph Smith antydede, at for at kunne opnå den højeste velsignelse i dette liv, måtte vi først blive prøvet og fundet helt igennem værdige, for at Herren kan være sikker på, at han kan stole på os i alle forhold uden hensyn til den personlige risiko eller det offer, der måske er involveret. Herren elsker alle sine børn, men han kan stole mere på nogle end på andre. Det er langt det bedste, når han både kan elske *og* stole på enhver af os.

Det er blevet sagt, at en god målestok for et menneske ikke så meget er, hvor meget han er værd, men snarere hvor meget han kan låne, i hvor udstrakt grad man kan stole på ham med andres penge. Jeg synes, at bankmandens måde at måle på direkte kan anvendes på åndelig tillid. Ligesom bankmanden måler et menneskes *karakter, evner og kapital*, sådan kan Herren måle vores karakter, vore evner og vores åndelige kapital (eller åndelige reserver) for at identificere dem, som han i højere grad kan stole på.

Karakter er en del af tillid. Hvis der er nogen tvivl med hensyn til låntagerens karakter (den etik og moral, der får ham til at leve op til hans forpligtelser uden hensyn til, hvilke ofre det måtte kræve), vil der ikke være tilllid, og der vil ikke blive bevilget noget lån.

Herren er nødt til at vide, om han kan stole på os, om vi vil gøre det rigtige i enhver situation. Josef fra Ægypten havde en god stilling som Potifars øverste forvalter. Så fristede Potifars kone ham og prøvede at få ham til at synde. Josef var langt fra sit hjem og sin familie. Han

var en betroet slave men ikke desto mindre en slave. Ingen ville kende til eller bekymre sig om hans moral. At afvise kvinden ville være at risikere alvorlige komplikationer i hans tilværelse, men han var trofast mod sin ædle karakter. Han flygtede for synden, blev fanget og sat i fængsel. Han betalte prisen for sin renhed; men havde han gjort anderledes, ville det have været en tragisk mangel i hans karakter. Nephis karakterstyrke fik ham til at adlyde en befaling. Han kunne let være blevet dræbt af den onde Laban. Men ikke at adlyde, når han vidste, at Herren ville åbne en udvej for ham til at få fat på pladerne, ville have været en mangel i hans karakter. Herren kunne have tillid til Joseph og til Nephi.

Et menneske med en god karakter vidner om og lever derefter i harmoni med sit vidnesbyrd. Martil Luther fra Worms demonstrerede dette princip om at være ærlig over for sig selv: „Jeg kan ikke og jeg vil ikke afsværge, for det er hverken sikkert eller rigtigt at handle imod sin samvittighed. Her tager jeg mit standpunkt, jeg kan ikke andet, så hjælpe mig Gud!" (Citeret i „The Building of Human Character" i *Gospel Ideal* af David O. McKay, Salt Lake City 1953, s. 354).

Joseph Smith beskriver Paulus' karakter: "Han så et lys og hørte en stemme; . . . nogle sagde, at han var uærlig, andre, at han rasede. . . . Men alt dette tilintetgjorde ikke synets virkelighed. Han havde set et syn, det vidste han, og al forfølgelse under himlen kunne ikke ændre den sag." Og så tilføjer Joseph sit vidnesbyrd om sit eget syn på en måde, der afslører hans karakterstyrke: „Jeg havde set et syn! jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. " (Joseph Smith 2:24-25)

Joseph Smith var en mand med en storslået, ædel karakter, som Herren vidste, at han kunne stole på, uden hensyn til ofrets størrelse.

Præsident David O. McKay sagde: „Menneskets største problem i livet burde ikke være tilegnelse af guld eller berømmelse eller materielle ejendomme. Det burde ikke være udvikling af fysisk dygtighed eller intellektuel styrke, men dets mål, det højeste i livet, burde være udvikling af en kristen karakter." (McKay: *True to the Faith*, s. 32)

Karakter, evner og åndelig kapital er reserver, der fremhæves som målestok for vores udvikling.

Aktivt medlemsskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opbygger en kristen karakter. Udførelse af en fuldtidsmission opbygger en kristen karakter hos den, som Herren kan have tillid til. Og nu, evne er også en del af tillid. Den evne, som bankmanden søger hos sin klient, er den prøvede evne til at udføre det, som han lover. Den evne, som Herren søger hos os, er evnen til at udføre noget i den udstrækning, at vi bliver værdifulde tjenere for ham. Herren har givet os talenter, gaver og velsignelser. Han forventer, at vi skal højne dem og benytte dem i tjeneste for andre, hvis han skal kunne stole på os.

Den tjener, som modtog fem talenter, leverede ti tilbage og blev rost: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget." (Matt. 25:21) Tjeneren, som havde modtaget to talenter, vendte tilbage med fire talenter, og han fik en lignende ros som den

første. Men Herren skældte den dovne tjener, som havde modtaget en talent ud, blot fordi han ikke havde fordoblet det, som var blevet givet ham. Princippet er klart: Herren kan lide at se evner fordoblet; han kan lide at se sine tjenere fordoble det, der er givet . (dem - - i form af talenter eller ansvar eller opgaver. Det er tydeligt, at præsident Kimball, vores gode præsident, også kan lide at se noget fordoblet. Han kan lide at se det dobbelte antal missionærer, det dobbelt antal nye, trofaste medlemmer komme ind i kirken, og at se dobbelt så mange overvære nadvermødet, osv. Jeg mener, at enhver af os har en hellig pligt til at fordoble vore evner og vores gerning på enhver tænkelig måde. Hvis vi gør det, kan Herren bedre stole på vore evner som hans tjenere.

Der er mange områder foruden tjeneste i kirken, hvor vi kunne gøre en forøget indsats for at øge vore talenter eller evner. Vi burde stræbe efter at øge vores tekniske evner i vor daglige gerning, som vi bliver betalt for at øve. Vi burde stræbe efter at forbedre vores ever som forældre og lærere. Vi burde mangedoble vores evne som medlemsmissionnærer, ved at stille de gyldne spørgsmål, og ved at fortælle andre om evangeliet.

Vi burde øge vores evne som oplyste borgere, som kristne naboer ved at yde andre tjenester. Herren kan stole på os i den udstrækning, vi har arbejdet med det, som han har givet os. Aktivt medlemsskab i mormonkirken opbygger både åndelige og timelige evner. At udføre en fuldtidsmission udvikler den personlige evne, som Herren kan stole på.

Åndelig evne er også en del af tillid. Bankmanden ser på kapitalen som både en reserve, som klienten har til rådighed, og som han kan benytte i tilfælde af krise, så vel som en målestok for klientens forpligtelse over for planerne. På den åndelige side af mønten vil vi måske sige, at Herren ser efter *både* en åndelig reserve hos den pågældende, hvormed han kan imødegå livets kriser, *og* en målestok for den pågældendes forpligtelse over for hans rige.

Åndelig kapital er på en måde en investering i retskaffent levned, som den enkelte har foretaget. Det er en værdi - - en reserve - hvorpå vi kan trække, når behovet opstår. Hvordan kan vi udvikle åndelig kapital og reserve? Vi må investere i tid og studere skrifterne og vore levende profeters ord; investering i mere meningsfyldt kommunikation med vor Fader i himlen; investering i tjeneste for andre ; investering i missionering, der oplagrer velsignelser og tilgivelse forvore synder; investering i at være klogere

forældre og mere lydelige børn; investering i fordobling af vores indsats i enhver kaldelse. Sådanne investeringer vil give en sådan åndelig kapital og reserve, at Herren virkelig kan have tillid til, at vi kan overvinde verdens fristelser og håbløshed.

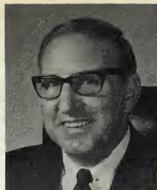
Vore forfædre opbyggede store åndelige reserver ved at investere i ofre. De kunne stå fast over for enhver udfordring, fordi de vidste, at deres eget liv var i orden, og at de tilhørte himlens udvalgte på grund af de ofre, de ydede ved at opgive alt det, der var dem kært, for at følge profeten. De blev forfulgt. De drog ud som missionærer og lod alt bag sig. De forlod produktive gårde og velbyggede hjem for at tage ud i tørre ørkener og kolde bjerge for at begynde forfra. Profeten Joseph sagde, at „religion, der ikke kræver at vi ofrer alt, har aldrig tilstrækkelig kraft til at producere den tro, der er nødvendig for liv og frelse." (*Forelæsninger om troen*, København 1900).

Aktivt medlemsskab i Kristi kirke opbygger stærk åndelig kapital og en reserve. At udføre en fuldtidsmission opbygger en usvigelig åndelig kapital og en reserve.

Jeg læser fra Lære og Pagter 124:20: "Min tjener . . . er uden svig. Til ham kan man nære tillid for hans hjertes retskaffenheds skyld, og på grund af den kærlighed, som han har til mit vidnesbyrd, " tilføjer han, „elsker jeg, Herren, ham."

Jeg vidner højtideligt som vidne om, at Gud lever og elsker os; at Jesus Kristus, hans guddommelige Søn, står herliggjort og opstanden som hoved for denne kirke, der bærer hans hellige navn; at det legale og bemyndigede talerør for Herren her på jorden er vores levende profet, som leder denne storslåede og guddommelige kirke, der blev genoprettet ved profeten Joseph Smith, i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvilke velsignelser bringer en mission?

Ældste Vaughn J. Featherstone
De halvfjerds første Kvorum

„Og den, der går ud og prædiker dette riges evangelium og er tro i alt, skal ikke blive træt i sit sind eller blive formørket, ej heller skal han blive træt på legeme, lem eller led; og ikke et hår fra hans hoved skal falde til jorden. Og han skal ikke hungre eller tørste." (L&P. 84:80)

I de sidste to år har vores familie udført en mission i Texas. Det har været herligt og mere end opfyldt alle forventninger. Da vi først ankom, henvendte søster Featherstone sig til Herren og sagde: „Vi har ikke megen tid. Vil du ikke nok lade mig lære hurtigt, så arbejdet kan skride raskt fremad?"

Senere sagde hun: „Herren har besvaret mine bønner. Han lærte mig flere store lektier. En af disse lektier kom en tre-fire uger efter at vi var ankommet til missionsmarken. Jeg var ikke i stand til hver dag at finde nogle få minutter, hvor jeg kunne trække mig tilbage til et roligt sted. Da jeg var hjemme, plejede jeg at bruge omkring tre kvarter om eftermiddagen til at røre min arabiske hest. I de få minutter trak jeg mig tilbage til min egen verden."

Hun kunne ikke finde nogen tid, ikke engang et par minutter, til sig selv i missionsmarken. Hun gik til Herren og knælede i bøn og sagde: „Vær så venlig, himmelske Fader, at hjælpe mig med at finde nogen tid til mig selv, mens jeg er her."

Og hun siger, at lige så tydeligt som noget her i verden kom ordene til hende i denne form: „Min datter, dette er ikke din tid; dette er min tid." Vi har forsøgt at arbejde af al vor magt, mens vi arbejdede på hans tid. Og den arbejdsstandard skal sammenlignes med vores standardarbejde og ikke nogen andens.

Lad mig fortælle jer om enkelte trosoplevelser, som nogle af vore medarbejdere i missionsmarken havde:

Ældste og søster Weidel skrev i deres ugebrev: „Må vi have lov til at bruge et par øjeblikke på at fortælle om en åndelig oplevelse denne uge? Fredag kom ældste Curtis, som arbejdede med ældste Aloi, for at gå ud sammen med os, og bagefter kørte vi dem hjem. Ældste Aloi inviterede os indenfor for at se, hvordan en rigtig ældstes lejlighed ser ud. Han gik gennem bagdøren for at åbne fordøren, og et øjeblik efter kom han ud i strålende humør.

‚Ældste, kom og se, hvad han har bragt os'. Og der på bordet lå en masse købmandsvarer. Lidt efter fortalte ældste Curtis os, at ældste Aloi og hans kammerat havde fundet en familie, der ikke havde noget at spise, så de bragte al deres egen mad ud til dem. „Vore hjerter var næsten ved at sprænges," skrev søster Weidel. „Herren tager sandelig vare på sine egne."

En af de kære enkesøstre der tjener som missionær, Lorna Call Alder, skrev i sit ugebrev til mig: „Oplevelserne under

min mission har i høj grad styrket mit vidnesbyrd. Jeg kan ikke huske, hvornår jeg fik et vidnesbyrd, men jeg husker mange oplevelser, som har beriget og bygget videre på det grundlag, jeg har. Af de mange ydmyge oplevelser jeg har haft, har disse sidste otte måneder bragt mig nærmere til Herren end nogen anden periode. Jeg har levet gennem tre revolutioner i Mexico, noget som virkelig opbyggede mit vidnesbyrd. Det at skrive lektier for kirken bringer én meget nær til Herren, og han velsignede mig med mere, end jeg kan fortælle. Men denne mission har givet mig mere 24timers åndelighed, end jeg nogen sinde før har haft.
Andre meget åndelige opløftelser i mit liv var de gange, da mine sønner var på mission, og de bad mig læse Mormons Bog, mens de var væk. Min mand døde, da min ældste søn var i Chile på sin mission, og jeg var virkelig ydmyg i den periode. Jeg er taknemmelig for denne oplevelse med hårdt arbejde og store velsignelser. I ydmyghed og med taksigelse, søster Alder."
For nogle måneder siden blev vores mission forøget med et dejligt par. Før de ankom, fik jeg et brev fra deres datter. Forkortet lød det:
„Kære præsident Featherstone, Om nogle få uger får du to af de mest vidunderlige mennesker som skal tjene i din mission i 18 måneder. De er vildt begejstrede over at skulle arbejde under dig. De har fortalt mig, at de vil gøre hvad som helst, du beder dem gøre. Du vil blive glad for mor og far. Vi vil savne dem, så vær rar at tage godt vare på dem, mens de er dér."
De fleste af vore missionærer kommer ud på missionsmarken, fordi de elsker Herren Jesus Kristus og ønsker at tjene ham og bringe sjæle til ham. Der er imidlertid nogle få, som rationaliserer sig ud af en kaldelse eller prøver på at retfærdiggøre, at de klarer sig dårligt på missionsmarken - som manden, der fik sin løn og lagde mærke til, at der manglede fem dollars. Han gik til kontoret og sagde: „Der mangler fem dollars i min løn for denne uge."
Og chefen sagde: „Ja, jeg har ventet dig. Jeg lagde mærke til, at du ikke kom ind for at gøre opmærksom på, at jeg betalte dig fem dollars for meget sidste uge."
Hvortil fyren svarede: „Nå ja, jeg kan tolerere én fejl, men da ikke to lige efter hinanden."
Tusinder af voksne par og folk, som har mistet deres ægtefælle, kunne kaldes, hvis de bare ville stille sig til rådighed. Mange af os kender til de velsignelser, der kommer, når børn og børnebørn knæler ned om aftenen og siger: „Kære himmelske Fader, vær så sød at velsigne bedstemor og bedstefar, som er i Texas på mission."
Søster Olsen var mor til 12 børn, og hun støttede alle sine sønner på deres missioner. Nu støtter de hende på hendes. Jeg har følt den kærlighed, der er mellem missionærer og deres familier hver eneste dag på min mission.
En anden god, ung ældste blev kaldet på mission. På det tidspunkt kørte han biler tværs over landet for et firma, der importerede udenlandske vogne. Da hans chef, som ikke var SDH, hørte, at han skulle rejse for i to år at udføre en mission, sagde han: „Hvis du vil blive hjemme og arbejde for mig, vil jeg give dig en Ferrari til 28.000 $." Ældste Grannis færdiggjorde sin mission for en måned siden som præsiderende zoneleder.
En anden ældste kom til missionen, lige efter at jeg kom til San Antonio. Han havde en stor familie. Faderen havde måttet tage et ekstra job for at kunne hjælpe med at støtte sønnen økonomisk. Det var ikke helt nok, så den rare moder fik et arbejde ved skolens kantine, så hun

kunne være hjemme samtidig med sine børn. Men selv med disse ekstra penge kom denne ældste hver måned en smule længere tilbage med sine regninger. En god ven giver mig lejlighedsvis nogle 100 dollar sedler til at bruge, hvor jeg synes, de behøves. Da jeg interviewede denne ældste, spurgte jeg ham, hvordan han klarede sig økonomisk. Der gik en sky for hans øjne, og han sagde, at han virkelig prøvede, men at hans forældre ikke sendte ham nok. Han sagde: „Præsident, jeg har ikke været flot. Jeg har endog ikke spist noget i tre dage for at prøve at komme på ret køl." Og så sagde han: „Selv min lille søster hjælper. Hun fik en dollar til sin fødselsdag, og den lagde hun i en konvolut og sendte mig, fordi hun syntes, at jeg måtte mangle den mere, end hun gjorde." Og så græd

Præsident Kimball hilser på børnene der besøger tempelpladsen.

han ugenert. Jeg tog ned i lommen og trak to nye 100-dollar-sedler op og sagde: „En af mine gode venner har bedt mig give dig disse." Han lod hovedet synke ned på sine arme og var helt overvældet.

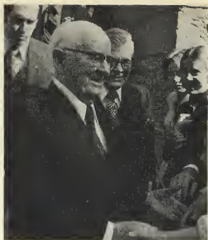
Ældste Daniel Gifford havde i sin patriarkalske velsignelse fået det løfte, at han ville komme til at arbejde nært sammen med en generalautoritet på sin mission. Han undrede sig over, hvordan det kunne komme til at ske, da han modtog sin missionskaldelse til Texas, hvor missionspræsidenten kun havde tjent i et par måneder. Mens han var på missionuddannelsescentret og lyttede til det sidste møde af oktoberkonferencen, hørte han præsident Tanner annoncere, at den næste taler ville være ældste Vaughn J. Featherstone, et medlem af De halvfjerds' første Kvorum og nyligt kaldet til præsident for Texas San Antonio mission. Da ældste Gifford senere blev kaldet som assistent til præsidenten, fortalte han os om løftet i sin velsignelse. Tror I, at han har nogen tvivl om, hvis værk dette er?

En ældste, som var blevet overført fra en anden mission, ønskede at rejse hjem. Han vidste, at hans forældre og biskop ønskede, at han skulle blive og fuldføre sin mission. I et af de mange interview, vi havde med ham, sagde han, at fem andre missionærer i hans ward også var rejst fra deres missioner og var vendt hjem i utide. Jeg tænkte på, hvilket ulykkeligt forbillede den første af de ældster havde været for de andre unge mænd, som fulgte efter ham. Jeg svor ved mig selv, at denne ældste i hvert fald ikke ville rejse hjem, før hans mission var heldigt gennemført. Hver uge i 13-15 uger skrev han i sit brev til præsidenten alle mulige grunde til, at han burde afløses fra sin mission. Hver uge skrev jeg et svar til ham.

Efter alle disse uger fik jeg et brev, der så ud til at være af samme slags, som de andre - - indtil jeg kom til de afsluttende PS! Her sagde han:„Præsident, du vinder, og jeg ved det." Jeg sad der i mit kontor, og tårer fyldte mine øjne.

Vince Lombardi sagde: „Jo hårdere man arbejder for noget, des vanskeligere er det at overgive sig." Denne ældste fuldførte sin mission som en storartet præsiderende zoneleder. Han er

dybtfølende og har et godt talent for undervisning; han elsker og er interesseret i mennesker; og han er særdeles åndelig. Han vendte hjem med en hæderlig afløsning fra en yderst vellykket mission, ægtede en køn pige i templet, og nu bor de ikke langt fra templet, hvor de kommer regelmæssigt. Denne ældste er nu et godt eksempel for alle vordende missionærer i wardet.

Ældste Sheffield har elleve gange måttet undergå større operationer og mange gange flere mindre operationer, som har varet mindre end en time. Det største ønske i hans tilværelse har været, at operationerne måtte gøre det muligt for ham at gennemføre en mission. Et år før han kom til missionsmarken, gennemgik han den sidste operation. Og siden har han gennemsnitligt arbejdet mellem 70 og 80 timer om ugen med at opsøge undersøgere. Han er elsket af alle.

Han har været til megen velsignelse for missionærer, som har syntes, at de havde problemer. I et interview fortalte hans kammerat mig, at ældste Sheffields ene skulder ret ofte falder ud af led. Når det sker, gennemgår han frygtelige smerter. Det sker som regel om natten.

Da jeg derefter interviewede ældste Sheffield, foreslog jeg, at vi lagde ham ind på et lokalt hospital og fik lægerne til at gøre, hvad der behøvedes for at rette problemet. Han så mig ind i øjnene og med en fasthed, der kun sjældent træffes, sagde han: „Præsident, jeg har tilbragt det meste af mit liv på hospitaler, og når jeg er færdig med min mission, skal jeg tilbage til flere større operationer. Jeg lovede Herren, at hvis jeg kunne få lov til at udføre en mission, ville jeg ikke tilbringe en eneste dag på hospitalet i de to år, ligegyldigt hvor syg, jeg var, eller hvor meget jeg kom til at lide."

Hvilke velsignelser bringer en mission? Kan det mærkes? (Se Alma 26:2)

Måske kan bror og søster William Keith Clark? „Kære præsident Featherstone," skrev de. „Vi var lykkelige over at modtage dit brev. Jeg er sikker på, at vi allerede elsker dig." (Gud velsigne dem, de kendte mig ikke engang, og alligevel kunne de elske mig.) De fortsatte i brevet: „Vi er ikke for unge mere. William Keith Clark er 81 år gammel. Han har været biskoprådgiver, biskop og patriark i 31 år. Jeg, Ellen Clark, er 76 år gammel. Jeg har været dirigent og lærerinde i alle kirkens organisationer, i ward og stav. Vi har haft et rigt liv og elsker at forkynde evangeliet. Vi har 10 børn, der alle er gift i templet og arbejder i kirken. Vi holdt fornylig en familiesamling, 56 børnebørn og 26 oldebørn. Dette bliver den fjerde mission for min mand og den tredie for mig. Vore lykkeligste øjeblikke er, når vi forkynder Jesu Kristi evangelium." Enhver missionær er i sig selv en historie om kærlighed og opofrelse. Jeg elsker dem virkelig meget. Deres store hengivenhed for sagen, deres kærlighed til Herren og deres villighed til at tjene ham, hvis værk dette er, vil velsigne deres tiværelse og deres efterkommere for evigt.

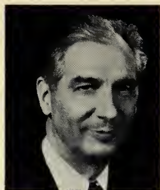
For ser I, mine elskede brødre og søstre, enhver sjæl bør have det privilegium at høre om gengivelsen af Jesu Kristi evan-

gelium. Den som reagerer på kaldelsen til at være missionær, vil „ikke blive træt i sit sind, eller blive formørket, ej heller skal han blive træt på legeme, lem eller led; og ikke et hår fra hans hoved skal ubemærket falde til jorden. Og han skal ikke hungre eller tørste." (L&P. 84:30) Vi må udsøge hver eneste sjæl og gøre det med Kristi rene kærlighed. Vi må ikke dømme folk. Vi ved ikke, hvem Gud har beredt, men vi ved, sådan som profeten Joseph Smith udtrykte det: „Sandhedens standard er blevet rejst; ingen uhellig hånd kan standse værket i at gå fremad; forfølgelser vil måske rase, hære kan samles, bagtalelse kan skænde, men Guds sandhed vil frimodigt gå fremad, ædelt og uafhængigt, til den har gennemtrængt ethvert kontinent, besøgt ethvert klima, fejet hen over ethvert land og lydt i ethvert øre, til Guds formål vil være opfyldt, og den store Jehova vil sige, at arbejdet er gjort." (*History of the Church*, 4:540)

Gud give, at *alle* - alle - som bliver i stand til at tjene, vil stille sig til rådighed for en missionskaldelse. Velsignelserne er sikre, det ved vi, i Jesu Kristi navn. Amen.

De gyldne spørgsmål: „Hvad kender De til Mormonismen? Har de lyst til at få mere at vide?" O.a.

Vore forfædre er en fælles gruppe

Ældste J. Thomas Fyans
De halvfjerds første Kvorum

Ældste Faust, jeg er sikker på, at præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorum vil støtte mig, når vi giver udtryk for vor kærlighed og vor helhjertede opretholdelse af dig i din nye kaldelse, og på samme måde hilser vi jer tre nye brødre, fordi vi ved, at I vil hjælpe med til at løse de kolossale opgaver, der hviler på vore skuldre.

Når jeg tænker på min far, kalder jeg ham *min* far, men mine to brødre og to søstre minder mig om, at han ikke bare er *min* far, for han er *vores* far.

Når jeg tænker på min bedstefar, og jeg ville hævde, at han var min alene, ville ikke bare mine brødre og søstre minde mig om, at den bedstefar er *vores* bedstefar, men mine fætre og kusiner ville slutte op i koret for at sige: „Han er *vores* bedstefar, lige så meget som din." Hvis vi nævner min oldefar som min, ville også halvfætre og halvkusiner tilføje deres protester og minde mig om, at han er *vores* oldefar.

Det er således tydeligt, at *vores* forfædre en er fælles gruppe. Vi bør ikke tænke tilbage og sige: „mine, mine, mine"; men vi bør sige: „vore, vore, vore".

Jo længere tilbage vi når, des større bliver koret.

Det har vist sig, at genealogisk eftersøgningsarbejde gøres dobbelt. For at afgøre udstrækningen, hvori sådant dobbeltarbejde finder sted, tog jeg mine genealogiske optegnelser hen til et professionelt slægtsforskningsinstitut. De sammenlignede mine optegnelser med deres navnearkiv og fandt ud af, at de allerede havde 95% af mine optegnelser i deres arkiv. Det betyder, at kun 5% af mine optegnelser er noget, der er specielt for mig. 34 andre klienter var fælles med mig om mine forfædre. Jeg var ret forbløffet over det og spekulerede på, om en så stor procentdel af dobbeltarbejde fandtes blandt folk i almindelighed. På min anmodning tog instituttet prøver af klienter fra alle dele af USA, medlemmer af kirken såvel som ikkemedlemmer. Disse navne blev sammenlignet med optegnelserne i dets navnekartotek, og man fandt ud af, at 80% var gengangere. Kun 20% var unika.

Jeg fandt ud af gennem en undersøgelse, der blev foretaget af et andet institut, at jeg mindst har 348 fætre og kusiner, ægte, halv- og trediedels, som allesammen kunne være i gang med at søge efter det samme tipoldeforældrepar.

Af dette kan I forstå, at dobbeltarbejdet er kolossalt i det genealogiske efterforskningsarbejde. Det er af denne væsentlige årsag, at præsident Kimball har tilrådet os, at vi bør søge vore forfædre tilbage i fire led - og derefter arbejde sammen som kirke gennem navneuddragningsprogrammet.

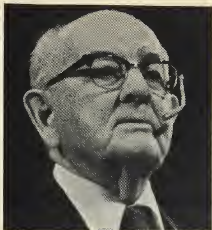
Hvad er så vores ansvar?

Lad os først tænke på fire—generationsprogrammet. Siden præsident Kimballs

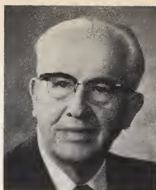
tale i aprilkonferencen (1978) har der været et stort opsving i den genealogiske aktivitet. Folk synes nu, at den genealogiske opgave er blevet mulig at løse. Mange „søskendefamiliegrupper" arbejder sammen for at gennemgå deres firegerationsoptegnelser for at sikre, at deres oplysninger er nøjagtige. For eksempel har jeg i min familie fem børn. Disse fem børn er, hvad der kan kaldes en „søskendefamilie" Ved hjælp af mig og min kone er den i gang med at gennemgå vores firegenerationsblade. Om ikke længe vil vi vide, om alting i disse firegenerationsblade er korrekt. Vi vil så som en familie udfærdige ikke seks eller syv sæt men ét enkelt sæt familiegruppeskemaer.
Firegenerationsprogrammet er på en måde ligesom at udføre en fuldtidsmission. Når man kaldes på en fuldtidsmission, koncentrerer vi os fuldstændigt om denne mest vigtige, guddommelige opgave. Når vi fuldender denne mission, mister vi ikke interesse for missionering. Vi forbliver interesseret i missioneringen men med mindre koncentreret vægt lagt derpå, end det var tilfældet, mens vi arbejdede i fuldtidstjeneste.
Vores firegenerationsopgave er som at udføre en fuldtidsmission. Når vi som familie har afleveret familiegruppeskemaerne, har vi på en måde fuldført vores genealogiske mission. Det betyder ikke, at vi mister interessen for slægtsforskning. Vi kan stadig udøve vores handlefrihed og søge så langt tilbage, som vi har lyst til. Men der findes en anden måde, hvorpå vi kan vende vore hjerter til fædrene. Lad mig illustrere fordelene ved og formålet med navneuddragningsprogrammet.
Hvis I skulle komme til Salt Lake City og ønskede at ringe til mig, ville I bruge telefonbogen for at finde mit nummer. Lad os antage, at I åbnede telefonbogen og fandt ud af, at navnene var opført i kronologisk orden på grundlag af det tidspunkt, da telefonen var installeret, og at der ikke bare var én telefonbog for Salt Lake City, men flere. Så ville I først spekulere over, hvilken bog, jeg mon står i og derefter begynde at blade igennem bogen for at finde ud af, hvornår vores telefon var installeret, for at finde frem til telefonnummeret.
Hvis nu nogen ville klippe navnene ud af telefonbøgerne og arrangere dem allesammen alfabetisk i én bog, ville det så ikke gøre det enkelt og let at finde nummeret?

„Vi skal søge vore forfædre tilbage i fire generationer; derefter arbejder vi sammen i det nye navneuddragningsprogram."

Hvis man for nogle år siden ville udføre genealogiske undersøgelser, var det nødvendigt at rejse derhen, hvor man mente, at ens forfædres optegnelser var nedskrevet. Så måtte man opnå tilladelse fra en præst eller menighedstjener eller personalet på arkiv eller bibliotek til at låne optegnelserne i efterforskningen af sine forfædre.
Kirken erkendte den kolossale byrde for medlemmerne i form af tid og penge til sådanne internationale rejser, og det besluttedes, at Genealogical Department ville sørge for at indhente tilladelse til at mikrofilme optegnelserne og derpå lade kirkens medlemmer benytte disse mikrofilm på et sted, der var meget nærmere deres hjem. Optegnelserne er nedskrevet i kronologisk orden meget lig de tele-

fonnumre, der opføres i den rækkefølge, de pågældende telefoner er blevet installerede.
Det er, hvor vi står nu.
Hvad er vejen frem?
Stavene vil snart introducere et system, hvorved vi kan tage alle navnene fra en mikrofilm, skrive dem på et kort, hvorefter edb-maskiner anbringer dem i alfabetisk orden. Det kaldes navneuddragning. Disse navne i alfabetisk orden vil blive ligesom en telefonbog, der kan danne basis ikke blot for tempelarbejde men også for fremtidige henvisninger.
Når jeg sidder foran en læsemaskine og tager hvert enkelt navn - - et for et - - fra de gamle optegnelser, så gør jeg det for enhver, hvis forfædre er opført i disse optegnelser. Herefter er det ikke nødvendigt, at de leder efter dem som efter nåle i en høstak, men én gang for alle vil disse navne blive ordnede og gjort parate på samme måde som i en telefonbog.
Jeg bliver mindet om, at nu må jeg tænke på afdøde jordiske generationer, men jeg har også tænkt på, at det at række tilbage én jordisk generation fører mig til vor evige Fader, og jeg forstår pludselig, at ethvert navn, jeg ser i optegnelsen er min bror og min søster. Der er en parallel til dette i missionærgerningen, hvor vi ringer på hver eneste dør.
Lad os påskønne de tidligere tiders indsats og den, der har arbejdet så flittigt. Al den hidtidige indsats i genealogiske undersøgelser er vidunderlig og har givet os et grundlag, hvorpå vi kan bygge. Vi ser med beundring og ærbødighed på pionerernes indsats. Vi lever med dem i de kampe og vanskeligheder, som de måtte lide, da nogle kom over sletterne i håndkærrer. Vi er fulde af kærlighed og ærbødighed for håndkærrerne og især de hænder, der drev dem fremad. Vi udtrykker ingen nedvurdering af deres måde at rejse på.
I vor tid har vi lufttrafik, der nærmer sig og endda overgår lydens hastighed. Der findes edb- -systemer, der på vores befaling hjælper umåleligt med at nå tilbage og derved hjælper os med at vende vore hjerter til fædrene.
At benytte de teknologiske nutidige velsignelser afpersonaliserer ikke; men det moderniserer vores søgen efter vore rødder.
Ser man det ud fra vores himmelske Faders synsvinkel, hvad er det så, vi må udføre?
Vi må stille alle evangeliets ophøjende velsignelser til rådighed for alle hans børn, som nogen sinde har levet, hvis de vælger at acceptere dem.
Med hvilken fart går vi frem?
Som medlemmer af kirken identificerer vi omkring én million navne hvert år til disse hellige ordinanser. Med den fart vil det kræve ét tusinde år at identificere én milliard navne. Jeg er ikke sikker på, at hans tidsplan tillader at bruge tusinde år for hver milliard af hans børn, som har levet.
Med hans velsignelser - - åndelige velsignelser, teknologiske velsignelser - - kan vi sætte farten op for tilvejebringelse af ophøjelsesmuligheder for hans børn, som afventer vores udtryk for kærlighed ved at vende vore hjerter mod dem. I Jesu Kristi navn. Amen.

Værdig til antagelse

Præsident Ezra Taft Benson
De tolvs Råd

I dette års (1978) aprilkonference sagde præsident Spencer W. Kimball: „Jeg føler den samme presserende nødvendighed for tempelarbejde, som jeg gør for missionering for de levende, for i grunden er de ét og det samme . . . Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd," fortsatte han, „overvejede fornylig omhyggeligt, hvordan vi kan øge vor indsats på dette uhyre vigtige område . . .

Vi ønsker påny at fremhæve og ligeud at lægge ansvaret på skuldrene af . . . de enkelte og deres familier vedrørende forpligtelsen til at fuldføre firegenerations-programmet. Familier kan, hvis de ønsker det, udstrække deres stamtavle ud over de fire generationer.

„. . . Vi introducerer et kirke-omspændende program for uddragning af navne fra genealogiske optegnelser. Kirkemedlemmer kan nu yde en anden-mils- -tjeneste ved at deltage i denne uddragning af navne i dette program, under ledelse af præstedømmelederne på lokalt plan." (Livets og frelsens sande væsen. Den danske Stjerne, okt. 1978, s. 5)

Denne bekedtgørelse vil forårsage altafgørende forandringer i teknikken i genealogisk eftersøgning og navne-aflevering til tempelordinansearbejde. For at vurdere virkningen på os enkeltvis og kollektivt som familie-organisationer, skal vi se på, hvad der er forandret, og hvad der ikke er det.

Lad mig først nævne noget, som ikke er blevet forandret:

1. Herrens mandat, der blev givet i afsnit 128 i Lære og Pagter, er ikke blevet forandret: „Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? . . .
Lad os derfor som en kirke, som et folk og som sidste dages hellige frembære et offer for Herren i retfærdighed, og lad os i hans hellige tempel . . . fremlægge en bog, indeholdende sådanne optegnelser om vore døde, som skal være værd at antage." (L&P. v. 22 og 24)

2. Vores forpligtelse til at sørge for, at alle levende familiemedlemmer får mulighed for at modtage templets ordinanser, er ikke forandret.

3. Vores forpligtelse til at sørge for, at alle levende familiemedlemmer får mulighed for at modtage templets ordinanser, er ikke forandret.

4. Vores forpligtelse til at samle vores mindebøger, omfattende indsendelse af navnene på vore forfædre i det mindste de første fire generationer, og til at lade tempelordinanserne udføre for dem, er ikke blevet forandret.

5. Vores forpligtelse til at organisere vore familier på det umiddelbare familieplan, begynder når et par bliver gift. Bedstefarfamilieorganisationen fremkommer, når børn af den nærmeste familie gifter sig og får børn. Gennem sådanne familieorganisationer bør hver

familie i kirken blive aktivt involveret i missionering' familieberedskab, genealogi og tempelarbejde, undervisning i evangeliet, samt kulturelle og sociale aktiviteter. Disse vitale forpligtelser er sandelig ikke blevet forandrede.

Og nu noget, som er forandret:

1. Firegenerationsprogrammet er forandret på en meget betydningsfuld måde. Hidtil var enhver enkeltperson ansvarlig for indsendelsen af sine egne firegenerationsfamiliegruppeskemaer. December 1978 markerer slutningen på det gamle (nuværende) firegenerationsprogram. Første juli 1979 vil kirken begynde at acceptere nyligt udarbejdede stamtavle og familiegruppeskemaer fra familieorganisationer, snarere end fra enkeltpersoner. I tiden mellem nu og juli 1979 opmuntres kirkens medlemmer til at organisere sig i familier - hver enkelt med sine brødre, søstre og forældre - - for at sammenligne de fælles oplysninger på familiegruppeskemaer, kontrollere oplysningernes nøjagtighed, efterprøve data og udfærdige én optegnelse, der kan afleveres for *alle* familiemedlemmer, der forekommer på skemaet. Denne proces gentages med forældrene (hvis de endnu lever) og så videre, indtil alle generationer er fuldførte, kontrollerede og rettede efter behov. I kan straks se betydningen af familieorganisationen.

2. En anden vigtig forandring er, at originale undersøgelser ud over firegenerationsstadiet vil blive accepteret men ikke længere krævet af de enkelte medlemmer eller de enkelte familier i kirken. I stedet har kirken påtaget sig ansvaret for at begynde en massiv optegnelseindsamling og et uddragningsprogram for at berede navne til tempelarbejde.

De, som er bekendt med sidste dages hellige skrifter og genealogiske undersøgelsesprocesser, vil erkende, at uddragningsprogrammet kun er et første skridt i det totale program, der går ud på at forberede en kirkens mindebog, „værd ... at antage". Uddragningsprogrammet er først og fremmest beregnet på mere effektivt at identificere og behandle navne til individuelt tempelordinansearbejde. Det løser det umiddelbare behov for at producere mange flere navne til behandling i templerne.

Tidligere var det ikke ualmindeligt for familieorganisationer at tilbringe usædvanlig megen tid, penge og arbejde i søgen efter en bestemt forfader. Nu ser det ud til, at familieorganisationen, hvis den ikke har held med efterforskningen efter en rimelig indsats, kan betragte ansvaret som afviklet og gå videre til næste skridt og lade ansvaret for den pågældende afdøde slægtning overgå til uddragnings- og katalogiserings- -programmet.

„Jeg opfordrer jer til at organisere jeres nuværende familier og bedsteforældre-familier og forberede jer på nedskrivningen af jeres egen og deres familiehistorie"

Og må jeg nu sige et par ord om slægtsbetonede familieorganisationer?

Sådanne består af efterkommere af et fælles forfaderpar. Hovedformålet med at organisere eller videreføre en slægtsbetonet familieorganisation er at koordinere genealogisk aktivitet med fælles slægtslinier. Når slægtsbetonede familieorganisationer afviger fra dette

hovedformål og fortrinsvis søger selskabelige, kulturelle eller andre former for aktiviteter, overtager de det legitime område for den nærmeste familie og bedsteforældreorganisationerne. Med den forandring, der er bekendtgjort af præsident Kimball, bør en gradvis men absolut overførsel ske, så det genealogiske arbejde, der allerede er i gang, kan fuldføres. Den nærmeste familie og bedsteforældreorganisationer bør så have overdraget ansvaret for familiesammenkomster og indsamling af midler.

En anden legitim funktion for slægtsbetonede organisationer er at skaffe kildemateriale, hvorfra de nærmeste og bedsteforældrefamilieorganisationer kan fremdrage fuldstændige familiehistorier - speciel for deres første fire generationer. Sådan kan de slægtsbetonede organisationer indsamle, opbevare, katalogisere og bevare historier, fotografier, breve, manuskripter, dagbøger, optegnelser, og udgivne bøger.

Jeg fremhæver igen, at enhver familie i kirken bør tilhøre den nærmeste familie og, såvidt det er muligt, en bedsteforældre-familieorganisation. Slægtsbetonede organisationer eksisterer ikke blot for koordinering af genealogiske aktiviteter, der omfatter familiehistorier. Når først disse funktioner er fuldførte, kan familieorganisationer udmærket opløses, eller i det mindste få reduceret betydning til fordel for den nærmeste familie og bedsteforældreorganisationerne.

Når først familierne i kirken bliver organiseret, sådan som profeten har tilrådet, og efter at vi har gjort alt, hvad vi kan som kirke og som familieorganisationer for at identificere vore forfædre, kan vi måske kvalificere os til den profetiske velsignelse, som præsident Brigham Young talte om:

„I vil træde ind i Herrens tempel og begynde at deltage i ordinanser for Herren . . . Før dette værk er fuldført, vil en stor del af Israels ældster på Zions bjerg blive grundpiller i Guds tempel, for ikke længere at gå ud; de vil spise og drikke og sove der; og de vil ofte have lejlighed til at sige: ‚En eller anden kom ind i templet i aftes, vi vidste ikke, hvem han var, men han var uden tvivl en broder, og han fortalte os en hel masse ting, som vi ikke før forstod. . *Han gav os navnene på en* hel del af vore forfædre, som ikke er optegnede, og han gav mig min virkelige slægtslinie og navnene på mine forfædre hundreder af år tilbage. Han sagde til mig: ‚Du og jeg er forbundet i én familie; der er navnene på dine forfædre; tag dem og skriv dem ned og bliv døbt og bekræftet og frels den og den og modtag det evige præstedømmes velsignelser for den og den, sådan som du gør det for dig selv.' Det er det, vi skal gøre for jordens indbyggere. Når jeg ser på det ønsker jeg ikke at hvile ret meget, men at være flittig hele dagen lang; for når vi kommer til at tænke på det, har vi ingen tid at spilde, for det er et ret så krævende arbejde."' (*Journal of Discourses*, 6:295; fremhævelser tilføjet.)

I overensstemmelse med de principper, jeg har forklaret for jer, har jeg organiseret min familie, sådan som jeg er overbevist om, at mange af jer har gjort det - - Ezra Taft Bensons familieorganisation - som en bedsteforældrefamilie. Vore børn og gifte børnebørn er organiserede som en del af den organisation og som individuelle, umiddelbare familieorganisationer.

Under min ledelse er vi i færd med at kontrollere vore anetavler og dertil hørende familiegruppeskemaer i forventning om at kunne aflevere dem til kirken i løbet af 1979.

Jeg har desuden bedt mine nær familiemedlemmer om at forberede familie-

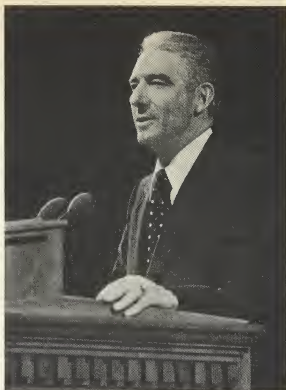
historier. Min kone og jeg har prøvet at være eksempler til efterfølgelse ved at udarbejde og fordele en kort oversigt oger vore egne personlige historier til vore efterkommere. Yderligere historier er blevet udarbejdet eller er ved at blive det om hver enkelt af vore forfædre på min og min kones sider, sådan som de vises på vores første anetavle fire generationer tilbage. For vore børn repræsenterer det fem generationers familiehistorier; for børnebørnene seks og for oldebørnene syv generationer.

Ved udarbejdelse af disse historier har vi søgt at skrive dem i et almindeligt sprog og at følge en almindelig opsætning. De er blevet maskinskrevet på ark i de genealogiske papirers størrelse, så de nemt kan indsættes i familiens mindebog. Vi har anstrengt os for at gøre dem korte med det mål, at ingen af dem måtte strække sig over mere end 10 sider. Vi har sørget for at få dem mangfoldiggjort i offset- tryk, så kvaliteten af trykket opfordrer til benyttelse og læsning. Det er også vor hensigt at filføje billeder af samtlige forfædre til hver dens historie.

Vi har opfordret medlemmerne af vores familieorganisation til at bruge disse historier som grundlag for deres familiehjemmeaftener, holdt i deres nærmeste familier, for at lære deres børn påskønnelse af, kærlighed til og respekt for deres forfædre.

Hvis jeg ikke allerede har gjort det, må jeg så nu opfordre jer til at organisere jeres nærmeste og bedsteforældrefamilier og berede jeres individuelle og familiehistorier.

„Lad os gå og passe vore ordinanser, så vi ved overgangen til åndeverdenen og mødet med far, mor, bror og søster, ikke skal se dem rejse sig og beskylde os for forsømmelighed ... Disse tempelordinanser er blevet åbenbarede til os; vi forstår dem, og medmindre vi deltager i dem, vil vi komme under

Ældste J. Thomas Fyans, De halvfjerds præsidium

fordømmelse." (Wilford Woodruff i *Journal of Discourses*, 13:327.)

„Skal vi ikke," som profeten Joseph Smith forklarede, „gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod ... og fremad til sejr! Lad jeres hjerter fryde sig og være glade. Lad jorderige bryde ud i sang. Lad de døde synge frydesange til evig pris for kong Immanuel, som, før verden blev til, har bestemt det, der vil sætte os i stand til at udfri dem af deres fængsler; thi fangerne skal frigives.

Lad os derfor som en kirke, som et folk og som sidste dages hellige frembære et offer for Herren i retfærdighed, og lad os i hans hellige tempel ... fremlægge en bog, indeholdende sådanne optegnelser om vore døde, *som skal være værd at antages*." (L&P. 128:22, 24; fremhævelse tilføjet.)

I Jesu Kristi navn. Amen.

Glæden ved at udføre en mission

Ældste Le Grand Richards
De tolvs Råd

Det er skønt, brødre, at stå her i aften og se denne store skare af præstedømmebærere fylde dette hellige tabernakel. Efter at have haft det privilegium at tjene i 14 år som kirkens præsiderende biskop og i den egenskab at være præsident for det aronske præstedømme, er jeg begejstret ved at se alle de medlemmer af det aronske præstedømme, som er her i aften, og jeg kan forestille mig at det samme er tilfældet i de andre bygninger, hvor præstedømmet lytter med. Vi er allesammen begejstrede, når vi går i kirke og finder den vidunderlige indstilling, som de hellige har over for præsident Kimball, og, specielt for den vægt, som han lægger på missionering. I ved jo, at han har antydet, at enhver ung mand burde være missionær.

Jeg tænker på, at da jeg var dreng, endnu før jeg var blevet ordineret til diakon, gik jeg en dag til ét af vore wardsmøder i den lille landby, hvor jeg var vokset op, og to missionærer fortalte om deres mission nede i sydstaterne. Dengang rejste de „uden pung og taske", og de måtte ofte sove udendørs, når de ikke kunne finde husly. Jeg ved ikke, om de den aften sagde noget usædvanligt eller ikke; men gjorde de ikke det, så gjorde Herren noget usædvanligt for mig, for da jeg forlod det møde, følte jeg det, som om jeg kunne have taget direkte til en hvilken som helst missionsmark i verden, hvis bare jeg fik en kaldelse. Og jeg tog hjem, gik ind i mit lille soveværelse og faldt på knæ og bad Herren hjælpe mig til at leve værdigt, så jeg, når jeg var gammel nok, kunne tage på en mission. Og da toget endelig forlod stationen her i Salt Lake City, og jeg var på vej til det lille land Holland, var det sidste, jeg sagde til mine kære: „Dette er den lykkeligste dag i mit liv."

Før jeg tog afsted på den mission, talte præsident Anthon H. Lund, som da var rådgiver i Det øverste Præsidentskab, til os missionærer og sagde blandt andet: „Folk vil komme til at elske jer. Men," fortsatte han, „bliv nu ikke stolte i hjertet og tro, at de elsker jer, fordi I er bedre end andre mennesker. De vil elske jer på grund af det, som I bringer dem."

Jeg forstod det ikke straks, men før jeg forlod Holland, hvor jeg tilbragte næsten tre år, vidste jeg, hvad præsident Lund mente. Jeg gik omkring og sagde farvel til de hellige og de nyomvendte, som jeg havde bragt ind i kirken, og jeg græd endnu mere end da jeg sagde farvel til mine kære i Salt Lake.

For eksempel gik jeg i Amsterdam ind i et hus, hvor jeg havde været den første missionær, de kendte, og den lille mor, der så op i mit ansigt med tårer trillende ned ad kinderne, sagde: „Broder Richards, det var svært at se min datter rejse til Zion for nogle måneder siden, men det er langt sværere at se *dig* rejse."

Jeg havde været den første missionær nogen sinde i det hjem. Og derfor mente jeg at kunne forstå, hvad præsident Lund havde ment, da han sagde: „De vil elske jer."
Jeg tog hen til en mand med et lille hollandsk skæg for at sige farvel. Han stod ret op og ned i sit lands uniform. Han faldt på knæ og tog min hånd i sin og knugede den og kyssede den og badede den med sine tårer. Og så troede jeg, at jeg forstod, hvad præsident Lund mente, da han sagde: „De vil elske jer".
Jeg kan godt lide en lille historie, som præsident Grant plejede at fortælle om den kærlighed, som nyomvendte nærer for deres missionærer. Han fortalte om et ægtepar som kom her fra ét af de skandinaviske lande. De havde ikke fået meget at vide om evangeliet. Alt hvad de vidste, var at det var sandt. Derfor gik biskoppen til dette par og belærte dem om tiendeloven. De betalte deres tiende. Og senere gik biskoppen til dem og fortalte dem om fasteofferloven. De betalte deres fasteoffer. Og så gik biskoppen igen til dem for at få et bidrag til hjælpe for bygning af en wardskirkebygning. De mente, at det burde omfattes af tienden, men før biskoppen var færdig med dem, betalte de deres bidrag til kirkebygningen.
Så gik biskoppen til faderen for at få hans søn til at rejse på mission. Nu kan jeg høre og se præsident Grant stå her og sige: „Det var den tue, der væltede læsset." Manden sagde: „Han er vores eneste barn. Hans mor vil savne ham. Vi kan ikke lade ham rejse." Og så svarede biskoppen: „Bror Peterson, hvem elsker du i verden mere end nogen anden, bortset fra dine egne slægtninge?" Og manden tænkte sig om et øjeblik og svarede så: „Jeg tror nok, jeg elsker den unge mand, som kom op til midnatssolens land og lærte mig Jesu Kristi evangelium." Og dertil replicerede biskoppen: „Bror Peterson, hvad ville du synes om, at nogen kom til at elske din søn på nøjagtigt den samme måde?" Manden sagde: „Biskop, du vinder endnu en gang; tag ham. Jeg vil betale for hans mission."

- „Lad os ikke skuffe vores store leder med hensyn til at sende alle vore drenge på mission."

Og nu, I fædre, hvad ville I synes om, at nogen elskede jeres drenge ligesom den mand elskede den dreng, der kom op til midnatssolens land og belærte ham om evangeliet? Jeg hørte en missionær give sin rapport oppe i Oregon. Han var selv blevet omvendt til kirken (altså ikke født i kirken) og han slog på talerstolen og sagde: „Jeg ville ikke tage imod en check på en million dollars i aften for at undvære oplevelsen jeg har haft ved at være på mission." Jeg sad bagved ham, og jeg sagde til mig selv: „Ville du have modtaget en million dollars i stedet for din første mission i det lille Holland?" Og jeg begyndte at tælle de familier, som jeg har været redskab til at bringe ind i kirken. Hvilken slags mand ville jeg være, hvis jeg ville begynde at sælge dem ud af kirken for en million dollars? Jeg ville ikke gøre det for alle de penge, der findes i verden!
Forleden aften sad jeg i min lejlighed og begyndte at tænke igen, og jeg talte ti familier, som jeg har været med til at bringe ind i kirken, og jeg har levet længe nok til at se deres sønner tage på mission. Jeg talte med bare én af disse fami-

lier for nogle få år siden, da jeg skulle holde en tale på Brigham Young University ved en banket for indianerne. På det tidspunkt var der 153 direkte efterkommere af den familie alene. 35 af dem har udført fuldtidsmissioner, og fire har udført stavsmissioner. Hvis man giver dem to år hver, bliver det til 70 års missionering for den ene familie, uden at tælle alle de omvendte, de har bragt ind. Og den ene familie optog to indianerbørn i deres hjem - - den ene en dreng, som de havde i otte år; han var på det tidspunkt missionær, og de betalte for hans mission. Da min kammerat og jeg bragte den familie ind i kirken, drømte vi ikke om at se 70 år frem i tiden, og hvad der ville blive af dem.

Jeg talte også med en anden familie, som jeg har været med til at få ind i kirken. De kunne ikke give mig detaljer, men de sagde, at da deres bedstefar døde, var der 150 direkte efterkommere i kirken på det tidspunkt, og fem af dem tjente som biskopper.

I tankerne gennemgik jeg disse ti familier og tænkte på de ord, som Jesus brugte, da han sagde: „Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve og røvere bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i Himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler. Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være." (Matt. 6:19-21).

Hvad vil I tro, jeg kunne have gjort i de få af mine unge manddomsår, som kunne have samlet mig skatte i Himlen i forhold til de år, jeg tilbragte blandt disse mennesker i Holland? Nogle af dem er allerede døde, og jeg elsker dem næsten som min egen familie. Jeg glæder mig til at træffe dem igen, når min tid kommer til at slutte mig til den utallige gruppe.

Jeg har arbejdet meget med missionærerne. Jeg har været på fire missioner og præsideret over to, og jeg har rejst rundt i mange missioner og elsker at høre disse unge mænd bære deres vidnesbyrd. For eksempel sagde en anden ung mand i Oregon, at der ikke fandtes et firma i denne verden, der kunne betale ham en så stor løn, at det ville få ham til at forlade sin mission. Og han havde også været i hæren og væk fra sit hjem i syv år, hvorefter han accepterede en missionskaldelse. Jeg fik netop forleden dag et brev fra en missionær oppe i Idaho, og jeg skrev et lille stykke af derfra. Jeg vil læse det for jer. Han skrev dette: „Der findes ikke nogen større gerning end missionering. Min mission har været det mest udbytterige foretagende i hele mit 27- -årig liv. Mit liv er indviet til tjeneste for Herren. Mit hjerte strømmer over, ligesom der nu kommer glædestårer i mine øjne. Der er intet så vidunderligt - - intet - - som at smage glæden og lykken ved at være missionær."

Der var en ung missionær, som kom for at besøge mig, da han vendte hjem fra Argentina. Jeg kendte hans forældre hjemme i Washington, og han var blevet udover sine to år for at hjælpe med oplæring af andre missionærer, så han havde i alt været borte i tre år. Og jeg sagde: „Craig, føler du, at det har været spild af tid at være i missionsmarken, og at du burde have været hjemme for at få din uddannelse og gøre dig parat til at gifte dig og få et hjem?" Han sagde: „Hør nu her, biskop, hvis brødrene ønsker at gøre mig lykkelig, -så sæt mig bare i et fly i morgen tidlig, så jeg kan komme tilbage til Argentina." Man kan ikke fremkalde den slags følelser i unge menneskers hjerter med penge. Herren, som skaber følelserne i brystet på mennesker, er den eneste, som kan fremkalde den slags tro i sit folks hjerter.

Brødre, efter af den missionærtjeneste, jeg har udført, ville jeg ikke ønske at komme til at opdrage en dreng og ikke få ham til at rejse på mission, for *hans*

skyld og fordi jeg mener, vi skylder verden at dele evangeliets sandheder med dem. Og én måde at sikre jer, at jeres drenge ønsker at tage på mission, er at oprette en missionærkonto for dem og lade dem blive ved med at spare op på den, så de starter deres mission lige fra deres helt unge år. For eksempel besøgte jeg nede i Californien et ward, og biskoppen der har et program, hvor han giver enhver dreng femten dollars fra missionærfondet, når han ordineres til diakon. Så bedes drengens far lægge lige så meget til, og hver gang drengen bliver interviewet - - for eksempel når han ordineres til lærer - - gennemgår de hans missionærfond. Jeg regnede ud, at hvis alle ward i kirken havde lige så mange drenge på mission som det ward, ville vi have 55.500 missionærer ude. Derfor sørgede jeg i min egen familie for, at enhver dreng, som endnu ikke har været på mission, fik en missionærkonto, så han kan vide, at han er på mission, lige fra han er dreng.

Gud velsigne jer alle, og lad os ikke skuffe vores store leder med hensyn til at sende alle vore drenge på mission. Det beder jeg om og efterlader jer min velsignelse i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Tro, mod og valgfrihed

Ældste Dean L. Larsen
De halvfjerds første Kvorum

Jeg vil gerne tale til de unge mænd i Det aronske Præstedømme om tro og mod og om det at træffe valg. Jeg håber, at det, jeg siger, vil hjælpe jer til at møde de særlige udfordringer, som I vil komme ud for i jeres udviklingsår.

Fornylig traf jeg en ung mand, som var ved at blive undervist af missionærer. Han havde læst Mormons Bog og følte, at han havde fået svar på sine bønner. Han stod nu over for at skulle træffe afgørelse om, hvorvidt han skulle lade sig døbe eller ej.

„Karakteren af de udfordringer vi møder i livet er ikke nær så vigtig, som hvad vi vælger at gøre ved dem."

Det var en temmelig bemærkelsesværdig ung mand. Han havde været ude for nogle alvorlige prøvelser i livet, og han havde vist stort mod og havde livsbekræftende ressourcer at bygge på. Men muligheden for at blive medlem af kirken var for ham en anden slags udfordring.

Da vi talte om denne den nyeste og allervigtigste afgørelse, som han stod overfor, spurgte han: „Hvorfor er så mange mennesker kritiske over for mormonerne?" Og så fortalte han om noget af det, han havde oplevet fra venners, familiemedlemmers og arbejdskammeraters side på grund af hans samkvem med missionærerne. „Jer er ikke sikker på, at jeg kan leve med den slags følelser imod mig, hvis jeg slutter mig til kirken," sagde han. „Hvorfor kan jeg ikke tro på det, som Deres kirke lærer, og bare fortsætte med at være en god kristen uden at blive mormon?"

Det er ikke vanskeligt for os at vide, hvilke konsekvenser denne unge mand vil komme ud for, hvis han vælger ikke at lade sig døbe af frygt for at komme til at stå over for familiens og vennernes dårlige følelser. Han har selvfølgelig sin frie vilje til at træffe sin afgørelse, men han er *ikke* fri til at afgøre konsekvenserne af den.

Vi kan lejlighedsvis finde os selv i situationer, hvor vi fristes til at aflægge vores identitet som sidste dages hellige, mens vi indlader os i tanker eller handlinger, der er uværdige den tillid, som Herren har vist os. Det forlanges regelmæssigt af os, at vi skal træffe afgørelser på grundlag af det, vi ved er rigtigt. I de fleste tilfælde kan vi selv træffe vore afgørelser, men vi er aldrig frie til at afgøre de endelige resultater af vores valg.

Det er ikke nok for os at vide, hvad der

er rigtigt og at tro, at det er godt. Vi må være villige til at kæmpe for det. Vi må være villige til at handle i overensstemmelse med, hvad vi tror, under alle omstændigheder. Det er kun af liden værdi for os at tro på én måde, hvis vi optræder på en anden i vore private handlinger eller i vores offentlige fremtræden.

I dag kræver det stort mod at være en loyal sidste dages hellig. For mange er det ikke let, og sandsynligvis vil det ikke blive lettere. Vor tids prøvelser er alvorlige. Det gælder specielt for jer unge mænd i det aronske præstedømme. Sand efterlevelse af den livsstil, som Herren har anvist os, gør os ikke altid til folkehelte. Men at have vore overbevisningers mod medfører sine egne belønninger. Armin Suckow, jr., en 13 år gammel dreng fra Tyskland, fandt ud af det. Han fortæller om en interessant oplevelse i et brev, han skrev til tidsskriftet New Era. Armin siger: „Vi talte ved juletid med én af lærerne i vores skole om Jesus. Han sagde, at efter at Jesus var død, var han forsvundet fra denne jord og var nu død. Mens læreren talte, tænkte jeg på vores kirke og vidste, at efter tre dages forløb var Jesus opstået og blev set af mange mennesker. Og senere steg han op til Himlen. Jeg havde fornemmelsen af, at jeg skulle fortælle læreren og alle eleverne, at sandheden var langt fra det, som læreren netop havde sagt. Læreren var overhovedet ikke interesseret i at høre min mening, men alligevel . . . fortalte jeg det, at Jesus var opstået. Læreren var bestemt ikke glad for, at jeg tillod mig at rette ham, men jeg blev ved. Så sagde han at dette simpelthen var et spørgsmål om meninger. Jeg svarede, at enhver kunne læse om dette i skrifterne, og at det dér var beskrevet så tydeligt, at ingen kan få nogen anden mening ud af den historie, end jeg havde fortalt. Efter timen ville læreren vide, hvilken kirke jeg tilhørte. Jeg fortalte ham, at jeg hører til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den dag følte jeg mig virkeligt godt tilpas inderst inde." („The Savior Lives!" *New Era*, dec. 1977, s. 18) Vi må beundre Armins beslutning om at tale frit om, hvad han troede. Det var ikke let for ham, men hans handling var i overensstemmelse med, hvad han vidste var rigtigt.

Somme tider er de udfordringer, vi står over for i livet, af en meget personlig slags. De kan opstå i forbindelse med et fysisk handicap eller lignende begrænsninger. Men selv sådanne prøvelser giver os lejlighed til at træffe valg, der bringer tilfredsstillelse og opfyldelse af ønsker ind i vor tilværelse snarere end skuffelse og nederlag. Nogle af jer har måske læst i New Era, maj 1976 om Stephen Farrance, som da han var fire år gammel fik at vide, at han havde en slags muskelsygdom, der ikke kunne helbredes. Hans læger sagde, at han ikke ville kunne leve længere end til sit tolvte år. I stedet for at trække sig tilbage og blive en hjælpeløs invalid, masede Stephen sig ind i en hvilken som helst aktivitet. Hans tilværelse var fuld af entusiasme og optimisme. Han udspekulerede måder at kompensere for sine mangler. Han levede seks år længere end hans læger havde forudsagt, han ville. Og selv om han i sine sidste år havde meget besvær med at komme omkring uden hjælp, mistede han aldrig sin begejstring, sin skabertrang eller sin sans for humor. Det lykkedes ham ikke blot at gøre sit eget liv lykkeligere og mere produktivt, men han var også en inspiration og positiv indflydelse for alle, som kendte ham. Hvis I unge mennesker ikke har læst om Stephen, så vil jeg anbefale jer at gøre det.(*Den danske Stjerne*, jan. 1977, s. 21)

For nogle år siden var jeg træner for et højskole basketballhold i en temmelig usædvanlig sæson. Sæsonen begyndte

Præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

med en række skuffende nederlag. Nogle af vore „fans" og folk fra byen gjorde ikke nogen hemmelighed ud af deres utilfredshed over holdets fiasko. Der var megen tale om det, og det var en udfordrende tid for holdets medlemmer. Adskillige af dem blev skuffede og trak sig tilbage. De, der blev tilbage, tabte ikke troen på sig selv eller deres træner. De barske kendsgerninger syntes at være et incitament for dem til at prøve endnu hårdere.

Midt i sæsonen begyndte holdet at vinde deres kampe. De kvalificerede sig til distriktskampene og overraskede alle ved at vinde en plads i turneringerne i Staten. Til alles forbløffelse fortsatte de og vandt statsmesterskabet - - for første gang nogen sinde!

Efter festen og uddeling af trofæer efter mesterskabskampen kørte jeg flere af holdets medlemmer tilbage til vores by. Der var tavshed under det meste af køreturen, mens vi hver især reflekterede over det overraskende resultat af anstrengelserne i løbet af sæsonen. Endelig talte én af de unge mænd. (Han var blevet fremhævet som én af de bedste spillere i turneringen). „Træner," sagde han, „jeg tror, det var meningen, at vi skulle vinde i aften."

Jeg var nysgerrig efter at vide, hvad der fik ham til at tænke sådan. „Hvorfor tror du, at det *var meningen*, at vi skulle vinde?" spurgte jeg.

Hans svar var enkelt og direkte - - og jeg skal aldrig glemme dets betydning. „Fordi vi betalte prisen," sagde han.

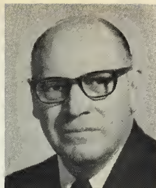
Sandelig havde de det, og jeg er sikker på, at den lektie, disse unge mænd havde lært i det begivenhedsrige år, vil være af værdi for dem hele deres liv.

Karakteren af de udfordringer vi møder i livet er ikke nær så vigtig, som hvad vi vælger at gøre ved dem. Når vi har modet og troen til at leve op til det bedste, vi kender, opfylder vi det formål, for hvilket vi kom til denne jord, og vi tilvejebringer opmuntring for andre til at gøre det samme.

Den unge mand, som jeg henviste til i begyndelsen af mine bemærkninger, har en meget vigtig afgørelse at skulle træffe. I den endelige analyse kan han ikke knibe uden om sin beslutning. Han må være parat til at stå ansigt til ansigt med konsekvenserne af dåb og medlemskab i kirken, hvis han nogen sinde skal kunne glæde sig over de velsignelser, som medlemskabet kan bringe med sig. Han må være villig til at betale prisen. Det vil kræve megen tillid og tro fra hans side. Sådan er det med enhver af os, når vi står overfor at skulle træffe udfordrende afgørelser. I unge mænd i det aronske præstedømue har fået en umådelig tillid nedlagt i jer af Herren, og han forventer, at I lever op dertil - at I rejser jer og bliver regnet med. I kom her allesammen som vindere. Herrens værk vil gå fremad, og I vil få meget at gøre med hans rige succes.

Må Gud hjælpe enhver af os til at „betale prisen", så vi en dag må blive kvalificerede til at vende tilbage til ham, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Således skal jeres lys skinne

Ældste Joseph B. Wirthlin
De halvfjerds første Kvorum

Nogle erindringer er uforglemmelige og forbliver for evigt levende og hjertevarmende! En sådan erindring var den missionskonference, vi overværede sidste år i Dresden i Østtyskland. Ingen præsident for kirken havde været der siden 1936 - - et tidsrum af 40 år. Og nu skulle folkets bønner endelig blive hørt. Det var blevet bekendtgjort, at præsident Kimball ville være tilstede ved missionskonferencen.

Mere end 1200, hellige og undersøgere, kom fra nær og fjern for at høre profeten tale. Nogle af dem rejste flere hundrede kilometer. Da tiden for mødets begyndelse nærmede sig, var der ikke plads til så meget som én mere. For ikke at gå glip af denne oplevelse fik en bror fat på en stige og anbragte den uden for ved et vindue, så han kunne se og høre præsident Kimball og være en del af forsamlingen. Da jeg så på ham, smilede han, og jeg forstod det smils budskab. Han var begejstret og taknemmelig for at være tilstede, selv om han sad ubekvemt på det øverste trin af den 5 meter høje stige under hele det to timer lange møde.

Der var næppe ét tørt øje i den tætpakkede forsamling, da præsident Kimball talte. Han ikke blot velsignede og inspirerede den store forsamling og broderen på stigen, men også en søster, der sad i sin kørestol. Søster Margarete Hellmann har lige siden sin ungdom lidt af en hofteskade. Som årene er gået har skaden bragt hende en stadig sværere byrde af smerter. Til sidst kunne hun kun gå ved hjælp af et par krykker. For at gøre det lettere for hende at komme fra sted til sted og mildne de frygtelige smerter hun led ved hvert enkelt skridt, samlede nogle af de hellige sammen til køb af en kørestol til hende. Men denne lettelse varede kun kort. Snart ledsagedes det at sidde i stolen af ulidelige smerter. Og dertil bidrog infektion af nerverne på venstre side af hendes ansigt yderligere til lidelserne. En dag hørte hun det hjertevarmende budskab: Herrens profet skulle besøge Dresden. Hun havde ét altopslugende ønske - at overvære konferencen og røre ved profeten.

Hun havde tro og den absolutte overbevisning, at profeten ikke engang ville være nødt til at tage tid til at lægge hænderne på hende og give en velsignelse. Hun følte sig sikker på, at det ville gå med hende som med en bestemt kvinde, som i henhold til St. Markus havde lidt i 12 år og stadig fik det værre. Og da „hun havde hørt tale om Jesus . . . tænkte hun: ‚hvis jeg får rørt, om det så kun er ved hans klæder, bliver jeg frelst.' Det gjorde hun, og Jesus sagde: ‚Datter! din tro har frelst dig; gå bort med fred, og vær helbredt for din plage.'" (Se Mark. 5:25-3)

Søster Hellmann havde bedt sit barnebarn, Frank, om at bringe hende til mødet i god tid og placere hende og hendes kørestol nær den gang,hvorad

profeten måtte komme. Disse linier fra hendes brev fortæller resten af historien med hendes søde ord: „Da vores profet kom nær mig," skriver hun, „trykkede han varmt min hånd og så på mig i en ånd af kærlighed, og det samme var tilfældet med dem, der fulgtes med ham. Derefter følte jeg ikke længere smerte - fra den time og indtil denne dag. Dette er det største vidnesbyrd i mit liv!" Efter afsluntingsbønnen den mindeværdige dag, mens vi banede os vej gennem mængden, sang forsamlingen med megen følelse den smukke salme, „*Auf Wiedersehen*". Det var en uforglemmelig oplevelse og et magtfuldt vidnesbyrd om tro og om Guds kraft.

Brødre, det er mit oprigtige håb for enhver af os, at vi vil være så villige som manden på stigen til at ulejlige os for evangeliets skyld. Og jeg beder om, at enhver af os vil udvikle en tro så stærk som denne søsters i kørestolen.

Det er mit vidnesbyrd, at den bedste måde i verden for os at gøre dette er at tjene Herren og passe på, at vi ærer vort præstedømme. Vi ærer vort præstedømme ved i højeste grad at lade hver eneste af vore tanker og handlinger beherskes af de storslåede lærdomme som Jesus forkyndte under sin herlige mission på jorden, og som endnu i dag forkyndes gennem sidste dages åbenbaring. Vi ærer vort præstedømme gennem bøn, rene tanker, et godt sprog, soigneret udseende, tjeneste for andre og ved at stræbe efter den magtfulde, personlige omvendelse, der vil hjælpe os til at modstå dagens fristelser. Foruden at være strålende eksempler i vores tilværelse hver især, må vi sikre os, at vi styrker vore hjem og familier og, samtidig, gør alt, hvad vi kan for med forståelse og opmuntring at række ud og bringe velsignelse ind i tilværelsen for de enlige voksne i vores kirke.

Der er meget, vi kan gøre for at styrke hjem og familie. Blandt det vigtigste er at inspirere vore hustruer og døtre til at drage fordel af hjælpeforeningen. Jeg er ked af at skulle sige, at mange af vore kvinder ikke får disse velsignelser. Hvis I ved jeres indsats kan øge forpligtelsen over for hjælpeforeningen, vil jeres familier blive velsignet.

Denne kendsgerning blev dramatisk fremhævet i en udtalelse fornylig af en politimand i Idaho. Han sagde, at i mere end 20 år havde han aldrig haft et barn indblandet i straffesager, hvis moder var aktivt medlem af hjælpeforeningen.

Når vi arbejder sammen som ægtemænd, hustruer, sønner og døtre, kan vi opnå den sande mening af disse meget bevægende ord, som Jesus udtalte:

„I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, som er i huset.

Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene." (Matt. S:14-16)

Hvis vi efterlever evangeliets principper, er vi opfyldelsen af Frelserens bekendtgørelse: „I er verdens lys" (Matt. 5:14) Og ejer vi dette lys, kan vi skinne blandt vore medmennesker og ved vort liv og vore gerninger, påvirke dem til herliggørelse af vor Fader i Himlen.

Jesus ønsker, at vi allesammen skal kende ham på grund af den kraftige forandring, som denne kundskab forårsager og den ubeskrivelige glæde, den bringer ind i vores tilværelse. Men evangeliets indflydelse skal række ud over den enkelte. Det skal være et lys, der spreder mørket i deres tilværelse, som er omkring os. Ingen af os bliver frelst alene og kun for sig selv, ligesom ingen lampe tændes blot for sin egen skyld.

I dag er der alt for mange såkaldte krist-

ne ledere, der er i modstrid med hinanden m.h.t. den mest fundamentale kristne lærdom, som intet trofast medlem af vor kirke i hele verden er den mindste smule i tvivl om. Denne splittelse fremtræder meget klar i en nylig udgave af *Time* Magazine i en artikel med titlen: „Ny debat om Jesu guddommelighed." Mange af vor tids lærde giver udtryk for det synspunkt, at „Jesu ikke erklærede sig selv som Guds evige Søn, og det gjorde de tidlige kristne heller ikke." Syv universitetsteologer i England offentliggjorde en bog, der hævdede, at Jesus overhovedet ikke var Gud. I Amerika forekommer meget af det samme. En fremtrædende kirkemand udtrykte som manges overbevisning, at „Jesus aldrig hævdede at være Gud, eller at være Hans Søn." Opsummerende sagde *Time Magazine*, at „i betragtning af den nye Kristologi (de såkaldt kristne forkæmpere) regnes Kristus ikke for så guddommelig, som før." (*Time*, 27. febr. 1978)

Et så splittet og kompromisfyldt standpunkt kræver en endnu større indsats for præstedømmet og søstrene, kirkens støttepiller, hvis eksempel „er ligesom en surdej" (Matt. 13:33), for at træde til og opfylde den tragiske tomhed. Om vor Herre og Frelser Jesu Kristi guddommelighed er den geroprettede kirkes og dens medlemmers stilling fremragende fastslået af ældste James E. Talmage med disse ord: „De højtidelige vidnesbyrd fra millioner af døde og millioner af levende forener sig i at erklære, at Han er guddommelig, den levende Guds Søn, menneskehedens Forløser og Frelser, den evige Dommer over menneskenes sjæle, Faderens Udvalgte og Salvede, kort sagt: Kristus." (*Jesus Kristus*, København u.å.)

Vor kirke går ikke, og vil ikke på nogen måde gå på akkort med sin stilling! Den betænker sig ikke på noget tidspunkt eller sted på at bære sit urokkelige vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed. Som verden er i dag må enhver præstedømmebærer udnytte enhver lejlighed til at vidne om Frelseren og belære om og være et eksempel på den evangeliske sandhed, idet han således lader sit lys skinne, lige meget for venner som for fremmede, for fortsat at bevare sandheden om vor Frelser, Jesus Kristus.

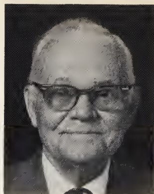
Til slut bærer jeg højtideligt og alvorligt vidnesbyrd om min absolutte overbevisning om Frelseren, således som den er udtrykt i disse ord fra et enkelt og smukt digt af ældste Bruce R. McConkie med titlen: „Jer tror på Kristus":

Jeg tror på Kristus - - min Herren, min Gud - -
Mine fodder han satte på evangelisk jord;
Jeg vil tilbede ham af al min kraft;
Han er kilden til lys og sandhed stor.

Jeg tror på Kristus - - så ske, hvad der vil,
Med hau vil jeg stå på den store dag,
Når til denne jord han kommer igen,
for at fore blandt menneskesonner sin sag.

(„The Testimony of Jesus" i *Ensign*, juli 1972)

Jeg vidner for jer om, at præsident Kimball virkelig er en magtfuld Herrens profet. Hans guddommeligt inspirerede ord og eksempel udstråler et urokkeligt vidnesbyrds sikkerhed. Over os udtaler han rige velsignelser og grænseløs kærlighed og opmuntring. At vi må følge hans storslåede lederskab, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

En Kristi discipel

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

- Brødre, jeg har i sinde at sige nogle få ting om, hvad det kræver at blive en discipel af Jesus Kristus. Og da dette er et præstedømmemøde, går jeg ud fra, at enhver af os bærer præstedømmet og ønsker at kvalificere sig som en Kristi discipel. Ud fra dette har jeg valgt som min tekst det femte vers af afsnit 41 i Lære og Pagter, hvori det hedder:

„Den, der modtager min lov og holder den, er min discipel; men den, der siger, at han modtager den og ikke holder den, er ikke min discipel og skal udstødes af jeres midte."

Kristi indbydelse til at blive hans discipel er universel. Han udsender den til enhver. Hans kaldelse og løfte er: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. " (Matt. 11:28)

Og han sagde: „at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er." (L&P. 93:1)

Jesus satte ikke nogen prisseddel på sin indbydelse. Nephi citerer ham som sigende: „Kom hid til mig, alle I jordens ender, køb uden penge og uden betaling mælk og honning." (2. Nephi 26:25)

Det betyder imidlertid ikke, at det ikke koster noget, fordi han ikke satte nogen prisseddel på. Der må betales en pris for at blive en Kristi discipel, en meget realistisk pris. Men prisen er noget, der skal udføres, ikke noget, der skal betales. Jesus lærte dette meget tydeligt. Han forkyndte yderligere, at de, der foregav at følge ham, skulle erkende prisen lige fra begyndelsen.

Her er nogle eksempler. I henhold til Lukasevangeliet sagde han:

„Og medens de vandrede på vejen, var der én, der sagde til ham: ‚Jeg vil følge dig, hvor du end går hen.'

Da sagde Jesus til ham: ‚Ræve har huler, og himmelens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile.'

Og han sagde til en anden: ‚Følg mig!' Men denne svarede: ‚Giv mig lov til først at gå hen og begrave min fader.' Men Jesus sagde til ham: ‚Lad de døde begrave deres døde; men gå du hen og forkynd Guds rige!'

Der var også en anden, som sagde: ‚Jeg vil følge dig, Herre; men giv mig lov til først at sige farvel til dem hjemme.'

Men Jesus svarede ham: ‚Ingen, som ser sig tilbage, efter at han har lagt sin hånd på ploven, er brugbar for Guds rige.'"

Jesus hverken søgte efter eller kaldte mennesker til at tjene ham med læberne. Han ønskede, de skulle forstå, at det at følge ham betød indsats og anstrengelse. Lukas fortæller om en lejlighed, da „store skarer fulgtes med ham, vendte han sig og sagde til dem:

‚Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin fader og moder og hustru og børn og brødre og søstre, ja endog sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Således kan da ingen af jer være min discipel, uden at han giver afkald på alt, hvad han har.'" (Luk. 14:25-27, 33)

I disse tilsyneladende barske udtalelser, specificerede Jesus ikke „bogstaveligt had til sin familie . . . som betaling for at blive discipel." Han fremhævede „forrang af pligt over for Gud over det personlige" eller verdslige krav hos dem, der skulle være hans disciple." (James E. Talmage *Jesus Kristus)*

Med hensyn til omkostningerne påpegede Jesus visdommen ved at gøre det også med respekt for jordbundne projekter:

„Hvis nogen af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først hen og regner ud, hvad det vil koste - - om han har nok til at få det færdigt?

For har han lagt grunden uden at kunne fuldføre det, så vil alle, som ser det, give sig til at spotte ham og sige:

‚Den mand begyndte at bygge og kunne ikke fuldføre det.'" (Luk. 14:28-30)

I denne sidste uddeling har Herren forkyndt betydningen af fuldstændig hengivenhed til hans tjeneste og streng lydighed mod hans befalinger lige så udtrykkeligt som han gjorde det under sin jordiske mission. For eksempel åbenbarede Herren i 1831, året efter at kirken var blevet oprettet, gennem Joseph Smith, som besøgte de hellige, der da var forsamlet i Jackson County, Missouri, at de befandt sig i „det forjættede land . . . stedet for Zions by" (L&P. 57:2) Denne gode nyhed forøgede i højeste grad begejstringen hos de hellige, som allerede ivrigt forventede velsignelserne ved Zion, sådan som den ville være i sin herlighed.

På dette kritiske tidspunkt sagde Herren for at køle dem en smule af og påpege kendsgerninger om, at oprettelsen af Zion ville være afhængige af deres lydighed mod hans lov:

„Hør, I, min kirkes ældster, lyt til mit ord, lær af mig, hvad min vilje er angående jer og angående det land, hvortil jeg har sendt jer.

Thi sandelig siger jeg jer: *Velsignet er den, som holder mine bud, det være sig i liv eller død, og den, der er tro i trængsel, skal få større løn i himmerigets rige.*

Thi efter megen trængsel kommer velsignelse . . .

Kom dette i hu, som jeg siger jer forud, så I kan lægge det på sinde og tage imod det, der skal følge efter."

(L&P. 8:1-2, 4-5; fremhævelse tilføjet.)

Herren mindede de hellige om, at der var nogle prøvelser forude, før de ville kunne glæde sig over Zions lovede velsignelser, sådan som de ville komme i dens herlighed.

Han advarede dem om, at i Jackson County i staten Missouri - - der den gang var Zion, og forbliver Zion - - måtte loven - - det vil sige hans lov - - efterleves. Menneskene måtte virkelig være hans disciple. Dette var en klar advarsel til de hellige i Missouri, og det kunne og skulle være en klar advarsel til os, at efterlevelse af Herrens lov er det vigtigste at lære for alle, som virkelig vil være hans disciple.

En uge senere, lige før profeten forlod Missouri for at rejse til Kirtland, gav Herren gennem ham en åbenbaring, hvor han fremhævede betydningen af fuldstændig og hel indvielse:

„Se, salige, siger Herren, er de, som er kommet til dette land *alene for min æres skyld* . . .

Thi de, der lever, skal arve jorden, og de, der dør, skal hvile fra deres arbejde . . .

Ja, salige er de, hvis fødder står i Zions land, og *som* har adlydt mit evangelium; . . . thi de skal som belønning modtage jordens gode ting . . .

Men de skal også krones med velsignelser fra oven ... *de, som er trofaste og nidkære for mig.*
Derfor giver jeg dem en befaling og siger således: ‚*Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn.*'" (L&P.59:1-5; fremhævelser tilføjet) *Bekendelse og antagelse er ikke nok.*

„At holde Guds lov er det vigtigste, som alle, der virkelig bliver hans disciple, må lære."

Og så nævnede han nogle specielle ting, som de hellige måtte lære at gøre, før de kunne få fremgang i Zion:
„Du skal elske din næste som dig selv. Du må ikke stjæle, ej heller drive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant.
Du skal takke Herren, din Gud, for alting.
Du skal bringe Herren, din Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.
Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag." (L&P. 59:6-9)
Disse er nogle af de specifikke ting, som Herren fortalte de hellige i Missouri, at de skulle gøre for at bevise, at de virkelig var hans disciple, da han første gang bragte dem til Jackson County i Missouri, Zions centrum.
Hans afsluttende instruktion var: „Men lær, at den, der gør retfærdige gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt lig i den tilkommende." (L&P. 59:23)
Dette er ikke lejligheden til at gennemgå historien om de hellige i -Jackson. Tilstrækkeligt er det at sige, at de ikke udviste den nødvendige indvielse og hengivenhed og forpligtelse til at oprette Zion på det tidspunkt. Den 24. februar, efter at de var blevet „fordrevet og slaget ved (deres) fjender" (L&P. 103:2), fortalte Herren profeten Joseph, at grunden til, at han havde tilladt deres uddrivelse, var, at „de, som kalder sig efter mit navn, Måtte blive tugtet en kort tid med en hård og alvorlig tugtelse, *fordi de ikke ville adlyde de bud og befalinger, som jeg gav dem.*" (L&P. 103:4; fremhævelse tilføjet.) De var endnu ikke hans disciple i ordets sande forstand. Han gav dem imidlertid dette store løfte:
„De skal fra denne stund ... begynde at få overhånd over mine fjender. Og når de hører og overholder alle disse ord, som jeg, Herren, deres Gud, skal tale til dem, så skal de aldrig ophøre med at have overhånd, førend verdens riger er lagt under mine fødder, og jorden er givet de hellige til besiddelse fra evighed til evighed." (L&P. 103:6-7)
Det er vores store løfte. Vi vil aldrig ophøre med at have overhånd, førend Herren etablerer Zion i denne verden. Det virkelige discipelforhold til Guds præstedømme vil afgøre, hvor hurtigt vi bevæger os fremad hen mod den store fuldbyrdelse, når vi, ved efterlevelse af evangeliet, bekæmper de udsvævelser og den ugudelighed, der foregår i verden.
Og så sagde Herren: „Lad ingen være bange for at miste sit liv for min skyld; thi den, som mister sit liv for min skyld, skal finde det igen." (L&P. 103:27)
Og dette er en chokerende udtalelse, synes jeg: „Og den, der ikke vil give sit liv for min skyld, er ikke min discipel." (L&P. 103: 28)
Når vi tænker over denne udtalelse, vil det måske være godt for os at blive mindet om præstedømmets ed og pagt, som alle de af os, der bærer det melkisedek-

ske præstedømme, er bundet af. Efter en diskussion om det „hellige præstedømme" (L&P. 84:6) og det „mindre præstedømme" (L&P. 84:30) følger den åbenbaring, der indeholder præstedømmets ed og pagt:

„De, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den, der modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham. .

Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet. Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve. "

Og derpå denne advarsel:

„Men den, som bryder pagten, efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende." (L&P. 84:33-41)

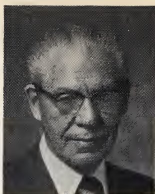
Jeg håber og beder, at enhver af os vil huske og udføre vore forpligtelser under den nævnte pagt og kvalificere os til den lovede velsignelse i denne erklæring:

„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er." (L&P. 93:1)

Og nu, mine brødre, vil jeg have lov til at efterlade jer mit vidnesbyrd. Jeg ved, at Gud lever, og jeg stræber af al magt og hele min sjæl efter at lære Gud selv at kende. Jeg husker ikke noget tidspunkt, hvor jeg havde nogen tvivl om sandheden af Jesu Kristi evangelium. Jeg ved, så sikkert, som jeg lever, at Jesus lever, at han var og er Guds enbårne Søn i kødet, og at han er vor Forløser.

Jeg ved, at Joseph Smith åbnede denne sidste uddeling. Det er spændende for mig at tænke på den kendsgerning, at Faderen og Sønnen stod foran Joseph i lunden, og at Faderen gav profeten en personlig introduktion til sin Søn, Jesus Kristus, vor Herre. Jeg ved, at en engel kom og gengav præstedømmet til profeten og Oliver Cowdery; at Gud virkelig påny oprettede sin kirke på jorden; at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er hans kirke; at Jesus Kristus er det eneste navn givet under himlen, hvorved menneskene kan frelses; at godtagelse af og efterlevelse af Jesu Kristi evangelium, som vi har den ære at forkynde og er bemyndigede til at bringe ud til alle jordens ender, er det eneste middel til frelse for denne verden, både timeligt og åndeligt.

Jeg vil ikke komme til at vide disse ting bedre, når jeg i en ikke alt for fjern fremtid skal stå for Herren for at aflægge en rapport om min gerning i dødeligheden. Når jeg bærer jer dette vidnesbyrd, beder jeg om, at vi alle *fuldtud* vil efterleve evangeliet og derved kvalificere os som sande disciple af Kristus, for at opnå den lovede fred i denne verden og evigt liv i den kommende verden. Dette gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Velsignelserne ved kirkelige interviewer

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Det er sandelig et vidunderligt syn, brødre, at se denne store forsamling af præstedømmet her i Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City, og det er i høj grad opmuntrende at vide, at andre tusinder lytter til, hvad der foregår her, ved hjælp af lukkede udsendelser i nårved 1500 andre bygninger rundt omkring i verden.

Vi er allesammen samlede for at blive vejledt af kirkens præsident, en Guds profet, og andre talere, som vi har hørt fra i aften. Vi ved alle, at præstedømmet er Guds magt uddelegeret til menneskene til at handle i hans navn i det embede, man bærer. Ingen større velsignelse kan gives noget menneske end at have et vidnesbyrd om evangeliet og at bære Guds præstedømme.

Jeg tænker på denne umådelige masse af præstedømmebærere alle engageret i Herrens værk og i gang med at fremme sandhedens og retskaffenhedens sag og opbygge Guds rige; og vi har hver især et ansvar for at gøre det.

Vi ved alle, at dette er Jesu Kristi kirke, og at han leder denne kirkes arbejde gennem Guds profet, ja, Spencer W. Kimball. Jeg håber, at vi alle ved det.

Tænk på, hvad det betyder at vide, at denne kirke er den eneste, der har Guds præstedømme - det aronske præstedømme, der er så vigtigt, at Johannes Døberen selv blev sendt hertil for at overdrage dette præstedømue til Joseph og Oliver; og det melkisedekske præstedømme, der blev overdraget Joseph og Oliver af Peter, Jakob og Johannes ved håndspålæggelse.

Hvor storslået at tænke på, når vi overvejer kraften og myndigheden og de forskellige funktioner ved disse to præstedømmers embeder.

Det aronske præstedømme kan administrere nadveren og omdele den til medlemmerne af kirken og udføre andre pligter, som biskoppen tildeler dem. Præsterne kan virkelig døbe folk i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn; og det er så vigtigt, at alle og enhver, der deltager i sådanne ordinanser er rene og værdige for at retfærdiggøre den tillid, der er vist dem af Herren.

Brødre, jeg spekulerer på, om vi mon tager dette præstedømme lidt for selvfølgeligt, eller om vi virkelig påskønner det og takker Herren for den tillid, han har til os, og det privilegium det er for os, at vi kan fungere i evangeliets ordinanser.

Vi kan ikke nok fremhæve nødvendigheden af, at vi er værdige de opgaver, der er betroet os.

Jeg beder hver morgen og hver aften at vores leder, præsident Kimball må blive velsignet med sundhed og styrke, med kundskab og forståelse og med den inspiration og åbenbaring, som er nødvendig for at lede kirken, sådan som Herren ønsker det gjort.

Jeg beder om, at alle vi som generalautoriteter vil blive ledet og ført af Herren, når vi gør vor kaldelse større; at vi alle må tale med én stemme og leve værdigt op til de embeder, som vi har; og at alle medlemmer af kirken over hele verden vil leve på en sådan måde, at de er gode eksempler og øver god indflydelse på dem, som de kommer sammen med, så verden må se vore gode gerninger og blive interesseret i evangeliet, der er planen til liv og frelse for alle dem, der tror og efterlever dets lærdomme.

Hele formålet med vores mission her på jorden er at prøve os selv og hjælpe andre til at blive værdige og beredt til at komme tilbage i vor himmelske Faders nærvær.

For at kunne gøre det, må vi leve i henhold til evangeliets lærdomme, og Herren har sørget for de midler, hvorved vi kan arbejde for at nå det mål.

Vi har familien, og jeg vil gerne have lov til et øjeblik at tale om min egen familie. Jeg var heldig nok til at have min far som min biskop al den tid, jeg var i det aronske præstedømme. Når han interviewede mig, vidste jeg aldrig, om han gjorde det som min far eller som min biskop, men han interviewede mig, og han fortalte mig, hvor vigtigt præstedømmet er, og hvad der er nødvendigt for mig at gøre for at være værdig til det præstedømme. Han var den bedste ven, jeg havde, og jeg synes, at enhver biskop burde være den bedste ven, en dreng har uden for sin egen familie. Han bør vide, at biskoppen prøver at hjælpe ham til at leve værdigt og forberede sig til de store velsignelser, der er lovet af Herren til dem, som vil holde befalingerne og leve efter evangeliets belæringer. Det er vidunderligt at leve i et hjem, hvor faderen er eksemplarisk, hvor indflydelsen er god, hvor der holdes regelmæssige familiehjemmeaftener.

Hjælpeorganisationerne, nadvermøderne og præstedømmekvorummerme er alle således indrettede, at de opmuntrer os og hjælper os med at berede os selv.

De fremhæver betydningen af at holde visdomsordet strengt, betale vores tiende, overvære vore møder, være ærlige, oprigtige og retskafne i alt, hvad vi foretager os, troværdige og pålidelige og at lade være med at benytte narkotika, at sværge, fortælle uhøviske historier, udøvelse af homoseksualitet og andre onde og umoralske ting, som altsammen er utilstedeligt i Herrens øjne og berøver os velsignelser i form af forfremmelser i præstedømmet, muligheden for at tage til templet og at rejse på mission.

Jeg er overbevist om, at intet medlem af kirken, der bærer præstedømmet, vil ønske at gøre noget, som vil holde Herrens værk tilbage.

Hvis han er sammen med andre, som bærer præstedømmet eller ikke engang er medlemmer af kirken, bør hans handlinger og hans tanker og påvirkninger altid være de allerbedste, så de kan se på ham som én, der hjælper til med at opbygge Guds rige og frelse sjæle, én, som bærer Guds præstedømme.

Det er vores ansvar, drenge, hvor som helst vi er. De forventer, at vi lever, sådan som vi bliver belært om det, og er gode eksempler.

En biskops og en stavspræsidents opgave er at hjælpe med at oplære, uddanne, opmuntre og styrke dem, som de præsiderer over, til at efterleve og udføre det, som jeg har henvist til.

En ung mand har ansvaret for at leve sådan, at han er beredt til alt dette.

Når vi arbejder sammen, burde biskoppen være den bedste ven, en dreng eller en mand har uden for sit hjem og, naturligvis, et eksempel for os på enhver måde, men biskoppen og stavspræsidenten har ansvaret for, gennem interviewer at afgøre, om en mand er værdig til at

Ældste James E. Faust, det nyeste medlem af De tolvs Råd taler med journalister om sin kaldelse.

blive forfremmet i præstedømmet, værdig til at rejse på mission og værdig til at komme ind i templet.

Han vil afgøre dette ved at betragte den måde, hvorpå vi efterlever og holder befalingerne og ved undersøgende interviewer, idet han erkender, at det er bedre ikke at rejse til templet eller på en mission, førend vi er værdige.

Vi har set eksempler på unge mænd og unge kvinder, som uværdige er rejst til templet og, efter at have lidt samvittighedskvaler, er kommet til kirkens præsident og tilstået og ønsket at vide, hvordan deres stilling er.

Vi har også set unge mænd rejse uværdige på mission, efter at have løjet for biskoppen og stavspræsidenten for at kunne rejse. Det er sandelig ikke rigtigt og i høj grad misbilliget af Herren. Det er bedre at vente eller slet ikke at rejse, end at gøre det uværdigt.

Vi ved, at der er meget ondt i verden og store fristelser, og det er vigtigt, at vi modstår alle fristelser i stedet for at lege med dem for at blive populær.

Med al denne ondskab i verden i dag er det meget vigtig, at de, der er ansvarlige herfor, gennemfører gode interviewer.

Lad os altid erindre, at vort hovedformål, opgave og ansvar er at frelse sjæle.

Det er vigtigt, at de, vi interwiewer, er *åndelige born af Gud*, og at *vi elsker dem*, og *lader dem vide, at vi elsker dem* og er interesseret i deres velfærd og ønsker at hjælpe dem til at få succes i livet.

Det er et stort ansvar for biskoppen og stavspræsidenten at lede et værdighedsinterview. Men et lignende ansvar påhviler det medlem, som interviewes. Omhyggelige og indgående interviewer må altid ledes individuelt og privat.

Når man interviewer en ung mand før hans mission, må man gennem samtale med ham fastslå, hvordan Gud ønsker, at vedkommende skal præsentere sig, som ambassadør for ham og hans kirke. Lad ham for eksempel forklare, hvad Herren ville ønske af en missionær med hensyn til visdomsordet og med hensyn til moral, ærlighed, pålidelighed, tiende, lydighed, hengivenhed, osv.

Fortæl den unge mand, at du som Herrens repræsentant interviewer ham. De udtalelser, han fremsætter, vil være løfter til Herren.

Lad han interviewe sig selv sammen med dig. Vil Herren ønske ham som sin repræsentant? Lever han i enhver henseende op til det? Mind ham om, at Herren kender alt, og at Herren ikke lader sig spotte.

Lad han vide, at hvis der er noget galt i hans tilværelse, så er der måder at få det rettet. Der findes en stærk renselsesproces i omvendelse.

Han bør vide, at det er langt bedre at udsætte en mission et stykke tid, end at rejse ud uværdig. I næsten alle tilfælde kan han omvende sig og berede sig selv til en mission.

Når det drejer sig om alvorlige overtrædelser, skal han henvises til en generalautoritet for at få sagen klaret, men ikke før både biskop og stavspræsident i dybtgående interviewer fuldtud er blevet overbevist om, at han har omvendt sig og nu er absolut værdig.

Du bør også vide, at en aftale ikke kan træffes, før stavspræsidenten har diskuteret sagen med generalautoriteten for at afgøre, hvorvidt han føler, at det er tid at holde interviewet.

Hvis en ung mand har begået en fejl, bør han mødes med sin ven, biskoppen, på eget initiativ, uden at vente på at blive indkaldt.

Det er et glædeligt øjeblik, når en ung mand, som har begået fejl, gør rent bord og ren og værdig pány begynder at være ambassadør for Herren.

Husk at lade interviewet være baseret på omsorg, sympati og kærlighed. Det er overmåde vigtigt. Lad folk vide, at vi elsker dem og kun prøver på at hjælpe dem.

I biskopper og stavspræsidenter kan f.eks. begynde et interview til en tempelanbefaling på denne måde:

„Du er kommet til mig for at få en anbefaling til at komme ind i templet. Jeg har til opgave at repræsentere Herren ved at interviewe dig. Når interviewet er overstået skal jeg underskrive din anbefaling; men min underskrift er ikke den eneste vigtige på din anbefaling. Før anbefalingen er gyldig, må du selv underskrive den.

Når du underskriver din anbefaling, afgiver du en forsikring over for Herren på, at du er værdig til de velsignelser og privilegier, som bevilges dem, der har en sådan anbefaling. Der er flere standardspørgsmål, som jeg vil stille dig (fordi det er pålagt mig at gøre det). Du skal svare oprigtigt på hvert enkelt."

En af mine bekendte fortalte, at da han for nogle år siden havde en stilling i sit ward, gik han til biskoppen for at få en tempelanbefaling.

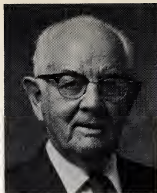
Biskoppen havde travlt og sagde: „Jeg kender dig jo særdeles godt, og det vil ikke være nødvendigt, at jeg stiller dig spørgsmålene, før jeg underskriver anbefalingen."

Medlemmet svarede: „Biskop, har du ikke pligt til at stille disse spørgsmål? Det er mit privilegium at besvare dem. Jeg har behov for at svare på de spørgsmål over for dig og over for Herren og vil påskønne, at du stiller mig hvert enkelt."

- „Vort hovedformål er at frelse sjæle og hjælpe med at berede medlemmer til at forstå formålet med deres mission på jorden."

Og sådan er det. Herren giver kirkens medlemmer det privilegium, det er at besvare disse spørgsmål i sådanne interviewer. Og hvis der mangler noget, kan medlemmet bringe sit liv i orden, så han kan kvalificere sig til forfremmelse i præstedømmet, til en mission eller til en tempelanbefaling.
Og efter at du har stillet ansøgeren disse krævede spørgsmål, vil du måske ønske at tilføje en bemærkning som denne:
„Den som går ind i Herrens hus, må være fri for enhver *uren, uhellig, uværdig og unaturlig vane.*"
Brødre, vi som leder kirken, er ansvarlige for at sørge for, at I bliver undervist enkelt og ligetil. Jeg må derfor henvise til en sag, som jeg ellers ikke ville nævne i et møde som dette.
Der foregår onde og nedværdigende ting, som verden omkring os ikke blot godkender men opfordrer til. Nogle ægtefolk lokkes i deres intime tilkendegivelse af kærlighed til hinanden ind i foretagender,. som er uhellige,uværdige og unaturlige. Vi får lejlighedsvis breve, hvori man beder os specificere, hvad der er „unaturligt" eller „uværdigt". Brødre, I kender selv svaret. Hvis I er i tvivl, så gør det ikke.
Ingen bærer af præstedømmet vil i sanhed føle sig værdig til at acceptere forfremmelse i præstedømmet eller underskrive sin tempelanbefaling, hvis nogen form for urene vaner er en del af hans tilværelse.
Hvis en af jer måske er blevet draget ind i nogen form for nedværdigende opførsel, så fri jer for den, så I, når I bliver genstand for et værdighedsinterview, kan svare jer selv og Herren og den interviewende præstedømmeleder, at I er værdige.
Husk at I, som leder værdighedsinterviewer, er Herrens repræsentanter og må lede interviewet, sådan som Herren selv ville gøre det.
Det betyder, at der ikke må være noget usømmeligt eller nedværdigende i jeres interviewer. Vore interviewer må ikke være udelikate eller stødende eller pornografiske på nogen måde.
Må jeg sige her, at vi lejlighedsvis modtager rapporter om, at en biskop eller en stavspræsident har været meget indiskret eller taktløs i et interview, især over for gifte medlemmer.
Det passer sig ikke for en præstedømmeleder at indlade sig i grimme, afvigende eller dyriske foreteelser og derefter krydsforhøre et andet kirkemedlem om, hvorvidt han eller hun praktiserer det samme.
En af generalautoriteterne interviewede engang en ung mand, som var taget ind på missionshjemmet, og som havde tilstået en overtrædelse, der diskvalificerede ham fra at være missionær.
Generalautoriteten var forbløffet over hvor gement den unge mand havde båret sig ad og spurgte ham: „Hvor i alverden har du fået lyst til at gøre sådan noget?" Og han chokeredes ved den unge mands svar: „Fra min biskop."

Under et forudgående interview før den unge mands mission havde biskoppen sagt: „Har du nogen sinde gjort det? Har du nogen sinde gjort det?" idet han beskrev enhver uværdig og depraverende handling, han kunne tænke på. Sådanne ting var aldrig før faldet den unge mand ind, men nu dukkede de pludselig op! Satan lagde på denne måde sine fælder for ham, og han faldt i!
Brødre, vore interviewer må ledes i kærlighed, i sømmelighed. Ofte kan forhold rettes, hvis I spørger: „Er der nogen grund til, at du ville føle dig utilpas eller måske endog uærlig over for Herren, hvis du skulle underskrive tempelanbefalinger?"
Har du lyst til at få lidt tid til at få nogle personlige ting bragt i orden, før du underskriver den? Husk at Herren kender alt og ikke vil lade sig spotte. Vi prøver at hjælpe dig. Lyv aldrig for at prøve at opnå en kaldelse, en anbefaling eller en velsignelse fra Herren.
Hvis du griber sagen an på den måde, så har medlemmet ansvaret for at interviewe sig selv. Biskoppen og stavspræsidenten har ret til den gave, der gør det muligt for dem at skelne og bedømme. De vil vide, om der er noget, der mangler, som burde have været draget frem og ordnet, før der udstedes en anbefaling. Hvor velsignet er vi ikke, at have denne bedømmelsesevne til rådighed som ledere i præstedømmet!
Lejlighedsvis vil en biskop eller stavspræsident modtage en tilståelse fra et medlem af kirken med hensyn til en overtrædelse, der fandt sted for mange, mange år siden. Den pågældende burde have tilstået for længe siden, men gjorde det ikke og har derfor lidt unødigt.
Det er ikke altid nødvendigt at føre en retssag i sådanne tilfælde. Det er op til biskoppen. I har ret til inspiration og vejledning, især hvis den pågældende ved sin adfærd gennem årene har vist, at fejlen ikke er karakteristisk for hans tilværelse.
Hvor vidunderligt er det ikke, at inspiration og åbenbaring kan følge os i vort ansvar! Brødre, lev værdigt op til dette. Vi hører regelmæssigt om, hvordan biskopper og stavspræsidenter, motiverede gennem omsorg og kærlighed, har været inspirerede til at lede interviewer og har været i stand til, hvor der var problemer, at hjælpe medlemmer af kirken med at rette deres kurs i livet, så de blev fuldstændigt værdige til at rejse på mission, at blive forfremmet i præstedømmet eller at tage til Herrens hus. Og det er netop det, vi prøver på at gøre - - hjælpe disse unge mænd - - ved kærlighed og forståelse og interesse - - til at gøre det, som er nødvendigt for dem for at de kan glæde sig over den trofastes velsignelser.
Igen siger jeg, hvilken velsignelse er det ikke, at vi har evne til at vurdere samt åbenbaring og inspiration til at vejlede os i vort hovedformål, der er at frelse sjæle, ja, også vor egen, og at hjælpe med at forberede vore medlemmer til at forstå formålet med deres mission her på jorden, og at berede dem selv til at vende tilbage til vor himmelske Faders nærvær!
Og nu brødre, er tiden kommet, da vi skal høre fra vor elskede præsident, Spencer W. Kimball, en Guds profet, gennem hvem Herren selv leder denne kirke. At vi alle må lytte, tro og følge ham, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Fundamentale principper til overvejelse og efterlevelse

Præsident Spencer W. Kimball

Det er en stor glæde at hilse kirkens præstedømme denne dejlige aften. Over hele verden samles vi for at tilbede Herren og prise ham.

Mine brødre i præstedømmet, det var en stor oplevelse fornylig at have titusinder af kirkens søstre samlet i hundredvis af steder rundt om i verden til et særligt møde for kirkens kvinder. I vil have fået personlige rapporter fra jeres hustruer os søstre, mødre og døtre om mødet. Vi er taknemmelige for, at vi var i stand til at holde det møde og den teknologi, der gjorde det muligt. Vi elsker kirkens kvinder! Vi har stor respekt for dem.

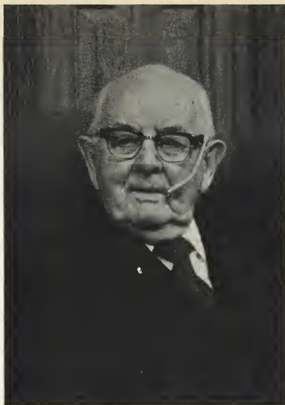
Apropos den begivenhed vil jeg have lov til at give jer, som sønner, brødre, fædre og ægtemænd, et råd. Når I tjener sammen med kirkens kvinder, så gør, som Paulus sagde, da han opmuntrede Timoteus til at „tale tilrette . . . gamle kvinder som mødre og unge kvinder som søstre, i al renhed." (Tim. 5:1-2) Vi mænd i præstedømmet burde gøre det. Vi bør være anderledes end andre mænd, og jeg er sikker på, at de fleste præstedømmebærere er det. Paulus' forslag om at vi behandler ældre kvinder, som om de var vore mødre, og yngre kvinder, som om de var vore søstre og at gøre det „i al renhed", er fortrinlig instruktion. Mænd ude i verden vil måske tilsidesætte kvinder, eller de ser dem kun som genstande for begær, eller som nogen, der kan bruges til selviske formål. Men lad os være anderledes i vores opførsel og i vort forhold til kvinder.

Peter opfordrede os til at ære vore hustruer. (Se l. Peter 3:7) Det forekommer mig, at vi burde være endnu mere høflige over for vore hustruer og mødre, vore søstre og vore døtre, end vi er over for andre. Når Paulus sagde, at en mand, som ikke *sorgede* for sine egne og dem, der hører til hans hus var „værre end vantro" (1. Tim. 5:8), kan jeg godt lide at tænke på at sørge for vore egne også omfatter at sørge for dem med kærlig sikkerhed lige så meget som med økonomisk -sikkerhed. Da Herren i denne uddeling fortalte os at „kvinder kan gøre krav på at blive forsørget af deres mænd" (L&P. 83:2), kan jeg lide at tænke på *forsorgelse* som omfattende vores pligt til at opretholde kærlige følelser og at sørge for overvejelse og betænksomhed lige så vel som madvarer.

Præsident Lee bemærkede engang, at de „*nødlidende*" omkring os kan, behøve venskab og fællesskab lige så vel som føde. Somme tider synes jeg, at vore egne sidste dages kvinder er „nødlidende", bare fordi nogle af os ikke er så betænksomme og omsorgsfulde over for dem, som vi burde være. Vore spisekamre kan være fyldt med madvarer, og alligevel kan vore søstre hungre efter kærlighed og anerkendelse.

Brødre, lad os støtte søstrene derhjemme i deres kaldelser i kirken, når de så

vidunderligt støtter os. Lad os ikke negligere dem, bare fordi de sommetider fortsætter med at være gode, selv når de bliver negligeret.
Lad vore hjem fyldes med ros og anerkendelse til alle dem, der hører til dér. Brødre, lad os heller ikke blive så optaget af vore kammerater i præstedømmet, de mænd, som vi arbejder sammen med i vores kirkelige opgaver, at vi negligerer vores evige ledsagere, for samværet med vore hustruer varer evigt.

Præsident Spencer W. Kimball præsiderede ved alle møderne.

Et opråb fra profeten om at ære kvindelighed, respektere liv, at leve dydigt og bede for udspredelsen af evangeliet.

Vor Fader i Himmelen var gavmild nok til at give os alt liv på jorden til vor glæde og behag. Lad mig læse fra hans personlige udtalelse:
„Vandet vrimle med en vrimmel af levende væsener, og fugle flyve over jorden oppe under himmelhvælvingen!
Jeg giver jer alle urter på hele jorden, som bærer frø, og alle træer, som bærer frugt med kerne; de skal være eder til føde; men alle jordens dyr og alle himlens fugle og alt, hvad der kryber på jorden, og som har livsånde, giver jeg alle grønne urter til føde. Og således skete det.
Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt. Og det blev aften, og det blev morgen, sjette dag." (1. Mosebog 1:20, 29-31)
Jeg læste i præstedømmemødet ved sidste konference ordene til den gamle sang: „Don't kill the Little Birds", som jeg kendte godt, da jeg som barn voksede op i Arizona. Dengang så jeg mange drenge, som med deres slynger og slangebøsser ødelagde mange fugle.
I primary og søndagsskole sang vi sangen:

Dræb ikke de små fugle,
som synger i busk og træ,
den hele lange sommer
deres konne melodi.

(*Deseret Songs*, 1909, nr. 163, her i fri oversættelse)

Da jeg dengang talte til de unge mænd over hele verden, syntes jeg, at jeg burde sige noget mere om dette emne.
Jeg går ud fra, at der i ethvert land i verden er kønne, små fugle med kønne fjerprydelser, som synger og fløjter.

Jeg husker, at min forgænger, præsident Joseph Fielding Smith, var fortaler for bevarelse af disse fjedrede væsener og andre af naturens skabninger.
Da præsident Smith engang var oppe i Wasatch Mountain området, gjorde han sig til venner med skabningerne fra bjerg og skov. Han skrev fire små vers, som jeg skal læse, og ud for hvert af dem tegnede han et lille billede. Om bjergegernet skrev han først:

Her er den lille Egonegern
oppe fra de hoje bjerge.
den be'r os om en smule korn
og takker meget gerne.

Og derefter kom dette om flagermusen:

Her er lille Tommy flagermus,
som flyver rundt om natten.
Den æder gerne natsværmeren;
selv om andre ikke vil ha' den.

Og så kom han til hjorten:

Her er den lille Bambihjort,
som hen til hytten kommer.
den slikker af det salt vi gi'r, den
glæder sig til sommer.

Og så fuglene:

Her er vor lille fugleven,
som synger hele dagen.
Når vinter kommer, bidende kold,
fly'r den bort, det er sagen.

Jeg vil også have lov til at tilføje nogle af mine egne følelser med hensyn til den unødvendige udgydelse af blod og ødelæggelse af liv. Jeg mener, at enhver sjæl bør lade sig påvirke af de følelser, som er blevet udtrykt her af profeterne.
Og ikke mindst med henvisning til drab af uskyldige fugle gælder det vort lands vilde dyr, der lever af de skadedyr, der virkelig udgør landmandens og menneskehedens fjender. Det er ikke alene ondt at ødelægge dem, det er en skam, efter min mening. Jeg mener, at dette princip burde udvides, ikke blot til fuglelivet, men til alle dyr. Med det formål læste jeg det skriftsted, der fortæller om, da Herren gav os alle dyrene. Han mente øjensynligt, at det var vigtigt, at alle disse dyr skulle være på jorden til vort gavn og til glæde for os.
Præsident Joseph F. Smith sagde: „Da jeg for et par år siden besøgte Yellowstone National Park og i floderne og de smukke søer så fugle svømme helt uden angst for mennesker og lod forbipasserende komme dem helt nær, som om de var tamme fugle uden frygt, og da jeg så klynger af smukke hjorte, græssende langs vejen, helt uden frygt for menneskene på samme måde som husdyrene, fyldte det mit hjerte med en grad af fred og glæde, som forekom næsten som en forsmag på den forjættede tid, da der ikke skal være nogen, der gør ondt, og ingen, der ødelægger noget i hele landet, og specielt mellem indbyggerne i Zion. Disse dyr ville, hvis de drog bort til andre egne, beboede af mennesker, uden tvivl på grund af deres tamhed blive et let bytte for jægeren. Det samme kan nok siges om disse smukke skabninger - - hjorten og antilopen. Hvis de ville vandre ud af parken, bort fra den beskyttelse, der ydes dem dér, ville de naturligvis blive et let bytte for dem, der stræbte dem efter livet. Jeg har aldrig kunnet forstå, hvorfor et menneske skulle være så gennemsyret af et blodtørstigt ønske om at dræbe og tilintetgøre dyreliv. Jeg har kendt mænd - - og de findes endnu blandt os - - som nyder det, der for dem er en „sport", nemlig at jage fugle og nedskyde dem i hundredvis, som efter en dags sport kommer ind og praler med, hvor mange harmløse fugle, de har været „dygtige" nok til at nedslagte. Dag efter dag i den tid, hvor det er lovligt for

mennesker at jage og dræbe (efter at fuglene har haft en periode under beskyttelse, hvorfor de ikke aner uråd) drager i snesevis eller hundreder på jagt. og man hører deres bøsser tidligt om morgenen på åbningsdagen, som om store hære mødes i krig; og den frygtelige nedslagtning af uskyldige fugle fortsætter.

Jeg tror ikke, noget menneske skulle dræbe dyr eller fugle, med mindre han behøver dem til føde, og i så fald burde han ikke dræbe uskyldige små fugle, der ikke er egnede som føde for mennesker. Jeg synes, det er ugudeligt for mennesker at tørste i deres sjæle efter at dræbenæsten alt dyreliv. Det er forkert, og jeg er blevet overrasket over prominente mænd, jeg har kendt, hvis sjæle syntes at tørste efter udgydelse af dyreblod." (Gospel Doctrines, Salt Lake City 1939, s. 265-66)

En digter har i denne forbindelse sagt:

Dræb ikke, for du kan ikke tilbagegive livet,
og alle har fået samme ret til livet givet.

og også her kunne jeg tilføje, fordi Gud gav dyrene liv, og de kun skulle benyttes, som jeg forstår det, til føde og til opfyldelse af menneskenes behov.

Det er noget ganske andet, når en pioner på vej over prærien dræber en bøffel for at skaffe føde til sine børn og sin familie. Der fandtes også de onde mænd, som dræbte bøfler alene for deres huders skyld, mens dyrenes liv blev ofret og kødet gik til spilde.

Da profeten Joseph Smith blev spurgt, hvordan han styrede så mange mennesker, svarede han: „Jeg lærer dem korrekte principper - så styrer de sig selv."

Vi søger til profeten Joseph Smith for at finde den rette belæring. Han sagde engang: „Vi satte over floden Embarra og slog lejr ved en lille biflod omkring en milsvej vest derfor. Da vi rejste mit telt, fandt vi tre prærieklapperslanger, som brødrene ville slå ihjel, men jeg sagde: ,Lad dem være - - dræb dem ikke! Hvordan skal slangen nogensinde miste sin ondskab, sålænge Guds tjenere føler den samme lyst og fortsat fører krig mod den? Mennesker må blive fredelige før de vilde skabninger; og når mennesker aflægger deres onde tilbøjeligheder og hører op med at tilintetgøre dyrene, kan løven og lammet leve sammen, og det diende barn kan lege med slangen i sikkerhed.' Brødrene tog forsigtigt slangerne med pinde og bar dem over på den anden side af vandløbet. Jeg formanede brødrene til ikke at dræbe en slange, fugl eller dyr af nogen slags under vores rejse, med mindre det blev nødvendigt for at redde os selv fra at sulte." (*History of the Church*, 2:71-72)

Og nu, mine brødre, unge og gamle, er der noget andet, som jeg ønsker at nævne. Jeg vil læse et vers, som jeg vil bede jer tænke alvorligt over. Det kaldes „At holde sig ren" og drejer sig nogenlunde om det samme emne, som brødrene har talt om i aften.

Når du fortæller en uartig historie,
tænker du så nogensinde på,
hvad indtryk du har gjort på mængden?
Tror du, at drengene kunne li' den?
Tror du, fordi de lo, at du
har tilstrækkelig grund til at være stolt?

Ved du, at du udstiller for dem,
alt hvad der findes i din sjæl,
når den uartige historie kommer over din tunge?
Den afslorer dine egen forurening,
den råber hojt om din uvidenhed,
den får alle til at væmmes, som elsker ægte humor.

Tror du, at du viser virkelig fornuft,

når du viser andre, hvor rådne dine tanker er?
Ved du, at du vanærer
både dine forældre og dine venner?
Prov bare at tænke over det, drenge,
så vil I forstå, at jeg har ret.

Vær noget for dig selv i sproget;
vær en smule bedre end de andre,
hvis du vil vinde repsket fra dem omkring dig.
Dine chancer er da store i forhold til dem,
som omgiver sig med smuds og snavs og synd.

Brodre, lad os tænke over disse ting. Overvej dem i jeres hjerte. Lev værdigt, hold budene, ær jeres præstedomme, og Herren vil elske og velsigne jer; og som hans tjener efterlader jeg jer min kærlighed og velsignelse.

Jeg ønsker at nævne noget andet, før vi slutter, og det er, at vi har talt om det store missioneringsprogram, som bror LeGrand Richards i begyndelsen af mødet nævnede. Vi har nu i dag 26.606 missionærer, og hver uge øges tallet.
Der er mange nationer, hvortil vi ikke har været i stand til at få visum eller pas; og det er meget vigtigt. Hvis vi skal opfylde det ansvar, som er tildelt os af Herren på Oliebjerget og at gå ud i alverden og prædike evangeliet for enhver skabning, er det nødvendigt, at vi åbner dørene til disse nationer. Jeg nævnede dette forleden dag over for brødrene ved regionalrepræsentanternes møde. Vi har næppe endnu skrabet i overfladen. Vi behøver mange flere missionærer, og vi har brug for mange flere lande, som vil betragte os som deres venner og vil give os lejlighed til at komme ind og give deres indbyggere det bedste, der findes i verden - - Kristi evangelium - - og som

kan blive deres frelse og deres store lykke.

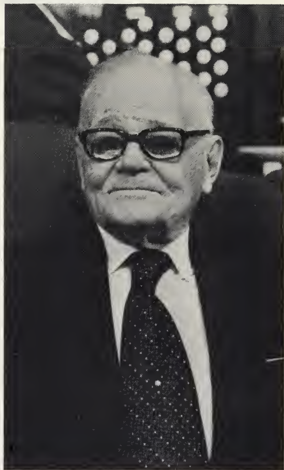
Jeg håber, at enhver mand og dreng, der lytter til mig i aften, vil gøre det til en højtidelig vane bestandigt at bede om denne store velsignelse for de brødre, der gør en særlig indsats for at nå ud til lederne af disse nationer og overbevise dem om, at vi kun vil deres folk det bedste. Vi vil gøre dem til gode borgere, vi vil gøre dem til gode sjæle, og vi vil gøre dem lykkelige og glade.

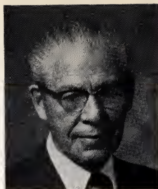
Jeg håber, at enhver familie vil holde familiehjemmeaftten hver eneste mandag. Missionering er én af de store emner, der vil komme freu den aften; og far og mor og børnene kan skiftes til at opsende bønner, der vil koncentreres om det meget vigtige emne - - at nationernes døre vil blive åbnede for os, og derefter, at missionærerne, kirkens unge mænd og kvinder, vil være ivrige efter at udføre disse missioner og bringe folk ind i kirken.

I Kina har vi 900.000.000 mennesker. I går kom omkring 50 kinesiske hellige for at træffe mig. Jeg førte dem gennem kirkens kontorer og fortalte dem om vore programmer, og så sagde jeg til dem: „Vi har netop talt om Kina i dag." (Det var dagen for regionalrepræsentanternes møde.) „Vi er blevet orienteret om dette folks gode egenskaber, og at Herrens Ånd synes at hvile over dem, for at bringe dem mulighed for at få evangeliet." Jeg spurgte alle disse kinesere, som var kommet her til konferencen: „Vil I garantere, at I ved alle jeres familiehjemmeaftener og i alle jeres bønner, vil nævne dette for Herren? Selvfølgelig ved jeg, at han kan gøre det uden vores hjælp. Men jeg tror, at han ønsker at vide, at vi er interesserede i det, og at vi i høj grad vil påskønne det."

Så jeg håber, at de helliges bønner fra nu af i høj grad vil øges i forhold til før, og at vi aldrig beder, uden at vi husker at bede om, at Herren vil starte sit program og gøre det muligt, at vi kan bringe evangeliet ud til hans folk, som han har befalet os. Det er min dybeste interesse og store bøn til jer, at dette vil blive nået. Og nu vil jeg gerne til sidst udtrykke påskønnelse for alt, der er blevet sagt af disse elskede brødre. Jeg bærer mit vidnesbyrd om evangeliets sandhed og om dets storhed i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

Et grundlag for tro på den levende gud

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Koret sang så smukt:„For Dig vi komme, du fædrenes Gud" ved begyndelsen af dette møde, og bønnen blev henvendt til „Vor Fader, du som er i Himmelen". Derpå sang koret salmen: „Hvor skønt det er at dvæle ved", som handler om Jesus Kristus. Her til morgen vil jeg gerne tale om Gud og hans forhold til menneskene. Jeg beder ydmygt, at Ånden og Herrens velsignelser vil være med os, når jeg nu taler til jer.

Bibelen begynder med en enkel erklæring: „I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden." (1. Mosebog 1:1), og deri findes menneskets grundlag for at tro på Gud, hans almagt, hans kærlighed og grunden til menneskets eksistens i denne dødelige tilværelse.

Når vi læser videre i dette det første kapitel i 1. Mosebog, lærer vi om den storslåede organisering af denne jord - - opdelingen i lys og mørke, jorden og himlene; frembringelsen af græs, urter, der sætter frø, og frugt; fremkomsten af solen, månen og stjernerne; skabelsen af fisk, fugle og dyr. Og tilsidst „skabte Gud mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem." (1. Mosebog 1:1-27)

Men ud over at læse disse og andre skriftmæssige beviser på Guds eksistens, hvor godt kender vi så virkelig Gud, vor Skaber, og hvor godt forstår vi egentlig hans personlighed, karakter og egenskaber? At tro på at Gud eksisterer er det vigtigste, men det er ikke *alt*, der er nødvendigt for at udøve en intelligent tro, der vil føre os tilbage til hans nærvær til evigt liv sammen med ham.

Ud over at tro på Guds eksistens må vi vide noget om hans karakter og egenskaber, for ellers vil vores tro være ufuldkommen og ikke frugtbringende. Tro giver os ingenting, med mindre den er baseret på sande principper. Det illustreres af en historie, jeg tidligere har fortalt, om indianernes møde med europæerne, da de begyndte at udforske den nye verden. Indianerne var forbløffede over krudtets magt og eksprosionsegenskaber og stillede mange spørgsmål om, hvordan det blev fremstillet. Europæerne udnyttede de vildes uvidenhed, og øjnede en chance til at øge deres rigdom gennem svig, ved at fortælle dem, at krudtet kom fra en bestemt plantes frø. Indianerne troede dem og købte for guld nogle frø af dem. De såede omhyggeligt frøene og plejede planterne, da de voksede op, men selvfølgelig høstede de ikke noget krudt på den måde. Ligegyldigt hvor oprigtig ens tro er på noget, der er forkert, så vil den ikke forandre det urigtige til sandhed.

Og sådan er det med vores tro på Gud. Med mindre vi kender ham og forstår hans væsen og karakter, kan vi ikke have fuldstændig tro på ham. Der var på Det gamle Testamentes tid ikke nogen tvivl om Gud. Han vandrede og talte med

Adam og Eva, og selv efter deres overtrædelse fortsatte de med at påkalde ham og ofre til ham. Han gav dem befalinger, som de overholdt.

Kain og Abel lærte om Gud gennem deres forældres belæringer. Efter godtagelsen af Abels offer og afvisningen af Kain, fulgte Kains brodermord. Gud talte til Kain og Kain svarede.

Adam levede i 930 år, og i løbet af den tid kunne han personligt vidne for 8 generationer af sine efterkommere ned til Lemek, Noas far. (Se 1. Mosebog 5:5-31) Gennem Noa og hans familie videre-bragtes kendskabet til Gud gennem direkte overlevering ud over syndfloden; desuden havde Noa direkte kommunikation med Gud og levede, så han kunne instruere generationer af sine efterkommere. (Se 1. Mosebog 6:9) Derpå fulgte Abraham, Isak og Jakob (eller Israel), og blandt israelitterne udførte Gud store undere (Se 1. Mosebog 17:1; 2. Mosebog 3: 15)

Han viste sig på forskellige måder for Moses, som endda så „Herrens skikkelse" (se 4. Mosebog 12:8); og denne beretning om direkte kommunikation er blevet bevaret af Israel gennem alle generationer.

Ud over historien og traditionen siger menneskelig fornuft, at Gud eksisterer. Vi finder det bekræftet overalt i naturen. Må jeg citere fra ældste James E. Talmage, en kendt videnskabsmand på sin tid: „På den tænkende iagttager må den orden og planmæssighed, der findes i skabelsen, gøre indtryk. Han oplever den regelmæssige skiften fra dag til nat, hvorved der opstår afvekslende arbejds- og hviletider for mennesker, dyr og planter; ligså de på hinanden følgende årstider, af hvilke hver har sin længere eller kortere arbejds- og fornyelsestid; dyre- og planterigets gensidige afhængighed; vandets kredsløb fra hav til sky og igen fra sky til jord, med velgørende virkning. Jo mere man undersøger tingene, desto talrigere beviser trænger sig på. Mennesket lærer de love at kende, hvorigennem jorden og de med den forbundne verdener holdes til deres baner og biplaneter til planeterne, og planeterne underordnes solen; han ser plante- og dyreverdenens forunderlige anatomi og sit eget legemes uovertrufne opbygning; og mens alt dette appellerer til hans fornuft, giver han forundring over, hvem der skabte alt dette, plads for beundring for Skaberen, hvis nærværelse og magt lægges så tydeligt for dagen; og iagttageren ender til sidst med at tilbede." (Trosartiklerne, København 1953, s. 30)

Med alle disse beviser er det vanskeligt at forstå, hvordan nogle kan betvivle selve Guds eksistens. De gamle skrifter forsøger ikke at bevise Guds eksistens eller at argumentere mod ateismens sofisterier, så det synes, som om tvivlens fejltagelser krøb ind på et senere tidspunkt. Med Kristi og apostlenes død og under perioden med frafald, da åbenbaringerne ophørte, blev den enkle, konsekvente og autentiske lærdom og Guds karakter og egenskaber forandret og talrige menneskeudtænkte teorier og dogmer opstod, mange af dem både mystiske og helt uforståelige.

Kejser Konstantin indkaldte i et forsøg på at få en ende på uoverensstemmelserne og skænderierne om Guddommen, som var så almindelige på den tid, i året 325 f. Kr., en rådsforsamling i Nikæa, for at den kunne „udstede en erklæring om . . . tro, der kunne erkendes som autorativ". Denne forsamling resulterede i det, der kendes som „den nikænske trosbekendelse", der nogen tid senere efterfulgtes af den athanasianske trosbekendelse, der i uddrag lyder:

„Vi tilbeder en Gud i Treenigheden og Treenigheden i Enhed, idet vi hverken sammenblander personerne eller adskiller deres væsen. Thi Faderen er én per-

son, Sønnen en anden og den Helligånd en tredie. Men Faderens, Sønnens og den Helligånds Guddom er eet; deres herlighed er den samme, deres majestæt evigt den samme. Som Faderen er, således er Sønnen og således er den Helligånd: Faderen uskabt, Sønnen uskabt og den Helligånd uskabt; Faderen ufattelig, Sønnen ufattelig og den Helligånd ufattelig; Faderen evig, Sønnen evig og den Helligånd evig. Og dog er der ikke tre evige, men kun én evig. Således er der heller ikke tre ufattelige eller tre uskabte, men kun én udskabt og én ufattelig. Ligeså er Faderen almægtig, Sønnen almægtig og den Helligånd almægtig. Og dog er der ikke tre almægtige, men kun én almægtig. Således er Faderen Gud, Sønnen Gud og den Helligånd Gud. Og dog er der ikke tre Guder men kun een Gud." (Trosartiklerne, s. 44-45) (Trosbekendelsen findes i sin helhed i bogen: „Den danske Folkekirkes Bekendelsesskrifter", København 1976)

Ældste Talmage sagde: „Det er vanskeligt at tænke sig et større antal inkonsekvenser og selvmodsigelser i så få ord." (Trosartiklerne s. 45) Og for mange er Gud nojagtig sådant et mysterium og ligeså uforståelig.

I disse de sidste dage har Gud igen åbenbaret sig til menneskene, sådan som han gjorde det i tidligere tider. Bibelske profetier forudsiger en frafald fra det sande evangelium, et frafald, en genoprettelse, og også den måde, hvorpå det skulle ske. Denne storslåede begivenhed forekom virkelig, og Faderen og Sønnen åbenbarede sig for profeten Joseph Smith, som i sin generation kunne og virkelig bar sit vidnesbyrd ou, at de var to forskellige, særskilte væsener, og at den ene sagde, idet han pegede på den anden: „Dette er min elskede Søn, hør ham!" (Joseph Smith 2:17)

Da han fortalte om sin åbenbaring, spottede, hånede og forfulgte tvivlerne ham, og han sagde, at han følte sig meget lig Paulus, da han førte sit forsvar for kong Agrippa (se Joseph Smith 2:21-24) „Han havde modtaget en åbenbaring, han vidste, han havde det, og al verdens forfølgelse kunne ikke gøre det anderledes."

Joseph sagde:

„Således var det med mig ... jeg følte mig drevet til at sige i mit hjerte: ‚Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på at få uig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig mod Gud og komme under fordømmelse.'" (Joseph Smith 2:25)

„Udover tro på Gud må vi vide noget om hans karakter og egenskaber, for ellers vil vores tro være ufuldkommen."

Senere blev Joseph Smith gennem himmelske budbringere instrueret med hensyn til genoprettelse af Jesu Kristi Kirke med den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, som Kristus oprettede, mens han var her på jorden, med apostle, profeter o.s.v. Som forudsagt af de gamle profeter, fremkom der nye hellige skrifter, nye åbenbaringer blev givet, og genoprettelsen af evangeliet blev forkyndt af alle, som havde ventet på profetiens opfyldelse.

Ikke længe efter organiseringen af kir-

De tolvs Råd

ken i 1830 udarbejdede Joseph Smith 13 udtalelser, der blev kendt som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges trosartikler. Den første af disse lyder:
„Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd."
Ved åbenbaring og fra skrifterne ved vi, at disse tre er adskilte og individuelle, fysisk forskellige fra hinanden. Det er skrevet, at da Frelseren blev døbt, så Johannes tegnet på Helligånden, han så Jesus i kødet, og han hørte Faderens stemme. Hvert medlem af Guddommen havde manifesteret sig særskilt (se Matt. 3:13-17). Senere definerede Frelseren Guddommens tre medlemmer hver for sig, da han fortalte disciplene, at når han forlod dem, ville Faderen sende en „trøstermand", som er Helligånden. (se Joh. 14:26)
Hvert enkelt medlem af denne treenighed kaldes Gud, og sammen udgør de Guddommen. Som nævnt er de tre adskilte væsener, men de er ét i formål, og Jesus vidnede bestandigt om den enhed, der hersker mellem de tre.
Til dem, som tvivler eller ikke forstår, vil jeg gerne forsikre, at enhver menneskelig sjæl kan få et sådant personligt vidnesbyrd. Gud vil måske ikke komme personligt, som han gjorde til Joseph Smith

og andre; men gennem Helligåndens kraft, hvorved al sandhed kendes, kan enhver modtage kundskab for sig selv om, at Gud lever, at Jesus Kristus er Faderens Søn, og at han kom og opholdt sig blandt menneskene for at give dem planen for liv og frelse.

Jeg læste fornylig en tale, som blev holdt i september 1919 af præsident Heber J. Grant, kirkens syvende præsident. Han fortalte om, at han havde læst en bog med titlen *The Young Man and the World*, skrevet af senator Albert J. Beveridge. I ét af kapitlerne, med titlen *The Young Man and the Pulpit*, sagde mr. Beveridge i henhold til præsident Grant, at hvem som helst, der går på prædikestolen for at prædike, uden i sit hjerte og virkelig dybfølt at være overbevist om sandheden af det, han prædiker, begår helligbrøde, hver gang han står på prædikestolen.

Derpå siger mr. Beveridge: „En mand, der var godt udrustet, så han kunne forvente at få korrekte svar, tilbragte en hel sommerferie med at stille tre spørgsmål til alle de præster, han kunne komme i forbindelse med. Det første spørgsmål var: ‚Tror De på Gud, Faderen - Gud, som en person - - Gud, som en absolut og håndgribelig intelligens - - ikke et sammensurium af love, der flyder som en tåge genneu universet - - men Gud, en person i hvis billede De blev skabt? Argumenter ikke, forklar ikke; men er Deres sind i en sådan tilstand, at De kan svare enten ja eller nej?' Ikke én præst svarede ‚ja'.

Det næste spørgsmål i senator Beveridges bog var: ‚Ja eller nej, mener De, at Kristus var den levende Guds Søn, sendt af ham for at frelse verden . . . at Kristus virkelig var Guds Søn med en guddommelig tildelt og bestemt mission, som døde på korset og opstod fra de døde - - ja eller nej?' Ikke en eneste præst svarede ‚ja'.

Det tredie spørgsmål var: ‚Tror De på, at De efter døden, vil leve igen som en bevidst intelligens, der ved, hvem De er, og hvem andre mennesker er? Svar ja eller nej.' Ikke en eneste svarede ‚ja'".

Præsident Grant gik videre med at forklare, som vi er i stand til det i dag, at ethvert menneske - - mand, kvinde og barn - - som har studeret skrifterne, og som har et ønske om at kende Gud og hans plan for liv og frelse, kunne svare ja til alle tre spørgsmål. (Conference Report, okt. 1919, s. 27-28)

Vi *ved*, at vi har haft en førjordisk tilværelse, at vi er her i dødeligheden for at bevise, at vi er værdige til at vende tilbage til vor himmelske Faders nærvær og der glæde os over evigt liv.

Dette fører os til en anden trosartikel, hvori det hedder:

„Vi tror, at hele menneskeheden gennem Kristi forsoning kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger." (3. Trosartikle)

Denne erklæring forklares i en åbenbaring til profeten Joseph Smith som det skrives i afsnit 76 i Lære og Pagter:

„Og dette er evangeliet, glædesbudskabet, hvorom røsten fra himlen bar vidnesbyrd for os:

At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rense den for al uretfærdighed." (L&P. 76:40-41)

Forsoningen og forløsningen blev forkyndt af Paulus, som skrev til korinterne:

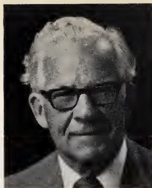
„Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker.

Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede.

Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

Thi ligesom alle dør i Adam, således skal

også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:19-22)
Kristus sagde:
„Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen.
Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det igen. Dette bud fik jeg af min Fader." (Johs. 10:17-18)
Ved en anden lejlighed sagde han:
„Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv.
Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er menneskesøn. Undres ikke herover! thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst,
og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom." (Johs. 5:26-29)
Vi husker Jesu ord til Martha, da hun fortalte ham om sin brors død:
„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø." (Johs. 11:25-26)
I et vidunderligt løfte, så smukt udtrykt, erklærede Frelseren:
„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes men have evigt liv.
Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skulle frelses ved ham." (Johs. 3:16-17)
Af disse skriftsteder kan vi tydeligt se vigtigheden af, at vi forstår nøjagtigt, hvad forsoningen er og vores ansvar i forhold dertil.
Vi lærer at forsoningen er for *alle* - - at *alle* vil opstå fra deres grav. Vi vil opleve opstandelsen til liv eller til forbandelse. Det er udtalt helt klart, at vi må tro på Kristus, følge ham, og holde hans befalinger.
Der er måske nogle, som føler sig så nedbøjet af skyld over overtrædelser i fortiden, at de han mistet alt håb; og der er måske nogle, som synes, at tiden er for langt fremskreden til, at de kan forandre deres livs kurs. Til enhver giver den evangeliske plan opmuntring og håb om en vidunderlig opstandelse og evigt liv med Gud gennem omvendelsens princip. Frelserens opfordring under hele hans gerning var: „Omvend jer og bliv døbt, og kom til mig." Omvendelse omfatter erkendelse af sine egne synder, en tilståelse og en forsagelse. Belønningerne for at acceptere og efterleve Jesu Kristi forkyndelse vil langt overstige jordens rigdomme, når vi for os selv opsparer rigdomme i himlen.
Som et særligt vidne for Kristus bærer jeg mit højtidelige vidnesbyrd om, at Gud lever; at vi er hans åndelige børn; at Jesus Kristus er hans enbårne i kødet, og er Frelser for enhver af os; at „Gud elskede verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes men have evigt liv," (Johs. 3:16) og at hele menneskeheden gennem Kristi forsoning kan nyde evigt liv ved lydighed mod evangeliets love og ordinanser.
Jeg bærer også vidnesbyrd om, at evangeliet i dets fylde er blevet gengivet i disse de sidste dage; at denne kirke under ledelse af Jesus Kristus, styres af en Guds profet, ja, Spencer W. Kimball. Må vi alle acceptere Jesu Kristi evangelium og leve på en sådan måde, at vi kan glæde os over evigt liv sammen med Gud, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvem vil gå glip af høsten?

Ældste Marvin J. Ashton
De tolvs Råd

I dag er det mange steder i verden høsttid. Høsten indsamles til gavn for, og til at blive udnyttet af hele menneskeheden. Foruden at være en passende anledning for os allesammen til taksigelse er høsttiden en god mulighed for personlig overvejelse, vurdering og planlægning. Hvad er det, som i landbruget eller enhver anden form for levevis bidrager til en god høst? Hvad kan vi gøre for at sikre bedre udbytte og produktion? Og hvad er på den anden side, årsagen til at vi forspilder høsten?

I det 13. kapitel hos Mattæus påpeger Frelseren ved benyttelse af en lignelse (Sædemanden) de forhold, der forårsager, at høsten slår fejl. Han besvarer spørgsmålet: „Hvem vil gå glip af høsten?" Hans advarsler og betragtninger er værd at se lidt nærmere på. De samme stenfyldte steder kender vi til nu; og med mindre vi tænker os godt om, kan vores personlige høst gå tabt.

„Se, en sædemand gik ud for at så.

Og som han såede, faldt noget på vejen; og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på stengrund, hvor det ikke havde megen jord, og det kom straks op, fordi det ikke havde dyb jord;

men da solen steg, blev det svedet, og det visnede, fordi det manglede rod.

Men sæden, der blev sået i god jord, det er ham, der hører ordet og forstår det, og som bærer frugt, hundrede, tresindstyve eller tredive fold." (Matt. 13:3-6, 23)

Løftet om høst er her for dem, som modtager sæden i god jord og sætter en god og stærk rod.

Lad mig fortælle jer om fire almindelige forhold i verden i dag, der kan forårsage, at vi går glip af høsten.

1. *Uvillighed til at godtage menneskelige egenskaber. Da Jesus havde belært med så udtalt visdom, dommekraft og dygtighed, var nogle, som stod ham nærmest, forbloffede over hans forbavsende evner og mirakler og sagde: „Hvorfra har han denne visdom og de undergorende kræfter?*

Er han ikke tomrerens son? Hedder hans moder ikke Maria og hans brødre Jakob og Josef og Simon og Judas?

Og hans søstre, bor de ikke alle hos os? (Matt. 13:54-56, fremhævelser tilføjet)

De var i høj grad inponerede, ja forbløffede over hans ord og gerninger men havde vanskeligt ved at acceptere kilden. „Er han ikke tømrerens søn . . . bor de ikke alle hos os?"

I dag er der nogle, som sår frø på stengrund, fordi også de tvivler på den myndighed, de har, som giver råd og vejledning. Hos nogle er der en tendens til at ignorere, kritisere eller gøre oprør, fordi de ikke kan acceptere at *Gud skulle sende et budskab gennem et menneske.* Nogle vil ikke acceptere Jesus Kristus som

Frelser, fordi de venter på en Fredens Prins, som ikke er helt så menneskelig som Jesus fra Nazaret. Spørgsmål som: „Er han ikke tømrerens søn?" „Blev han ikke født i en krybbe?" „Kan noget godt komme fra Nazaret?" (Johs. 1:46) er tegn på de menneskers svaghed, som er uvillige til at acceptere de menneskelige egenskaber hos dem, som er kaldede og opdraget til at give vejledning og råd.

Heller ikke vi bør lade os bedrage af tvivlere, som benytter den samme taktik ved at plante tornebuske, der kan ødelægge høsten. Hvordan kan vi undgå svigtende høst på dette område? Ved ikke at tillade at vore rødder bliver blæst bort af storm og uvejr som: „Er det ikke ham, som voksede op i Arizona?" „Er det ikke ham, der kom fra Canada?" „Er det ikke ham der var født i Mexico?" „Skulle jeg gå til vores nye biskop? Er det ikke ham, der bor lige her henne om hjørnet?"

Vi læser i Mattæus:

„Og de forargedes på ham. Men Jesus sagde til dem: ‚Intetsteds er en profet så ringeagtet som i sin egen fædreneby og i sit hjem! Og på grund af deres vantro gjorde han *ikke* mange undergerninger dér." (Matt. 13:57-58, fremhævelse tilføjet.)

Den opfattelse, at „en profet er ringeagtet i sin egen fædreneby og i sit hjem" var en tragedie for disse gallilæere. Kort efter dette forlod Jesus Nazaret og gerningen i Gallilæa for at koncentrere de fleste af sine anstrengelser i landets sydligere del nærmere Jerusalem. Tænk på hvilke mirakler, manifestationer og helbredelser af legeme og sjæl disse mennesker kunne have glædet sig over, hvis deres tro havde været tilstrækkelig til at acceptere de store gerninger forårsaget af hans tro. Men han forlod dem for aldrig mere at komme tilbage.

Trist nok, synes jeg, at vi også nu ser det forhold omkring os. De, som til daglig omgås og taler med og kan glæde sig over tilstedeværelsen af en Joseph Smith eller en Spencer W. Kimball, men som stadig for det meste er uden tro, har meget vanskeligt ved at acceptere dem som profeter. Jeg husker, hvordan præsident Harold B. Lee fortalte historien om en meget prominent mand fra New York, som ikke kunne acceptere Joseph Smith som profet, fordi han var „mig for nær" („The Place of the Profet, Seer and Revelator", tale holdt for seminar- og institutlærere, BYU, 8. juli 1964, s. 2)

Vil vi gå glip af høsten, fordi vi ikke kan acceptere vejledning, åbenbaring og råd fra nogen, som bare bor henne om hjørnet, i wardet eller i staven? Afviser vi ledelse fra den kirkens mand, som er menneskelig, med svage sider, og som har familiemedlemmer, der måske også er ganske menneskelige?

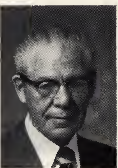
Når vi kæmper mod en Er-han-ikke-tømmermandens-søn-indstilling, går vi måske glip af sandheden, vejen vi bør gå, og den endelige høst. Jesus blev ikke accepteret som Guds enbårne Søn, fordi tusinder foretrak at betragte ham som „blot søn af Maria".

Værdien og betydningen af en præsident Joseph Fielding Smith, Brigham Young eller Joseph Smith måles ikke ved hans fysiske skikkelse, påklædning eller popularitet. Hvad enten evige sandheder blev forkyndt af én, som opholdt sig nær Genezaret sø eller af én, som boede i den nordligste del af staten New York, kan hverken størrelse, oprindelse, udseende eller popularitet af lærerne formindske værdien af de sandheder, som de forkyndte.

Sikkerhed kan garanteres os, hvis „vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige" (9. trosartikel). Må jeg tilføje, at disse åbenbaringer vil komme gennem mennesker -

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det første Præsidentskap

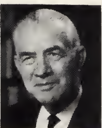

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

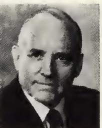

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

De tolvs Råd

Ezra Taft Benson

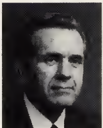

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

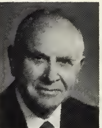

Thomas S. Monson

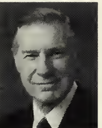

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Kirkens patriark

Eldred G. Smith

De halvfjerds Præsidium

Franklin D. Richards

J Thomas Fyans

A Theodore Tuttle

Neal A Maxwell

Marion D Hanks

Paul H Dunn

W Grant Bangerter

De halvfjerds første Kvorum

Theodore M Burton

Bernard P Brockbank

Robert L Simpson

O Leslie Stone

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B Wirthlin

Hartman Rector, Jr.

Loren C Dunn

Rex D. Pinegar

Gene R. Cook

Charles A. Didier

William R Bradford

George P. Lee

Carlos E Asay

M Russell Ballard, Jr

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Robert E Wells

G. Homer Durham

James M Paramore

Richard G Scott

Hugh W Pinnock

F Enzio Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Poelman

Derek A Cuthbert

Robert L. Backman

Rex C Reeve, Sr

F. Burton Howard

Teddy E Brewerton

Jack H Goaslind, Jr

Emeritus medlemmer af De halvfjerds første Kvorum

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

James A. Cullimore

Joseph Anderson

William H Bennett

John H Vandenberg

S. Dilworth Young

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson
1. Rådgiver

Victor L. Brown
Præsiderende biskop

J. Richard Clarke
2. Rådgiver

ja, profeter med menneskelige egenskaber.

. *Uvillighed til at acceptere forandringer.* Hvis vi er ude af stand til at acceptere forandringer, er vi med det sprog, der bruges i lignelsen om sædemanden, dem, der ingen rod har.

„Men han lader det ikke slå rod i sig og holder kun ud til en tid, og når der kommer trængsel eller forfølgelse for ordets skyld, tager han straks anstød." (Matt. 13:21)

Hvis vore rødder rækker langt ned, vil vi byde åbenbaringer, forandringer og vejledninger velkomne. Vi vil udvikle evne til at acceptere afløsninger, kaldelser og nye udfordringer med entusiasme. Vi vil være for travlt optagne til at blive fornærmede. Vi vil være for store til at lade os såre. Vi vil tjene, hvor som helst vi kaldes, med ivrig selvopofrelse. Vi vil acceptere folk for, hvad de er, og hvad de kan og virkelig bliver.

Forandring vil ikke blot drive vore rødder længere ned men også få dem til at vokse ind i ny og næringsrig jord.

For nogle år siden fortalte en ung mor, som jeg kender, denne oplevelse. Hun havde i flere år været aktiv i ungdomsaktiviteter i sit ward og var på det tidspunkt præsidentinde for Unge Piger. Stavspræsidenten ringede en dag og bad hende mødes med stavspræsidentskabet den følgende søndag eftermiddag. Med ængstelse i stemmen og ikke langt fra at græde gik hun til sin mand og sagde: „Jeg er bange for, at de ønsker mig til en stilling i staven. Jeg ønsker ikke at blive engageret i staven. Jeg elsker mine rådgivere, jeg elsker mit arbejde. Jeg ønsker ingen forandring."

Hendes mand sagde: „Vær nu sød at finde ud af, hvad de ønsker. Jeg vil støtte dig i en hvilken som helst stilling.

Hendes frygt var berettiget. De bad hende være stavspræsidentinde for Unge Piger. Senere fortalte stavspræsidenten hende, at efter at hun tøvende havde accepteret kaldelsen, hvade han aldrig set nogen mere hjælpeløst-udseende person gå ud af sit kontor.

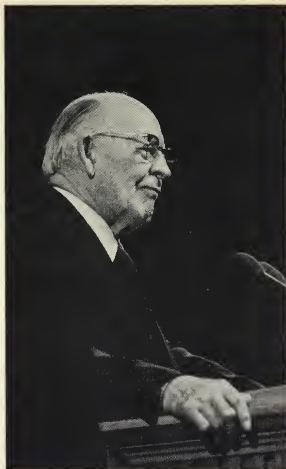
I mere end 6 år tog hun sig, med de samme rådgivere som før, af stavens arbejde for de unge piger. „Disse blev nogle af de bedste år med tjeneste for mig," sagde hun nu. „Min horisont udvidedes. Jeg lærte de vidunderlige ledere og dejlige unge mennesker i staven at kende. Og jeg havde endog lederskabsoplevelser sammen med de mest fremragende ledere i hele dalen. Senere kom lejligheden til at tjene i hovedbestyrelsen. Jeg får kuldegysninger ved at tænke på, hvad jeg ville være gået glip af, hvis jeg havde undslået mig forandringen i min stilling."

En advarsel om at acceptere menneskelige egenskaber, acceptere forandringer, følge instruktioner og helt at forpligte sig.

Vor himmelske Fader ved, hvad vi trænger til. Forandringer kan være vanskelige. Forandringer kan skabe frygt. Men forandring i den rigtige retning er en udviklingsproces. Enhver ny opgave, enhver ny oplevelse inden for rammen af evangeliet giver, hvis den udføres, så godt man formår, ny og øget styrke.

Vægring og uvilje mod nye opgaver, af nye muligheder er stenet grund, som kan forhindre vore rødder i evangeliet i at så dybt og vokse sig stærke.

Det var Theodore I. Rubin, som så klogt sagde: „Hvis vi lader det få lov, vil livet

producere uendelige erfaringer, som kræver forandringer. Hvis du bliver motiveret og er villig til at kæmpe, kan du foretage forandringer og vokse og udvikle dig, *så længe du lever*. Det er udfordringen, smerten og glæden ved at være menneske."

Sommetider er vi ukloge og endog onde i vor uvillighed til at acceptere forandringer for andre. Fornylig hørte jeg om en mand, som opdrog sine børn og udviklede sig inden for sit fag i en lille landsby. Han var ikke fri for problemer, men han var en god mand med et stort hjerte, som elskede Herren og evangeliet. Fejlgreb, selv om de er små, glemmes ikke hurtigt i nogle småsamfund, og det så ud, som om han aldrig „fik lov" til at vokse, blomstre, udvikles og forandre sig indtil det, som han kunne blive.

Som missionær havde han i udlandet ydet en bemærkelsesværdig indsats. Missionspræsidenten sagde, at han havde gjort mere for at bygge bro over den kulturelle kløft, der fandtes mellem de to lande, end nogen anden voksen amerikaner ville være i stand til. Og alligevel vendte han efter sin mission tilbage til den lille by; og uden nag eller ond hensigt men stadig med den vedvarende erindringsbyrde undlod hans naboer at invitere ham hjem eller at lade ham være den mand, som han var blevet, men syntes snarere helt indstillet på at lade ham være den mindre attraktive mand fra en tidligere periode.

På grund af denne deres indstilling gennemlevede han sine sidste år langt mindre lykkelig og meget mindre involveret og sandelig langt mindre produktiv for riget end det havde været tilfældet i den ene strålende periode, hvor mennesker i et nyt land og på en anden tid lod ham forandre sig og blive netop det, som han virkelig ønskede at være og i sit hjerte fuldt ud var.

Lad mig fortælle endnu et eksempel. En af mine venner gik i skole med en dreng, som ikke kendte til meget familieliv, og for hvem evangeliet ikke betød så meget, som det senere kom til. Han drak en smule og tog nogle få svireture; men senere, da han var flyttet bort fra sin fødeby, blev han meget aktiv i kirken. Hans eneste drøm var at vende hjem til sin fødeby og begynde en virksomhed, og det prøvede han også. Men ulykkeligvis insisterede folk i den by, ligesom det var tilfældet med den anden mand, på at behandle ham, som han havde været og ikke, som har var blevet. Han flyttede til sidst bort og klarer sig forbløffende godt både med sin virksomhed og i kirken. Han fortalte fornylig min ven, hvor skuffet han var over sine tidligere venner og folk i byen, som ikke havde ladet ham

„komme hjem", selv ikke engang i evangelisk betydning.

3. *Uvillighed til at følge instruktioner.* Der er dem, der måske vil gå glip af høsten, fordi de ikke vil adlyde. „De ser og ser dog ingenting" er den beskrivelse, lignelsen om sædemanden bruger til at betegne dem, som falder ind under dette sårbare område. (Matt. 13:13)

„Noget faldt blandt tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det " (Matt. 13:7). Vi vil også falde blandt tidsler og blive ledet bort fra lovede velsignelser, hvis vi bliver ulydige.

Jeg var vældigt imponeret forleden dag, da jeg hørte en ivrig, genaktiveret ældste sige: „Jeg er tilbage i kirken og aktiv i dag, fordi min præsident i ældsternes kvorum kom for at se til mig, da jeg ikke ønskede at blive set og elskede mig, da jeg ikke ønskede at blive elsket." Her er en præsident for et ældstekvorum, som udfører sin opgave, sådan som det bør udføres.

Sommetider ved vi ikke, hvorfor vi bliver bedt om at være lydige, undtagen at Herren har befalet det. I 1. Nephi 9:5 læser vi: „Derfor har Herren befalet mig at lave disse plader for ham i hans vise øjemed, som jeg ikke kender til." Nephi fulgte instruktionerne, selv om han ikke helt forstod det vise formål. Hans lydighed resulterede i velsignelser for menneskeheden over hele verden. Ved ikke at adlyde vore nutidige ledere sår vi vore frø på stenet grund og kan gå glip af høsten.

4. *Uvillighed til helt at forpligte os.* Lignelsen om sædemanden handler også om dem, som ikke går dybt nok. Det er dem, der er uden forpligtelse eller vidnesbyrd. Det er dem, som er behagelighedsmedlemmer. Nogle vidnesbyrd springer hurtigt frem og blomstrer i nogen tid, indtil varmen kommer eller man støder på et stenrigt område. Så begynder de at visne og blegne.

„Noget faldt på stengrund, hvor det ikke havde megen jord, og det kom straks op, fordi det ikke havde *dyb jord.*" (Matt. 13:5), fremhævelse tilføjet.)

Dybtfølte og vedvarende vidnesbyrd vokser og styrkes, når de dagligt næres. De vokser i takt med, at de deles med andre. Meningsfyldte vidnesbyrd har rødder, der er plantet i næringsrig jord. Solen, regnen og endog blæsten gør dem stærkere og mere modstandsdygtige. Når dagliglivets begivenheder kommer over os, vil nogle vidnesbyrd visne under hverdagens oplevelser. Rødder er overfladiske, vidnesbyrd falmer, og der bliver ingen høst.

Lad os forsøge at blive fuldt ud forpligtede. Så vil vi ikke falde på stenfyldte steder, visne bort eller fare vild fra de sikre og lykkelige stier. De, som tjener med fuldkommen hengivenhed, hvor som helst de kaldes, visner ikke, skrumper ikke ind, og farer ikke vild. Deres rødder er dybt forankrede i rigets næringsrige jord. Høsten nydes hver eneste dag, mens de tjener.

Lad os ikke forspilde chancen for høst. Hvis vi går glip af høsten, hvad mister vi så? Vi mister dag efter dag glæderne ved vækst og udvikling, der kommer af at udføre vore opgaver inden for evangeliets rammer. Vi mister tilfredsheden ved at udføre vanskelige opgaver og at tjene bedre.

Mest af alt går vi glip af den evige væksts og fremgangs gave. Må vi undgå de stenfyldte steder af 1) uvillighed til at acceptere menneskelige egenskaber, 2) uvillighed til at acceptere forandringer, 3) uvillighed til at følge instruktioner, og 4) uvillighed til at lade sig fuldt ud forpligte. Ved at undgå alt det, kan vi opbygge dybtgående, stærke rødder og således få den høst, som vor himmelske Fader ønsker for alle sine børn. Om dette beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

„Se frem til gud og lev."

Ældste Carlos E. Asay
De halvfjerds første Kvorum

Jeg kendte engang en mand, som aldrig så op; som følge deraf levede han aldrig - - han eksisterede kun. Over en årelang periode blev denne mand slave af alkohol. Lidt efter lidt antog han alle en drukkenbolts forfærdelige vaner og karaktertræk. Han gik omkring i gaderne i en sløvhedstilstand og med usikre skridt. Når han mødte venner, der hilste på ham, var hans reaktion en svag vinken med hånden eller en næsten uhørlig grynten. Fysisk set var han et vrag. For at undgå mennesker og samtaler trådte denne alkoholiker uden for stien eller ned i rendestenen, for det var den retning, hans blik tog. Han forekom folk at være ligeglad med ting og begivenheder omkring sig.

Mange havde ondt af denne mand, som havde mistet helbred, stolthed, formål, familiekærlighed og andre velsignelser. De lagde mærke til hans rystende tilstand men gjorde lidet eller intet for at fjerne eller hjælpe ham med at fjerne årsagerne. Andre, som var helt uden medlidenhed, hånede ham.

Efter mange års forløb hjalp nogle uselviske mennesker denne mand med at udvirke et mirakel. Disse venner investerede talløse timer af kærlig omsorg, megen venlig overtalelse, mange ivrige bønner og alt andet, der var nødvendigt for at reformere manden. I denne omvendelsesproces lod han 1) det skrevne Guds ord nære sin fattiggjorte sjæl; fæstede 2) sine øjne på den levende profet og instillede sine øren til profetens belæringer; og han tændte 3) også tro på sig selv ved at udøve tro på Kristus.

Med tiden genvandt han tillid og styrke til pány at gå lige på fortovet. Han havde held til at bryde Satans lænker. Han rettede skuldrene, så folk ind i øjnene og begyndte at tale med andre. Og endnu vigtigere, han optog sin retmæssige rolle som en kærlig ægtemand og respekteret far. Jeg har fået at vide, at da denne mand - - denne nye mand - rejste sig i kirken og bar sit vidnesbyrd, udtrykte han disse tanker:

„I vil aldrig kunne forstå, hvor vidunderligt det er at genkende folk ved smilet på deres ansigter, snarere end på støvet på deres sko.

I vil aldrig forstå, hvor vidunderligt det er at stirre opad på en blå himmel i stedet for ned på den mørke jord.

I vil aldrig forstå, hvor vidunderligt det er at komme hjem fra arbejde og se sine børn løbe imod sig i kærlighed, i stedet for at de løber bort i frygt."

Ikke noget isoleret tilfælde

Jeg har ikke her beskrevet noget isoleret eller særlig besyndeligt tilfælde. Den historie, jeg har fortalt jer er almindelig, uden den lykkelige slutning. På grund af stærke drikke og andre former for synd lader kvinder, mænd og unge omkring os sig hver dag trække nedad og går med

bøjede hoveder. Hvor frygtelig forkert og alvorligt er det ikke, når mennesker lader sig tynge ned af synd og fejl og bliver ude af stand til at se op og leve! Men hvor vidunderligt er det ikke på den anden side når:

- - mennesker ser hen til Gud gennem skrifterne og lader guddommelige sandheder nære deres sjæle.

- - mennesker ser hen til Gud gennem en levende profet, og lader en inspireret mands råd vejlede deres skridt.

- - mennesker ser hen til Kristus og bringer sig selv i en stilling, hvor de kan gøre krav på velsignelserne ved hans forsoning.

Hør Guds stemme

For nogle år siden hjalp jeg en ung mand, som havde vanskeligt ved at forstå og påskønne sin opgave i kirken. Jeg prøvede af al magt at påpege vigtigheden af hans opgave. Jeg appellerede til hans æresfølelse. Det syntes, som om samtalen kun havde ringe indflydelse på min tilhører. Efter megen indre kamp sagde jeg til sidst: „Hvad vil det kræve at overbevise dig om, at du så godt som muligt må gennemføre den kaldelse, du har fået?" Han svarede ikke. Så jeg tilføjede: „Venter du på, at du skal se en brændende tornebusk? på at modtage englebesøg? eller at høre en stemme lige fra himlen?"

Hans svar kom omgående: „Det er det, jeg behøver. Jeg har brug for at høre Guds stemme."

Til at begynde med spekulerede jeg på, om den unge mand mente det alvorligt. Men da jeg betragtede hans ansigt og lyttede til klangen i hans stemme, overbeviste det mig om, at det gjorde han. Så foreslog jeg ham sammen med mig at læse dette skriftsted: „Og jeg, Jesus Kristus, jeres Herre og jeres Gud, har sagt det.

Disse ord er ikke af mennesker eller noget menneskes, men er mine. Derfor skal I vidne om, at de er mine og ikke et menneskenes.

Thi det er min røst, som kundgør jer dem, og de gives jer ved min Ånd, og gennem min kraft kan I læse dem for hinanden, og om det ikke var ved min kraft, kunne I ikke have dem.

Derfor kan I bevidne, at I har hørt min røst, og at I kender mine ord." L&P. 18:33-36)

Den unge mand begyndte at forstå, at skrifterne er Herrens vilje, sind, ord og røst (Se L&P. 68:4).

Jeg opfordrede ham til at se hen til Gud gennem skrifterne. Jeg forlangte, at han betragtede sin daglige studietime som et personligt interview med Herren. Og jeg gav ham det løfte, at han ville finde et formål med og begejstring for sin kaldelse - - hvis han var trofast i sin læsning af og overvejelse af skrifterne.

Kristi ord - - et kompas

I Mormons Bog læser vi om et folk, der havde et instrument, kaldet en kugle eller vejviser. Dette kompaslignende instrument var udfærdiget af Herren og virkede i henhold til folkets tro på Gud. Når de var retskafne og udøvede tro, pegede nålen den vej, de skulle gå. Når deres tro og flid til at holde befalingerne manglede, ville instrumentet ikke virke. (Se 1. Nephi 16; 18:12)

En skribent udtalte, at kompasset og dets virke „uden skygge af tvivl" og i hele sin art var åndelig. Han skrev:

„Thi det er lige så let at give agt på Kristi ord, som vil vise den rette vej til evig salighed, som det var for vore fædre at give agt på dette kompas, som ville vise dem den rette vej til det forjættede land. Og nu spørger jeg jer: Er der ikke i dette et forbillede? Thi lige så vist som denne vejviser bragte vore fædre til det forjættede land ved at følge dens anvisning, skal Kristi ord, om vi følger dets anvis-

ning, føre os hinsides denne sorgens dal til et langt mere forjættet land. . . . Lad os ikke være ligegyldige, fordi vejen er let; thi således var det med vore fædre; det var således beredt for dem, at dersom de ville se op, kunne de leve;således er det også med os. Vejen er beredt, og dersom vi sil se op, skal vi leve evindeligt.

I dag „kan vi høre Guddommens stemme gennem skrifterne" og gennem „den levende profet."

. . . ja, se frem til Gud og lev." (Alma 37:43-47)

Jeg er bange for, at mange af os har så travlt med det daglige, at vi tager skrifterne for givet. Vi har travlt med at passe vore aftaler med læger, advokater og forretningsfolk. Og vi regner det ikke for noget at udsætte vores samtaler med Guddommen - - at udsætte vore studier af skriften. Det er ikke sært, at vi udvikler anæmiske sjæle[1] og taber livets mening af syne. Hvor meget bedre ville det ikke være, hvis vi planlagde og gennemførte som noget helligt, 15-20 minutters daglige læseperioder, hvor vi gav os tid til at studere skrifterne. Sådanne samtaler med Guddommen vil hjælpe os til at erkende hans stemme og gøre det muligt for os at modtage vejledning i alle vore forehavender.

Vi må se frem til Gud ved hjælp af skrifterne.

En omvendelseshistorie

Omkring århundredskiftet kom to missionærer til en bjerglandsby på én af Hawaii—øerne. En mand, der befandt sig nær ved sin hytte, så dem komme og sagde til sine børn: „Løb ned ad bakken og sig til de mænd, at de skal gå deres vej. Vi er ikke interesserede i det, de prædiker."Og børnene adlød deres far. Men missionærerne fortsatte deres gang opad bakken. Da de nåede op, gik de hen til manden og sagde: „Vi vil ikke være anmassende, men vi har rejst mange mil for at fortælle dem, at der er en levende profet på jorden i dag."

Et spændt udtryk viste sig på mandens ansigt. „Hvad siger De" spurgte han.

Missionærerne gentog deres vidnesbyrd: „Der er en levende profet på jorden i dag, og vi ønsker at fortælle dem om hans budskab."

Idet han vendte sig mod sine børn, sagde han: „Løb hurtigt og hent mor og kald også på jeres søstre og brødre. Sig til dem, at der findes en levende profet."

Kort tid efter accepterede denne familie evangeliet og blev døbt. (Fortalt til ældste Asay af Tom Kaleo fra Hawaii om sin far.)

Profeters rolle

Lige siden gamle dage har Herren gjort sin vilje kendt gennem profeter. Sådanne mænd er særlig beredt og kaldet til at modtage og forkynde sandheden. Det er deres mission at virke som Guds talerør.

Amos erklærede: „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7) Talte Amos kun om sin egen tid? Selvfølgelig ikke. Han vidste, at der hos Gud ikke er personsanseelse. Han vidste, at Guds kærlighed til sine børn er den samme i alle generationer. Han kendte behovet for fortsat åbenbaring.

Gennem en vor tids profet blev disse ord udtalt:

„Derfor lyder nu Herrens røst over hele

jorden, så alle, som vil, kan høre . . . Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller giver agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket." (L&P. 11:11, 14)

Ordre til at marchere

Hvor tåbeligt er det ikke at mene, at en hær kan marchere eller kæmpe effektivt uden instruktioner fra den kommanderende officer. Hvor inkonsekvent er det ikke at mene, at i gårs strategi og manøvrer vil vinde i dags slag. Det kan være rigtigt, at principperne for krigsførelse forbliver så nogenlunde uforandrede fra den ene generation til den anden; men våbnene forandres, slagmarkerne skifter, fjenden bliver klogere og mange forhold udvikles og kræver bestandigt nye befalinger fra lederen. Kristus har som overhoved for sin kirke og general for sin kongelige hær i tidligere tider og vil i kommende tider forlange marchrytmen en (kadenc) af sine loyale tilhængere. Han giver befalingerne til at gå fremad gennem sine profet-ledere; han giver dem befalinger til at standse gennem sine profet-ledere. Til sidst vil sejren være prisen for de trofaste soldater, som adlød hans instruktioner og forblev stålfaste i rækkerne.

Vi takker Gud for en levende profet. Og vi synger himlens pris for det privilegium gennem en profet at modtage befalinger og gode råd, der er tilpassede til at tilfredsstille vore evige behov.

Hvor vi dog har behov for at se frem til Gud gennem hans levende profet og leve.

Iltre slanger

Da israelitterne rejste i ødemarken hen mod Edoms land, blev de skuffede og talte imod Gud og Moses, deres leder. Så „Herren sendte giftslanger blandt folket", og de bed de utilfredse, og mange døde. Med tiden erkendte folk deres tåbelighed og tryglede Moses, idet de sagde: „Vi har syndet ved at tale imod Herren og dig; gå i forbøn hos Herren, at han tager slangerne fra os!" (4. Mosebog 21: 6-7)

Moses bad virkelig for sine ledsagere, og som svar på hans bøn instruerede Herren: „Lav dig en slange og sæt den på en stang, så skal enhver slangebidt, der ser hen på den, leve!" (4. Mosebog 21:8)

Moses gjorde igen, som Herren instruerede.

Ved dette punkt undrer man sig over, hvad der skete. Hvor mange var lydige? Hvor mange var det ikke? Var der nogen, der så og levede? Svarene på disse spørgsmål findes i Mormons Bog. En profet forklarede: „Han (Herren) sendte flyvende, fyrige slanger blandt dem, og efter at de var blevet bidt, beredte han et lægemiddel for dem, så at de kunne helbredes; og alt, hvad de havde at gøre, var at se derpå. Og da dette middel var så enkelt eller så let, var der mange, der omkom. " (1. Nephi 17:41)

Det forbillede, der blev rejst i ødemarken, slangen på stangen, symboliserede Kristus på korset. Jesus selv forkyndte denne sandhed. Mange gange forudsagde han sin grusomme dødsmåde; og ved mindst én lejlighed henviste han til Moses og begivenheden i ødemarken. Mærk jer disse Mesterens ord:

„Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan må Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham." (Johs. 3:14-15)

Vi må ligesom det gamle Israel fastholde vore øjne og tanker på Kristi kors, hvis vi vil gøre os håb om evigt liv, fordi vi gennem hans opstandelse vil opnå sejr over den fysiske død. Og hans forsoning åbnede for os en vej til åndelig genfødsel og en vej tilbage til Guds nærvær.

Ja, vi må se frem til Kristus og leve!

Retningen af vores blik er afgørende. Fra taget så kong David „en kvinde, der var ifærd med at bade sig; og kvinden var meget suuk " (Anden Samuelsbog 11:2) Han stirrede derover, og hans hjerte fyldtes med lyst. Han så; han faldt.

Judas Iskariot fæstnede sine øjne på 30 sølvpenge. Grådighed overvandt hans retskafne ønsker. Hans vildfarne blik kostede ham hans liv, hans sjæl og de 30 sølvpenge. (Se Matt. 27:3-10)

Vores blikke må ikke få lov til at vandre over på den anden side af vejen eller blive rettet mod verdens forgængelige ting. Øjet, „legemets lys" (Matt. 6:22), må oplæres til at se opad. Vi må se frem til Gud og leve!

Vi indbyder alle mennesker hvor som helst - - de unge, de ældre, den opvoksende generation - -

til at se frem til Gud gennem skrifterne, for de vidner om ham;

til at se frem til Gud gennem en levende profet, for han lærer os om den Gud, som præsident Tanner talte om. Vi vidner om og indbyder folk til at se frem til Kristus.

Jeg bevidner, at vi kan høre Guddommens røst gennem skrifterne. Jeg vidner om, at der er en levende profet iblandt os; og jeg vidner om, at Kristus er det navn, hvorved frelse udrækkes til os alle. I Jesu Kristi navn. Amen.

[1] Anæmi er blodmangel .a.

Portrætter af tro

Ældste Thomas S. Monson
De tolvs Råd

Hvem kan lade være med at blive opløftet og inspireret ved bare at tilbede i dette historiske Tabernakel og lytte til dette storslåede kor?
Man siger, at da Evan Stephens var dirigent for Tabernakelkoret, var han ved en bestemt lejlighed begejstret for en prædiken, som afdøde præsident Joseph F. Smith holdt om emnet „Sidste dages helliges ungdoms tro". Efter mødets afslutning vandrede professor Stephens alene op i City Creek Canyon for at overveje præsidentens inspirerede ord. Pludselig kom himlens inspiration over ham, og siddende på en stor sten, der lå solidt forankret og derved kunne modstå det strømmende vands stærke pres, skrev han med blyant disse ord:

Skal Zions ungdom vakle
i forsvar for sandhed og ret når fjenderne angriber dem
skal de undgå kamp og strid?
Nej!
Sand mod den tro deres fædre opelskede.
Tro mod den sandhed martyrerne omkom for.
Med sjæl og sind, for Herrens bud.
Sande og trofaste holder de ud.
(*Hymns*, nr. 157; J. Spencer Cornwall, *Stories of Our Mormon Hymns*, Salt Lake City 1963, s. 173. Prosaoversættelse af *Shall the Youth of Zion Falter*)

Jeg er overbevist om, at de unge på den tid stod over for vanskelige udfordringer og irriterende problemer, der skulle løses. Ungdommen er ikke en tid, der er let eller fri for forvirrende spørgsmål. Det var den ikke dengang, og sandelig heller ikke i dag. Ja, som tiden går, forekommer det, som om de unges vanskeligheder øges i størrelse og antal. Fristelser vedbliver at lure over livets horisonter. Pornografi og beretninger om vold, tyveri og narkotikamisbrug vælter ustandseligt ud fra TV-apparatet og de fleste dagblade er fyldt dermed. Sådanne eksempler forstyrrer vort udsyn og hindrer vores tankegang. Om ikke længe bliver formodninger til almindeligt anerkendte meninger, og alle unge bliver kategoriseret som „ikke så gode som tidligere tiders" eller „den hidtil værste generation". Men hvor forkerte er ikke sådanne meninger! Hvor ukorrekte er ikke sådanne udtalelser!
Det er rigtigt, at vore dage er en ny tid med nye prøvelser, nye vanskeligheder og nye fristelser, men hundredtusinder af sidste dages hellige unge stræber bestandigt og flittigt, og ærlige i troen, som deres kammerater før i tiden så nobelt gjorde det. På grund af at kontrasten mellem godt og ondt er så hård, forstærkes indtrykket af undtagelserne fra de herskende tendenser og de bemærkes og påskønnes af mennesker over hele verden.
Lad mig læse for jer et præcist brev, der

kom fra et menneske i Minnesota. Det var stilet til Brigham Young University: Mine herrer:

„Fra den 22. december foretog jeg en busrejse fra det sydlige Minnesota til Florida over Des Moines (i staten Iowa) Chicago og sydlige omegn.

Der var en stor gruppe unge mænd og kvinder, som rejste omtrent den samme rute fra Des Moines. Disse nydelige unge mennesker var elever fra Brigham Young University, der rejste hjem til helligdagene.

De var allesammen meget høflige, velopdragne, veltalende unge mænd og kvinder. Det var en fornøjelse at rejse sammen med dem - at lære dem at kende - - og det gav mig nyt håb for fremtiden. Jeg forstod, at universitetet ikke kan gøre dette. Unge mænd og kvinder af den kaliber er resultater af gode hjem. Rosen tilfalder hjemmene. Men jeg kan ikke nå forældrene, så min påskønnelse må sendes til skolen."

Sådanne kommentarer er ikke sjældne men snarere typiske, og det er vi selvsagt meget glade for. Vore sidste dages hellige studenter er glimrende eksempler på tro i gerning.

En anden gruppe, der forbløffer verden og inspirerer til tro, er vores hær af sidste dages hellige missionærer, nu på mere end 26.600, der i øjeblikket tjener rundt om i verden. Hele livet igennem har disse unge mænd og kvinder beredt sig til og afventet den særlige dag, da en missionærkaldelse blev modtaget. Fædre bliver retfærdigvis stolte og mødre en smule ængstelige. Jeg husker så udmærket den anbefalingsformular for en missionær, hvorpå hans biskop havde skrevet: „Dette er den mest fremragende unge mand, som jeg nogen sinde har anbefalet. Han har udmærket sig på alle områder af livet. Han var præsident for sine aronske præstedømmekvorummer og leder i sin high school. Han udmærkede sig i løb og fodbold. Jeg har aldrig anbefalet en mere fremragende kandidat. Jeg er stolt over at være hans far."

Mere normalt skriver biskoppen og stavspræsidenten: „Jens er en god ung mand. Han har beredt sig til sin mission fysisk, mentalt, økonomisk og åndeligt. Han vil tjene med glæde og ære i ethvert kald."

- „Vore dages unge står over for nye prøvelser, nye vanskeligheder og nye fristelser, men hundredtusinder stræber konstant og tjener flittigt."

En dag var jeg sammen med præsident Spencer W. Kimball, mens han underskrev disse særlige kaldelser til fuldtidsmissionering. Pludselig lagde han mærke til sine egen sønnesøns kaldelse. Han skrev sit navn som kirkens præsident, og så tilføjede han en personlig linie nedenunder: „Jeg er stolt af dig. Kærligst, bedstefar."

Når kaldelsen modtages, lukkes læreanstaltens bøger, og skrifterne åbnes. Familie, venner og ofte en ganske særlig ven, efterlades. Det er forbi med at gå ud med piger (eller for pigernes vedkommende med drenge), dans og bilkørsel, idet disse aktiviteter erstattes af at finde kontakter, at undervise og at bære vidnesbyrd.

Lad os specielt se lidt på forskellige trosportrætter, for at vi bedre kan overveje spørgsmålet: „Vil Zions ungdom fejle?" Som det første portræt vil jeg nævne José Garcia fra Old Mexico. Født i fattigdom men næret i tro beredte José sig

til at blive missionær. Jeg var tilstede den dag, hans anbefaling blev modtaget. Den bar denne anbefaling: „Det vil være en stor opofrelse for familien at lade broder Garcia tjene, for han yder et væsentligt bidrag til familiens underhold. Han ejer kun én ting - - en skattet frimærkesamling - - som han er villig til at sælge, hvis det er nødvendigt, som hjælp til at financiere sin mission."

Præsitent Kimball lyttede opmærksomt, da denne udtalelse blev læst for ham, og derpå sagde han: „Lad ham sælge sin frimærkesamling. Et sådant offer vil blive ham en velsignelse." Og så sagde denne kærlige profet med et blink i øjet og et smil over ansigtet: „Hver måned får vi i kirkens hovedkvarter i tusindvis af breve fra alle dele af verden. Sørg for, at vi gemmer de frimærker og giver dem til José ved afslutningen af hans mission. Han vil da, uden bekostning, have den fineste frimærkesamling, som nogen ung mand i Mexico har."

Der synes at komme et ekko fra et andet sted, en anden tid, af Mesterens oplevelse:

„Han så på, hvordan folk lagde penge i blokken. Der var mange rige, som lagde meget deri.

Også en fattig enke kom og lagde to småmønter i, tilsammen så meget som en øre.

Han sagde til dem: ,Sandelig siger jeg eder: denne fattige enke har lagt mere deri end alle de andre, som lagde noget i tempelblokken'" (Mark. 12:41-43)

For at tegne et andet portræt vender jeg mig fra Mexico til Missionær—uddannelses—centret i Provo her i Utah, hvor en missionær desperat kæmper for at blive god til det tyske sprog, så han kan blive en effektiv missionær for folk i det sydlige Tyskland. Hver eneste dag lægger han, når han tager sin bog frem, mærke til omslagsbilledet, der viser det mærkeligste, gamle hus i Rothenburg i Vesttyskland, og han stirrer med interesse og nysgerrighed på det. Under billedet angives adressen. I sit hjerte giver han sig selv det løfte: „Jeg vil aflægge besøg i det hus og forkynde sandheden til hvem, der end måtte .. ... bo deri." Og det er hvad han gjorde. Resultatet var omvendelse af søster Helma Hahn. I dag tilbringer hun det meste af sin tid med at tale med turister, der kommer fra alle steder i verden for at se hendes hus. Hun er lykkelig for at fortælle om de velsignelser, som hun har fået ved at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hendes hus er sandsynligvis det mest fotograferede i hele verden. Ingen besøgende går derfra uden i enkle men oprigtige ord at høre hendes vidnesbyrd, pris og taknemmelighed. Den missionær, som bragte søster Hahn evangeliet, huskede på den hellige udfordring: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn." (Matt. 28:19)

Portræt nummer tre fortæller også om en missionær med urokkelig tro, ældste Mark Skiduore. Da han fik sin kaldelse til Norge, kunne han ikke ét ord norsk - - og alligevel var han klar over, at for at kunne forkynde og bære vidnesbyrd måtte han være dygtig til at tale nordmændenes sprog. Han gav sig selv det løfte: „Jeg vil ikke tale engelsk, før jeg

har bragt min første norske familie ned i dåbens vande." Han hang ordentlig i. Han bad. Han tryglede. Han arbejdede. Efter prøvelse af hans tro kom den ønskede velsignelser. Han underviste og døbte en vidunderlig familie. Og så talte han engelsk igen for første gang i seks måneder. Jeg traf ham netop den uge. Hans udtryk afspejlede taksigelse og taknemmelighed. Jeg tænkte på Moronis ord, denne modige general: „Jeg søger ikke efter magt . . . Jeg søger ikke efter verdens ære, men efter Guds ære." (Alma 60:36)

Som det sidste portræt vil jeg nævne moderen til en fin missionær. Familien boede i det barske klima i Star Valley i staten Wyoming. Sommeren der er kort og varm, mens vinteren er lang og kold. Da en dejlig søn på 19 år sagde farvel til hjem og familie, vidste han, på hvem arbejdsbyrden ville falde. Hans far var syg og arbejdshæmmet. Det blev moderen, som måtte overtage opgaven at håndmalke den lille flok køer, der gav familien deres indtægt.

Da jeg tjente som missionspræsident, var jeg med til et seminar i Salt Lake City for alle præsidenter. Min kone og jeg havde mulighed for at bruge en aften til at mødes med forældrene til de missionærer, som tjente under os. Nogle forældre var velstående og nydeligt klædte. De talte et kultiveret sprog. Deres tro var stærk. Andre var mindre godt skåret for tungebåndet, med begrænsede midler og temmelig generte. Også de var stolte af deres særlige missionær og bad og ofrede for hans velbefindende.

Af alle de forældre, jeg traf den aften, husker jeg bedst en mor fra Star Valley. Da hun tog min hånd i sin, kunne jeg føle de lange hårdhudede fingre, der afslørede det hårde, manuelle arbejde hun dagligt udførte. Næsten undskyldende forsøgte hun at bortforklare sine ru hænder og vejrbidte ansigt. Hun hviskede: „Sig til vores søn, at vi elsker ham, at vi er stolte af ham, og at vi hver dag beder for ham."

Indtil den dag havde jeg aldrig set en engel eller hørt en engel tale. Det vil jeg aldrig mere kunne sige, for denne engel af en moder var bærer af Kristi Ånd. Hun, som med den samme hånd foldet i tillid til Gud, havde vandret ind i dødens skyggedal for at bringe sin søn ind i jordelivet, havde gjort et uudsletteligt indtryk på mig.

Plejet og ledet af sådanne ædle mødre, svarer missionærerne til beskrivelsen af Helamans skare:

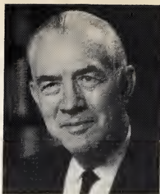
„Og de var alle unge mænd, og de var overmåde stærke og virksomme, tapre og modige; men det var ikke alt - - det var mænd, der til enhver tid var pålidelige i alt, hvad der blev dem betroet.

Ja, det var sandhedskærlige og ordentlige mænd, thi de var blevet belært om at holde Guds bud og vandre retskaffent for ham." (Alma 53: 20-21)

Sådanne portrætter fremmer troen.De indgyder tillid. De forkynder sandhed. De vidner om godhed. De hjælper med at give svaret på dette spørgsmål:

Skal Zions ungdom vakle
i forsvar for sandhed og ret
når fjenderne angriber dem
skal de undgå kamp og strid?
Nej!
Sand mod den tro deres fædre opelskede.
Tro mod den sandhed martyrerne omkom for.
Med sjæl og sind, for Herrens bud.
Sande og trofaste holder de ud.

Min oprigtige bøn er, at vi vil stå fast sammen med Zions ungdom, forblive trofaste mod vores tro, og derom beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Moronis sidste ord

Ældste Mark E. Petersen
De tolvs Råd.

- Sidste uge passerede vi årsdagen for én af de mest betydningsfulde begivenheder i kirkens historie. Det var englen Moronis besøg hos Joseph Smith forud for gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i vore dage. (Se Joseph Smith 2:28-65)

Moroni kom tilbage fra de døde som et opstandent væsen!

Han havde levet i Amerika for omkring 1500 år siden og var den eneste overlevende af sit folk efter en række tragiske krigshandlinger, der kostede mange menneskeliv.

Han havde både set hele sin nations ødelæggelse, og sin egen families. I bitter hævngerrighed havde nephitternes fjender svoret deres fuldstændige udryddelse, og nu var denne trussel fuldført.

Moronis far var militær leder for dette gamle folk, kaldet nephitterne. Han hed Mormon. Den krig, vi her taler om, fandt sted i Amerika 400 år efter Kristus. (Se Mormon 6)

Som krigshandlingerne nærmede sig deres afslutning, samlede Mormon de tilbageblevne af sine tropper på en høj, som de kaldte Cumorah, beliggende i den nuværende vestlige del af staten New York.

Deres fjender, der kendes som lamanitter, kom imod dem på denne høj. Om denne frygtelige begivenhed skrev Mormon:

„Og nu så mit folk med deres hustruer og børn lamanitternes hære rykke frem imod sig, og med den forfærdende dødsangst, som fylder alle ugudeliges bryst, beredte de sig på at modtage dem.

. . . hver sjæl var fyldt med skræk, fordi de var så mange.

Og de angreb mit folk med sværd og med buer og pile og med økser og med alle slags krigsvåben.

Og mine mænd blev hugget ned, ja, alle mine titusinde, som var med mig, og jeg faldt såret midt iblandt dem."

Derefter talte han om andre ledere, der tjente sammen med ham i den nephitiske hær, som allesammen var faldet med de hære, der var under deres ledelse. Han berettede om omkring en kvart million nephitiske soldater, som var blevet dræbt i dette endelige slag ved Cumorah.

Han sørgede over dette store tab og skrev:

„Og min sjæl var martret af fortvivlelse over de faldne af mit folk, og jeg råbte: O, I fagre! Hvor kunne I vige fra Herrens veje! O, I fagre, hvor kunne I forkaste den Jesus, som stod med åbne arme for at modtage jer!

Se, dersom I ikke havde gjort dette, ville I ikke være faldet. Men sè, I er faldet, og jeg sørger over tabet af jer.

O, I elskelige sønner og døtre, fædre og mædre, mænd og hustruer, I fagre, hvorledes kunne I falde!

Men se, I er borte, og min sorg kan ikke bringe jer tilbage.

O, om I dog havde omvendt jer, før denne store ødelæggelse kom over jer! (Mormon 6:16-20, 22)

Hvorfor blev nephitterne tilintetgjort?

De havde fået at vide, at det var et privilegium for enhver at leve på det amerikanske kontinent, for det er et forjættet land, og de, som bor her, må efterleve de regler, som Gud erklærer er forbundne dermed.

Kun de, som er villige til at tjene Jesus Kristus, som er dette lands Gud, må forblive her. Andre vil blive udryddet. (Se Ether 2:10-12)

Nephitterne vidste dette, men med fuldt overlæg fremturede de i synd og afviste Kristi lærdomme.

Og da de havde undladt at efterleve betingelserne for at få lov til at forblive i det forjættede land, blev de fejet bort med stor voldsomhed.

På det tidspunkt, da Mormon nedskrev detaljerne om den frygtelige tragedie, siger han, at kun 24 var i live af alle de nephitiske mænd, kvinder og børn. Også disse få overlevende blev dræbt den næste dag - med en enkelt undtagelse - - Moroni, som Herren sparede, så han kunne afslutte de skrevne beretninger.

Da han havde afsluttet optegnelsen, skulle han skjule den i den samme Cumorahhøj, hvor de sidste slag var blevet udkæmpet. Den skulle komme frem i moderne tid som Mormons Bog, opkaldt efter Moronis far, den historiker, som samlede den.

Da han forstod betydningen af at afslutte den, skrev denne enlige overlevende: „Jeg Moroni, afslutter min fader, Mormons optegnelser. " (Mormon 8:1)

Og så skrev han en beretning om det sidste slag og tilføjede: „Jeg er alene tilbage for at skrive den sørgelige beretning om mit folks . undergang . . .

Derfor vil jeg skrive og gemme optegnelserne i jorden . . .

Min fader er faldet i slaget sammen med alle mine slægtninge, og jeg har ingen venner og han ingen steder at gå hen; og hvor længe Herren til lade mig leve, ved jeg ikke." (Mormon 8:3-5)

Da han nedskrev sine frygtelige ord, sagde han pàny, at hans folk var blevet

udryddet, fordi de elskede ugudelighed, afviste Guds råd og hengav sig til søgen efter rigdom og korruption. Det udgjorde den frygtelige tilstand, som forårsagede deres udslettelse.
Havde Herren ikke sagt til dem, sådan som han siger det til os nu, at Amerika er et udvalgt land, og at de, der lever her, må adlyde Gud eller blive udryddet? Og har han ikke holdt sit ord over for de oprørske nephitter, som nu er helt udryddede? Og derfor er det, at vor tids arkæologer finder ruiner, der er tavse vidnesbyrd om den storhed, der engang var nephitternes.
Da Moroni afsluttede sine optegnelser og var klar over, at de ville komme os i hænde, tryglede han os, dette lands nutidige indbyggere, om at undgå den slags tragedie, som havde udslettet hans eget folk. Han sagde:
„Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger. Og jeg ved, at I vandrer i hjertets stolthed; . . .
Thi se, I elsker penge og jeres gods og jeres fine klæder." (Mormon 8:35-36)
Profetisk talte han også om den tragiske moralske forurening, der ville indbefatte mange af vor tids mennesker. Han spurgte, hvorfor vi er så tåbelige at fremture i synd, hvorfor vi vil afvise Kristus, og derved indbyde til katastrofe.
„Hvorfor skammer I jer ved at påtage jer Kristi navn?" spurgte han, idet han talte om den moderne verden, fuldt vidende, at mange foregiver at tro på ham og alligevel nægter at udføre hans værk. (Mormon. 8:38) Det er ved at engagere os i hans værk, at vi virkelig påtager os hans navn. Det er ikke ved tomme ord. Moroni vidste, at tro uden gerninger er død. Og det burde vi også vide.
Han gjorde det klart, at vi som lever i dag, forud er blevet advaret gennem den bog, som han og hans far havde skrevet, og som han nu skulle til at grave ned i højen Cumorah. Den skulle udgives i vor tid for at advare os.
Idet han beskrev vores tid, sagde han, at bogen ville fremkomme, når missioner af mennesker fornægter Guds kraft, når verden ville være i oprør, hvor der ville være jordskælv, frygtelige uvejr, krige og rygter om krige mange steder. (Se Mormon 8:26-34)

- Moroni blev bedrøvet over vore dages moralske forfald og advarede mod dens tragiske konsekvenser.

Han sagde, at det ville være en tid med megen forurening (se Mormon 8:31). Er det ikke interessant, at han skulle tale om stor forurening af jorden? Minder det jer ikke om det, som moderne økologer hævder?
Han sagde også, at det ville være en tid med udbredt kriminalitet, med mord, røverier, løgne, svindel og umoralitet. Tænk på disse ord i forhold til vor tids underslæb, bestikkelser, tyverier, svindel og andre forbrydelser af enkeltpersoner, forretningsfolk og endda blandt ansvarlige politikere. Er uærlighed ikke nærmest blevet noget selvfølgeligt for mange mennesker?
Tænk også på den epidemi af social sygelighed, der fejer hen over nationerne i ly af deres udbredte umoralitet. Hvilken frygtindgydende forurening er der ikke tale om her?
Før sin død skrev Mormon, at denne optegnelse naturligvis ville være en advarsel til dem, som han kaldte ikke—jøderne, men at den også ville være til velsignelser for lamanitterne. Og han sagde også, at den ville have et særligt

budskab til jøderne. For dem blev den udgivet, så „de må blive overbevist om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn; at Faderen gennem sin højt elskede kan udføre sine store og evige hensigter ved at bringe jøderne eller hele det Israelske hus tilbage til deres arveland, som Herren, deres Gud, har givet dem, og således opfylde sin pagt." (Mormon 5:14) Prøv at tænke på den øjeblikkelige betydning af det skriftsted!

Mormon skrev derpå direkte til os moderne amerikanere, som nu bor i det forjættede land, og sagde: „Hvorledes kan I bestå for Guds magt, hvis I ikke omvender jer og vender om fra jeres onde veje?

Ved I ikke, at I er i Guds hånd? Ved I ikke, at han har al magt, og at jorden på hans befaling skal foldes sammen som en rulle?

Derfor, omvend jer og ydmyg jer for ham, så at han ikke skal gå i rette med jer." (Mormon 5:22-24)

Kan vi ignorere en sådan advarsel, der er rettet specielt mod denne generation?

Moroni gik til sine fædre med disse ord: „Hvem kan modstå Herrens gerninger? Hvem kan nægte Herrens ord? Hvem vil rejse sig imod Herrens almægtige kraft? Hvem vil foragte Herrens gerninger? Hvem vil foragte Kristi børn?

Se, alle I, som foragter Herrens gerninger, I skal . . . omkomme." (Mormon 9:26)

Det bør erindres, at disse mænd skrev til os af desperation over de begivenheder, de oplevede, da nephitterne blev udryddet fra jordens . overflade. De vidste, at vi lever her nu og under samme betingelser, som de gjorde.

Da Moroni skrev sit sidste vidnesbyrd, forstod han, hvor betydningsfuld hans bog ville blive for vores generation. Han bad om, at vi ville læse den og tro den. Så han tryglede:

„Jeg formaner jer til at adspørge Gud den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft." (Moroni 10:4)

Dette var nogle af hans allersidste ord. Hans pen havde allerede tidligere indgraveret denne skrækindgydende men guddommelige advarsel om Amerika: „Dette er et land, der er udvalgt fremfor alle andre lande, og derfor skal de, som ejer det, tjene Gud eller blive udryddet." (Ether 2:10)

Han gav os lektien om udryddelsen af nephitterne som et eksempel. Han skrev på lignende måde om jareditternes tragedie. Det var et andet eksempel. Forstår vi, at den samme slags ødelæggelse kan ske for os og af samme årsag? Så det er Moronis budskab. Han kom tilbage fra de døde for at overbringe os det - - nu her i vor tid.

Hans folk var også amerikanere. Hans ord udgjorde et budskab fra ét folk til et andet, fortidens amerikanere talende til vor tids amerikanere. Deres stemme var den bitre erfaringens stemme, der søgte at overtale os til at undgå de forfærdelige forhold, der omgav dem.

Moroni bekendtgjorde, at han vil stå over for os på dommens dag i forsvar for sine ord (se Moroni 10:27)

Det vil han gøre, sammen med sin bog, for ud fra bøgerne vil vi blive dømt, og Mormons Bog er én af disse bøger.

Den er nu i vore hænder. Den er bekendtgjort for verden. Den bærer budskabet fra Gud til alle. Den giver en fuldstændig advarsel til denne generation, og advarslen er ægte!

Læs den! Tro den! Bed udfra den! Adlyd bogens råd!Den kan føre os til Kristus uden fejl!

Moronis sidste ord! Tør vi glemme dem? Gud give, at vi aldrig vil det, beder jeg i Jesu navn. Amen.

„I vil modtage åbenbaring"

Ældste Bruce R. McConkie
De tolvs Råd

- Jeg vil tale om en af de største gaver, der nogensinde er modtaget af det jordiske menneske. Det er en enestående åndelig begavelse, der i selve sin natur gør sidste dages hellige anderledes end andre i verden og gør dem til et særpræget folk.Det er en gave, som Herren altid giver til sit folk, og som kendetegner dem som Guds udvalgte og uden hvilken intet som helst af religiøs natur har nogen særlig betydning eller blivende værdi.

Jeg vil tale om åbenbaring, om åbningen af himlene, om åbenbaring, som den er givet til profeter og apostle til vejledning for kirken og verden og også om åbenbaring til de hellige i almindelighed til deres egen og deres familiers vejledning. Jeg har flittigt søgt Helligåndens vejledning ved forberedelsen af disse ord og beder nu - - oprigtigt og hengivent - - at jeres hjerter må være åbne, når I hører dem, at jeres indre vil brænde med levende ild, og at I ved Helligåndens kraft vil vide, at de lærdomme, som skal forkyndes, og det vidnesbyrd, jeg skal bære, er sandheden.

Hvordan kommunikerer en nådig Gud med sine børn på jorden? Hvordan kan de af os på jorden, hvis oplevelser er begrænset af tid og rum og kødets skrøbelighed, forstå det, som er uendeligt og evigt? Ved hvilke midler kan dødelige øjne se bag ved sløret, eller kødelige ører høre evighedens stemme? Det er i sandhed mærkeligt, at profeter taler om fremtidige begivenheder, som om de foregik lige foran deres seerøjne. Det er virkelig mystisk for jordbundne øjne at skue gennem vor planets tåge og mørke og se bag ved himlens porte. Det er vidunderligt, næsten utroligt, at simple dødelige kan begynde at forstå ham, som er evig, kan lære forbigangne, nutidige og fremtidige handlinger at kende, og kan få forsikring om evig arv med udødelige væsener, som bor i evig herlighed.

Men mærkeligt eller ikke; det er bare sådan. Han, som er evig, har tilvejebragt en måde. En nådig og kærlig Fader har ordineret lovene, der gør det muligt for os gennem lydighed at lære hans handlemåde og vilje at kende.

De, som tror på Kristus, sådan som han er åbenbaret ved apostle og profeter på deres tid, de, som forsager verden og omvender sig fra alle deres synder, de, som slutter pagt med Herren i dåbens vande om at ville elske og tjene ham alle deres dage - - er dem, som modtager Helligåndens gave.

På betingelse af trofasthed er denne gave retten til bestandigt følgeskab af dette medlem af Guddommen. Gaven er retten til at modtage åbenbaring fra Helligånden. „Intet menneske kan modtage Helligånden uden at modtage åbenbaringer," sagde profeten, „for

Åbenbaringer kommer på mange måder, men de manifesteres altid ved Helligåndens kraft. Jesu løfte til de gamle apostle var: „Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting." (Johs. 14:26)

Vor tids skrifter siger: „Talsmanden kender alle ting og vidner om Faderen og Sønnen." (L&P. 42:17) De giver os også dette løfte: „Gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting. " (Moroni 10:5)

Når mennesker tilskyndes af Helligåndens kraft, kan Herren åbenbare sine sandheder for dem, på hvilken måde han end foretrækker.

Faderen og Sønnen forlod himlene og kom ned til Joseph Smith i foråret 1820 for at åbne tidernes fyldes uddeling. Fra disse to strålende personer modtog han da det løfte, at hvis han forblev trofast og sanddru, ville han blive redskabet i deres hænder til gengivelse af det evige evangeliums fylde.

Herren Jehova - - vore fædres Gud; Abrahams Gud; Isaks og Jakobs Gud; den almægtige Herre, som var født af Maria i Betlehem i Judæa - - viste sig i herlighed for Joseph Smith og Oliver Cowdery den 3. april 1836 i Kirtland templet.

„Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

‚Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen.

. . . Jeg skal åbenbare mig i miskundhed til mit folk . . .

Ja, jeg vil vise mig for mine tjenere og tale til dem med min egen røst, dersom mit folk vil holde mine bud.'" (L&P 110:3-4, 7-8)

Mikael, Gabriel, Rafael og andre engle kom - - „der alle forkyndte deres uddeling, rettigheder, nøgler, ære, majestæt og herlighed og præstedømmets magt." (L&P. 128:21)

Moses vendte tilbage for at overdrage nøglerne til indsamling af Israel; Elias kom for at gengive „Abrahams evangelium" og pány love jordiske mennesker, at i dem og i deres sæd skal alle generationer blive velsignede; og Elijah kom for at bekræfte beseglingsmagten, så legale administratorer igen kan have magt til at binde på jorden og få deres handlinger bundet for evigt i himlene. (Se (Se L&P. 110:11-13)

Peter, Jakob og Johannes gengav nøglerne til Guds rige og gengav den apostoliske bemyndigelse til at prædike

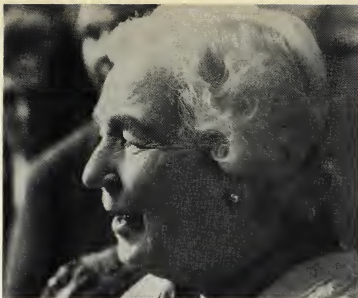

evangeliet i alle nationer og til enhver skabning. Moroni kom for at gengive Mormons Bog, og Johannes Døberen for igen at bringe det aronske præstedømme med alle dets nøgler og myndigheder. (Se L&P. 128:20-21)
Joseph Smith og Sidney Rigdon så den 16. febr. 1832 i en åbenbaring i Hiram i staten Ohio herlighedens riger i den evige verden og modtog en sådan udgydelse af nåde og sandhed, som kun yderst sjældent er kommet til jordiske mennesker. (Se L&P. 76)
Guds stemme - der talte lydeligt på vort eget sprog, og også benyttede sig af Åndens kraft i menneskenes sind - - er blevet hørt gang på gang i vor tid.
I utallige tilfælde har trofaste medlemmer af Herrens kirke arbejdet og kæmpet med næsten uløselige problemer og nået til passende løsninger og derpå modtaget åndelig bekræftelse på sandheden af og det korrekte i deres beslutninger.
Vi kan ikke tale om åbenbaring uden at bære vidnesbyrd om den storslåede og vidunderlige udgydelse af guddommelig kundskab over præsident Spencer W. Kimball, som bekræftelse på, at præstedømmet og alle evangeliets velsignelser og forpligtelser nu kunne tilbydes folk af alle nationer, racer og hudfarver.
Helligånden er i sandhed en åbenbarer. Han taler, og hans stemme er Herrens stemme. Han er Kristi præst, hans agent, hans repræsentant. Han siger, hvad Herren Jesus ville sige, hvis han personligt var til stede.
Idet han talte til alle dem, der bliver ordineret til ... præstedømmet, sagde Herren: „Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse." (L&P. 68:2-4)
Dette er sandelig den lovede dag, da „enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser." (L&P. 1:20)
Hvis alle sidste dages hellige levede, som de burde, så ville Moses' bønfaldelse blive efterkommet: „Gid alt Herrens folk var profeter, gid Herren ville lade sin Ånd komme over dem!" (Fjerde Mosebog 11: 29)

„Herren ønsker, at alle hans børn skal opnå lys og sandhed og kundskab fra det høje."

Dette er den lovede dag, da „Gud vil give" os „kundskab gennem sin Helligånd", når den Helligånds uudsigelige gave", vil vi vinde kundskab, „der ikke siden verdens begyndelse er blevet åbenbaret førend nu." (L&P.121:26)
Dette er den dag, om hvilken Joseph Smith sagde: „Gud har ikke åbenbaret noget til Joseph, som han ikke vil åbenbare for de tolv, og endog det mindste medlem af kirken kan vide og kende alt så hurtigt, som han er i stand til at tage det." (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 176)
Og vi glæder os til den storslåede tusindårsdag, da „Ven ikke mere skal lære sin ven eller broder sin broder og sige: ‚Kend Herren! ' Thi de skal alle kende mig fra den mindste til den største, lyder det fra Herren." (Jer. 31:34)
Men selv nu er der ingen ende på de åbenbaringer, vi kan modtage. „Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigti-

Søster Camilla Eyring Kimball, Præsident Kimballs hustru. Salt Lake Tabernaklet på tempelpladsen under oktoberkonferencen.

ge ting angående Guds rige." (9. trosartikel)
Til profeterne, seerne og åbenbarerne vil han manifestere sine tanker og sin vilje angående kirken og verden. Til de præsiderende ledere i stave og ward og kvorummer vil han åbenbare, hvad der er brug for i de organisationer. Til fædre og mødre og børn vil han åbenbare „visdom og store skatte af kundskab" (L&P. 89:19) til at vejlede dem henad vejen mod fuldkommenhed.
Det er hans vilje, at vi opnår vidnesbyrd, at vi søger efter åbenbaring, at vi higer efter profetier, at vi ønsker åndelige gaver, og at vi søger Herrens ansigt.
Herren ønsker, at alle hans børn skal opnå lys og sandhed fra det høje. Det er hans vilje, at vi gennembryder sløret og sønderriver himlene og ser evighedernes muligheder.
Ved sin egen mund har han givet os dette løfte: „Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er." L&P. 93:1)
Sådan er hans løfte til os her og nu, mens vi endnu dvæler som dødelige i en verden af sorg og synd. Det er vores privilegium nu - det privilegium, som alle har, der bærer det hellige præstedømme - hvis vi vil rense os fra misundelse og frygt og ydmyge os for ham, som han har sagt, at sønderrive sløret og se ham og vide, at han er. (Se L&P. 67:10)
Til dødelige mennesker, og også til dem blandt os, hvis sjæle ikke er indstillet mod det uendelige, kan disse løfter synes som noget volapyk eller kaudervælsk af fremmede tunger, men for dem, hvis sjæle brænder med himlens lys, vil de være som en busk, der brænder uden at fortæres. Som Paulus, vores medapostel og vidne om den samme Herre, hvis tjenere vi er, udtrykte det: „Det, der hører Gud til, kender intet menneske, medmindre han har Guds Ånd." (Inspirerede udgave af Bibelen, 1. Kor. 2:11)
Og nu bærer jeg højtideligt vidnesbyrd, født af Ånden, at disse lærdomme er sande, at Herren Gud lader det regne med retskaffenhed på sit folk, og at han vil vedblive at gøre det, indtil den fuldkomne dag, da de kender alle ting og bliver sådan, som han er. I Herren Jesu Kristi navn, Amen.

„Kom hjem, Felila"

Ældste John H. Groberg
De halvfjerds første Kvorum

- Mine kære brødre og søstre, jeg beder om jeres tro og jeres bønner om, at Herrens Ånd må røre vore hjerter, når vi nu sammen tænker på noget, der er livsvigtigt for vores lykke her og herefter.

Et af menneskenes største behov i almindelighed og individuelt er at opnå en stærkere tro på vor Skaber. At vide, at han bogstaveligt er vores Fader, at han er venlig, retfærdig og forstår os og kender vore behov, er én af de største skatte, vi kan eje. Denne skat erhverves ved tro - - stærk tro.

Det kan måske nok synes let at have tro på Gud, når alting går godt. Men udviklingens lov kræver bestandig indsats og efterstræben. Så for at få vores tro styrket, må den strækkes og prøves og bedømmes.

Nogle af de prøvelser på vor tro, som mange af os oplever, viser sig i form af hændelser, som vi kun har lidt eller ingen kontrol over, og som forekommer os uretfærdige.

For eksempel har det altid rørt mig, når jeg har set folk, som er nødt til at klare sig med mindre end deres fulde førlighed. Jeg har, som det nok også er tilfældet med mange af jer, spurgt mig selv: Hvorfor? Ved mange lejligheder, når en ulykke er sket, under en frygtelig sygdom, et utidigt dødsfald, fødslen af et fysisk handicapped barn, eller nogen anden tilsyneladende vanskelig forklarlig situation er opstået, så er folk kommet til mig og til andre med ønske om forklaring.

Jeg har sammen med jer søgt og fundet megen trøst i skrifterne, hvor de fortæller os, at selv ikke en spurv falder til jorden, uden at Faderen ved det((Se Matt. 10:29) Vi tror på skrifterne, men når det sker for *vore* kære eller *vores* ven, kommer alligevel det spørgsmål frem: Hvorfor? Jeg har ikke alle svarene, men forhåbentlig kan den oplevelse, jeg skal fortælle om, og som skete for en del år siden, være nyttig for én og anden, som endnu kæmper med spørgsmålet: Hvorfor?

På en lille ø i Stillehavet blev en lille pige født i en meget trofast familie. De kaldte hende Felila. Der var lykke og glæde, da denne taknemmelige ånd kom ind i jordlivet, men snart kom der problemer. Hendes hoved var abnormt stort. Lægerne beskrev det som hydrocephalus (vand i hovedet). Spørgsmål om hjerneskade, normal tænkeevne og andre lignende problemer blev stillet. Efter meeget faste og bøn henvendte ældsternes kvorumspræsident sig til grenspræsidenten, som igen talte med distriktspræsidenten, som efter egne undersøgelser kom til mig som missionspræsident for at finde ud af, om der var anden hjælp til rådighed.

De lægelige myndigheder blev konsulteret, og man var enige om, at der på lokalt plan kun kunne gøres meget lidt,

hvis overhovedet noget. Breve blev skrevet, oplysninger blev udvekslet, røntgenfotografier blev taget og analyseret. Der var så meget at gøre - - så mange spørgsmål, der skulle besvares, så mange stykker, der skulle passe sammen. Endelig begyndte, efter udmattende forsinkelser, tingene at falde på plads. En familie i Salt Lake City gik ind på at påtage sig det fulde ansvar for den lille pige, selv om det også skulle betyde omsorg i årevis; hospitalet accepterede tilfældet som en tjeneste i offentlighedens interesse (altså gratis behandling), og der blev skaffet penge til hendes fly-transport. Nogle, som alligevel skulle rejse, lagde deres rute sådan, at de kunne bringe hende direkte til hospitalet. Men der var andre problemer - - visa, sundhedsattester, pladsreservation og pas.

„Guds handlemåde med mennesker har intet skær af partiskhed eller lunefuldhed."

Under disse anstrengende dage fortsatte familien og ældsternes kvorum og endog hele grenen med at faste og bede. Tiden for den usædvanlige flyforbindelses afgang nærmede sig.

En morgen, da jeg befandt mig midt i et mylder af andre presserende sager, følte jeg mig stærkt tilskyndet til at bruge tid *nu med det samme* for at yde en ekstra indsats og få alt bragt i orden, så hun kunne komme afsted. Jeg fik gennemført en oversøisk telefonsamtale. Konsulatet gik endelig ind på at udstede et visum; luftfartsselskabet reserverede en plads; politiet indvilligede i at gøre en undtagelse fra de almindelige regler for udstedelse af pas; andre gjorde en ekstra indsats og samarbejdede; og snart var alt i orden.

Normalt ville jeg have sendt nogen afsted efter familien til underskrivelse af de endelige papirer, men igen følte jeg mig stærkt tilskyndet til personligt at tage afsted og tale med grenspræsidenten. Jeg fik fat på ham tidligt om eftermiddagen ikke langt fra den skole, hvor han arbejdede. Han stod alene udenfor, som om han ventede på mig.

Ivrigt løb jeg hen til ham: „Ved du hvad? Alt er klart nu. Det er et mirakel, som alt har ordnet sig, og Felila kan tage afsted i morgen. Vær så venligt at sende besked til familien med det samme. "

Hans rolige, gennemtrængende stirren kvalte min ivrighed. „Det er rigtigt," sagde jeg. „Jeg ved, at det har taget lang tid, og der har været en masse skuffelser, men nu kan hun virkelig komme afsted. Hvad er der i vejen?"

Hans rolige stirren syntes at trænge lige ind i min sjæl. Så fortalte han mig stille på sit flydende indfødte sprog, at mens alle forberedelserne blev gjort, mens så mange hjerter havde udfoldet sig i hjælp, mens enhedens og uselviskhedens mål forenedes i så mange hjerter, mens alle havde sat den fælles forpligtelse over sig selv, netop som alle disse aktiviteter nåede deres højdepunkt nu til morgen, var lille Felila stille og roligt gået bort - - gået til den bedre pleje, som så mange havde fastet og bedt og arbejdet så længe og hårdt for at hun måtte kunne få.

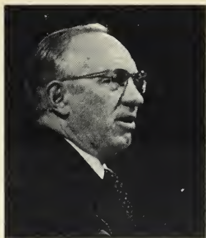
Gået bort? Nu til morgen? Men alt det arbejde, al den tid, al den fasten og beden og alle disse stærke følelser? Gået bort? Nej!

Uden et øjeblik at sænke blikket og med stærkere tro end jeg havde, udtalte han nogle få opmuntrende ord og gik så igen ind til sin klasse.

Og der var jeg alene - - i det mindste forekom det sådan. Jeg gik langsomt og tungt ned ad den støvede sti. Hvorfor?

Hvorfor? Efter alt det arbejde og så manges stærke tro, og så disse tilskyndelser - hvorfor?
Jeg fornemmede solens lys og følte brisens varme, som den dovent bevægede palmernes blade og langsomt iturev de stilfærdige skyer på den blå himmel. En ny følelse kom over mig. Jeg forstod, at jorden var skøn, at livet fortsatte og var evigt. Og skønt jeg ikke kan beskrive alt, hvad der derefter hændte, vil det være rigtigt at fortælle en del af den oplevelse. Den bedste forklaring ligger i udtrykket: „Jeg blev overvældet af Ånden." Det var, som om nogen tog mig ved hånden og førte mig til et højt sted og stod dér ved siden af mig og sagde: „Se!" Og jeg stirrede og så så megen skønhed og storslåethed, som et menneske slet ikke kan fatte. Og jeg hørte en stemme, en så øm og kærlig stemme - - og alligevel så tydeligt stærk - - at al naturen stod stille og lyttede og adlød.
„Kom hjem, Felila, min datter. Kom hjem til den omsorg, dine kære har bedt om for dig. Jeg har hørt deres bønner og kender til deres faste og deres kærlighed til dig, og jeg svarer. Kom hjem, min datter. Du har fuldendt din mission i livet. Hjerter er blevet blødgjort; sjæle er blevet opløftet; tro er blevet øget. Kom hjem nu, Felila. "

Ældste Gordon B. Hinckley, De tolvs Råd.

Han kendte hende! Han kendte hendes navn. Han vidste alt om hende og om alle disse andre. Hvor fuldkommen er ikke vor Faders kærlighed ! Han havde hørt bønnerne. Han havde gjort, hvad der var bedst. Han kendte alting - - noget, som jeg, selv om jeg havde troet på det, aldrig havde regnet med. På én eller anden vidunderlig måde, der er ud over menneskelig forståelse, kender og forstår han alting.

Alle mine spørgsmål om hvorfor - - med hensyn til retfærdighed og fornuft - - var alle i ét nu fejet bort.De var helt urelevante, min spørgen ligeså virkelighedsfjern, som det menneske er, der prøver at bygge et bjerg med en teske.

Hvor bør vi dog huske Jakobs ord, hvor han siger:

„Se, store og forunderlige er Herrens gerninger. Hvor uransagelige er ikke dybden i hans hemmeligheder, og det er umuligt for mennesket at finde ud af alle hans veje. Og intet menneske kender hans veje, med mindre de bliver åbenbaret for ham; derfor, brødre, foragt ikke Guds åbenbaringer . . .

Søg derfor ikke at give Herren råd, brødre, men derimod at modtage råd af hans hånd. The se, I ved selv, at han giver råd i visdom og i retfærdighed og i stor barmhjertighed ved alle sine gerninger." (Jakob 4:8, 10)

Jeg vidner om, at der er fuldkommen retfærdighed i evigheden. Guds handlemåde med menneskene har intet skær af partiskhed eller lunefuldhed eller favorisering eller af noget mindre end fuldstændig konsekvens og balance og fuldkommenhed.

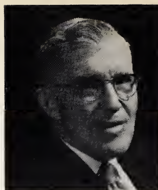
Nogle vil sige: „Men det har taget år. Vi har fastet og bedt så længe og så hårdt. Hvad forventer Herren?"

Der kan være mange svar herpå. Jeg giver jer kun ét. Det er: Han forventer mere, og det vil være jer til gavn og velsignelse for evigt. Det ved jeg. Når vi begynder at forstå evigheden, får vi et helt nyt sæt af værdier.

I, som har ansvaret for og muligheden for at tage vare på andre, må i disse lange timer og dage og år bestandigt vide, som jeg ved det, at Herren forstår.

Bliv ikke skuffet; prøv ikke at give Herren råd. Han bestemmer, ikke I. Han kender hjerter og sjæle og behov. Han måler hensigter og kender ånder.

At have omsorg for andre er yderst vigtigt - - inderligheden, udholdenheden, størrelsen, udstrækningen, omfanget. For i Guds visdom skaber omsorg tro. Må vi alle have en lille Felila i vor tilværelse - - og der er så mange: de retarderede, de svagelige, dem, der trænger til særlig hjælp, både åndeligt og fysisk, de gamle, småbørnene - - alle disse som kan blødgøre vore hjerter i kærlighed, udstrække vore sjæle i ømhed, bekræfte vort værd ved omsorg for andre, og først og fremmest styrke vor tro på ham, som kender alt, ja, ham, som ved fuldtud at have omsorg gav sig selv helt, og ved at give alt, lever for evigt, og ved at leve for evigt, regerer i al evighed og har altomfattende omsorg; hvis komme og gåen er én evig kreds. Dette beder jeg om i hans navn, ja, Jesu Kristi hellige navn, Amen.

„Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt"

Ældste S. Dilworth Young
Emeritus medlem af De halvfjerds første Kvorum

Jeg vil begynde med at bære mit vidnesbyrd. Jeg er vis på og bærer mit vidnesbyrd om, at ved at anvende det princip, som bror McConkie lige har nævnt, er den kaldelse, som er kommet til mig og mine kolleger i de sidste to dage, lige så meget Herrens inspiration, som min kaldelse for 33 år siden var det. Jeg ønsker, at I skal vide det.

I denne tid med mekaniske vidundere går mine tanker tilbage til min barndoms dage. Jeg vil tro, at det er helt naturligt for dem, som alderen trykker. Jeg husker så udmærket den étværelses store kirkebygning, som 2. Warde havde på 7. Syd mellem 4. og 5. Øst her i Salt Lake City. Dette særlige ward var et samlingssted for medlemmer fra Danmark. Biskoppen, Heber C. Iverson, kunne tale deres sprog. Til fastemøder var vidnesbyrdene ofte uforståelige for mig, når de hellige kæmpede for at vidne på engelsk, deres nye sprog. Under søndagsskolen var rummet opdelt i klasseværelser med grønne gardiner, der hang ned fra udspændt ståltråd. Hvis jeg ikke var interesseret i, hvad min lærer sagde, kunne jeg vælge fra 5 andre klassers lærere, som jeg allesammen kunne høre. Og det var altid interessant at prøve at finde ud af, hvem den dreng var, der blev ved med at prikke mig i ryggen gennem gardinet bag mig.

Selv i de tidlige år forstod jeg sommetider den tanke, at jeg alene måtte udarbejde min egen frelse, og at jeg ikke kunne give nogen anden skylden, hvis jeg ikke gjorde det. I dag kan jeg ikke nøjagtigt lokalisere, hvor jeg fik den undervisning, men jeg har på fornemmelsen, at den kom fra de vidnesbyrd, som jeg hørte i 2. ward, i søndagsskoleklassen, fra mine forældre, og repetitionerne af den 2. trosartikel, som jeg dengang måtte gentage mange gange. Den artikel siger: „Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse."

Jeg traf tidligt en beslutning om at ville være god og således undgå straffen. Ordet *straf* var også meget almindeligt. Min far og mor plejede at forklare det for mig, både før og efter, når jeg fik klø. Jeg voksede op med den sikre vished, at jeg var ansvarlig for mine egne handlinger, hvadenten de var gode eller dårlige. Jeg er kommet til at vide, at menneskenes handlinger, der engang blev styret af de ti bud og bjergprædikenen, i min tid i vid udstrækning styres af den persons luner, som udfører dem. Undskyldningen er, at man må „handle for sig selv". Og øjensynligt er befalingerne blevet glemt. Men de er ikke blevet ophævet. De står stadig som et fyrtårn på vejen til evigt liv - - som selvfølgelig er evig lykke og glæde.

De strenge, korte udtalelser i de ti bud har altid forbavset mig. Og de bliver

endnu skarpere, når jeg ser det, folk gør. Lad mig i uddrag citere dem, som Abinadi gentog for kong Noa:
1. Du må ikke have andre Guder for mig!

Lydighed mod „ordinanserne gør ophøjelse mulig" og lydighed mod den evangeliske opførselsstandard „gør den sikker."

---

2. Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede!
3. Du må ikke misbruge Herren, din Guds navn!
4. Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!
5. Ær din fader og din moder!
6. Du må ikke slå ihjel!
7. Du må ikke bedrive hor!
8. Du må ikke stjæle!
9. Du må ikke sige falsk vidnesbyrd!
10. Du må ikke begære!
(Se Mosiah 35-36; 13:12-24)
Abinadi sagde til de tilstedeværende, hvoriblandt også var kong Noa, at han forstod, at disse ti bud, for at citere ham, „ikke står skrevet i jeres hjerter." (Mosiah 13:11)
Men der står de, de uforgængelige ord fra det store møde mellem Moses og hans Skaber, under lyn og torden på Sinai.
I vor tid er nødvendigheden af at efterleve de ti bud endnu større. Fem af dem blev gentaget i afsnit 42 af Lære og Pagter. Andre tales der om i andre afsnit. Jeg besluttede mig i en tidlig alder til at holde dem alle.
Forresten vil jeg gerne foreslå denne generation af unge fædre, at de bruger ekstra tid på at lære deres børn det femte bud, der fortæller dem, at de skal ære deres forældre.
Vi lærer børnene, at de ikke må lyve og stjæle, men vi gør meget lidt for at få dem til at forstå, at ungdommeligt oprør er en ligeud overtrædelse af befalingen om at ære forældre. For at gøre undervisningen effektiv må forældre leve sådan, at de fortjener den ære, som man forlanger børnene skal vise dem. Det er nedbrydende for et barn at lære, at hans far ikke er ærlig.
En dag faldt jeg over nogle ord af Mika, der forekom mig at give udtryk for min tale om opførsel. Jeg citerer dem, for endnu i dag vækker de det bedste i mig: „Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt, og hvad Herren kræver af dig: hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud?" (Mikas Bog 6:8)
„End at øve ret" - - det ønsker jeg. „Vise kærlighed" - - mit hjerte svulmer ved den tanke. Og „at vandre ydmygt med Gud" bringer mig nær til ham. Disse tanker gentages i afsnit 11, vers 12 i Lære og Pagter.
Senere hørte jeg søster Jessie Evans Smith synge en solo som en del af et stort Tabernakelkornummer. Enhver, som hørte hende synge de ord, blev påvirket til at bestemme sig til at forandre sit liv i overensstemmelse med den lærdom.
Med ordene i den 24. salme stiller salmisten to spørgsmål: „Hvo kan gå op på Herrens bjerg, og hvo kan stå på hans hellige sted?" Svaret kommer med forbløffende enkelthed: „Den med skyldfri hænder og hjertet rent, som ikke sætter sin hu til løgn og ikke sværger falsk." Og så kommer løftet: „Han får velsignelse fra Herren, retfærdighed fra sin frelses Gud." (Salm. 24:3-5) Salmisten fortsætter så med at hævde, at den generation, der således er lydig, er den

generation, der virkelig søger hans ansigt.

Disse uddalelser og karakteregenskaber, der kendetegner den retskafne, kan bevares i vore hjerter som vejledning i de situationer, vi kommer ud for i vort dagligliv og samvær med vore medmennesker. Vi opdager da, at det ikke er vanskeligt at følge profeten Joseph Smiths lære, da han erklærede, at vi som vores standard for daglig opførsel har at være „ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige, og gøre godt mod alle." (13. trosartikel) For hvis man har skyldfri hænder og et rent hjerte, handler retfærdigt, elsker barmhjertighed, ikke søger forfængelighed og ellers er ydmyg, vil fristelsen til at overtræde næsten aldrig komme ind i ens hoved.

Jeg bevidner, at den, som adlyder befalingerne og derved søger det dydige, retskafne liv, vil finde den kostelige perle i kundskab om Guds Søn, som er vores Frelser, og derved få glæde. Hvis han derudover elsker og tjener sine medmennesker, vil han tilføje en række af perler og vil finde evigt liv i sin himmelske Faders og Frelserens nærvær.

Vi adlyder de ordinanser, der gør ophøjelse mulig.

Vi følger og adlyder den opførselsstandard, der gør den sikker.

Denne dobbelte lydighed, trofast efterfulgt, er vores sikreste måde at bære vidnesbyrd om, at vi ærer Herren Gud, holder hans befalinger og opretholder præsident Kimball som hans profet. Disse er mine ønsker, idet jeg bærer vidnesbyrd om den sandhed, at Herren Jesus Kristus er vores Frelser. I hans hellige navn. Amen.

Åndelig udvikling

Ældste M. Russell Ballard
De halvfjerds første Kvorum

På hele forsamlingens vegne vil jeg gerne sige, at vi elsker dig, præsident Young Fornylig holdt jeg vores første barnebarn i mine arme, og de samme følelser strømmede gennem mig, som da jeg holdt hvert af mine egne børn kort efter deres fødsel. Mens jeg så ind i deres uskyldige ansigter, måtte jeg tænke på dette: „Hvem er du, min lille? Hvad ønsker vor himmelske Fader, at du skal fuldføre i dette liv?" Jeg kan tænke mig, at mange af I forældre har haft de samme tanker, når I har holdt jeres små børn.

Jeg tvivler på, at Spencer W. Kimballs far havde nogen idé om, da han første gang holdt det spædbarn, at der ind i hans hjem var kommet en ånd, der i den førjordiske tilværelse var blevet ordineret til en dag at vokse til en så stærk åndelig styrke og kraft, at han skulle sidde i denne store konference i dag som vores profet og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er muligt, mine brødre og søstre, at der blandt de små børn i jeres hjem og under jeres omsorg, er åndelige børn, der er blevet sendt til jer for at blive oplært og beredt til at udfylde kaldelser som generalautoriteter, stavspræsidenter, biskopper, hjælpeforenings- eller primarypræsidentinder. I én eller andens hjem er der en lille én, der er blevet sendt fra vor himmelske Fader og som en dag vil blive kaldet til at sidde i den stol, hvor vores store profet nu sidder. Og hvem det så end er, der oplærer vores profet for kommende generationer, så vær venlig at oplære ham godt. Lær ham at elske Herren, skrifterne og sine medmennesker, sådan som præsident Kimball elsker os i dag.

Hvad kan vi gøre for bedre at berede vore børn åndeligt for deres evige roller? Måske er det mest omfattende svar dette: Lær dem, hvordan man efterlever evangeliets principper. For at være gode lærere må vi lære at være bedre lyttere. Lad mig fortælle et personligt eksempel: Vores første barn, Clark var fire år gammel, tilsyneladende skyldig i nogle mindre overtrædelser, som dengang forekom mig at kræve nogen faderlig belæring. Jeg tog ham med mig ind i soveværelset og talte med ham om, hvorfor han aldrig mere måtte gøre det, som jeg bestemt regnede med, at han havde gjort. Da jeg havde afsluttet min store afhandling, så denne lille, brunøjede dreng mig ind i øjnene og sagde: „Men far, jeg gjorde det ikke." Gennem hans øjne talte hans ånd til mig, og jeg vidste, at han talte sandt. Jeg omfavnede ham og bad om tilgivelse. Selv om hans ånd boede i et kun fire år gammelt legeme, talte den dog tydeligt til mig den dag, og jeg lærte af ham en stor lektie: Vær altid en god tilhører.

Hvor er det vigtigt for forældre at forstå vor himmelske Faders evige plan, når

han sender sine åndelige børn her og betror dem til os for nogle få, korte år. Tænk bare over det! I ethvert menneskelegeme bor en levende ånd, født af vore kærlige, evige himmelske forældre. Når forældre ved det, kan de bedre vejlede deres børn ved at rette fokus mod dette livs evige familieforhold og virkelige formål. Ingen tænkende forældre ville nogen sinde tillade noget mundtligt eller fysisk misrøgt af deres børn af krybe ind i deres hjem og ødelægge deres evige families mål.

Nogle børn får jordiske legemer med begrænsninger, der kan hindre deres fysiske aktiviteter men ikke deres åndelige udvikling. I Herrens evige plan kræver den åndelige udvikling af nogle andre familiemedlemmer måske tilstedeværelse af et barn med nogen fysisk brgrænsning. For ikke længe siden gav en kærlig familie mig dette digt, der er skrevet til deres lille pige:

Hun ser ind i den mørke verden,
skønt det åndelige ej er skjult.
Udpeget til at bære byrder,
som jordiske finder svære.

Hendes ånd er ikke tynget ned
For Gud er hun fuldstændig rask.
Hvem og hvor stor hun er,
kan ingen jordisk sige.

Hun er en ganske særlig ånd,
på et ganske særligt sted.
de, som har betragtet hende,
har set en engels ansigt.
(Ed Joyner: „Vicky Ann", ikke trykt.)

Jeg er forbløffet, når jeg tænker på den store tillid, vor himmelske Fader har vist jer og mig, når han tillader os det privilegium at være jordiske fædre og mødre til hans evige børn. Vi burde aldrig glemme, at han har vist interesse for enhver af os, og vi må forstå, hvor vigtig enhver sjæl er i Guds evige plan. Når vi forstår betydningen af hver enkelt sjæl, kan vi tillidsfuldt komme til ham i bøn for at søge hans vejledning og styrelse i vore hellige opgave som forældre. Han sagde: „Dette er en gerning og herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Matt. 1:39) Dette, forekommer det mig, er den bedste måde at opsummere den vigtige rolle, som jordiske forældre har i den store og evige plan for hvert enkelt medlem af vore familier. Jeg tror, at de fleste jordiske legemer vokser til fysisk modenhed med en forholdsvis lille indsats fra forældrenes side. Når vi sørger for, at vore børn får den nødvendige hvile, føde og motion, vil vi finde, at det fysiske legeme i almindelighed vokser til fuld modenhed til den normale tid. Når udviklingsprocessen fortsætter, opdager vi, at det fysiske legeme begynder at ældes. Der viser sig rynker i huden, der før var glat. Det meste hår bliver gråt, udtyndes en smule og bliver derefter hvidt. Processen fortsætter og ender med døden. Menneskets evige ånd forlader sit jordiske hjem for at vende tilbage og rapportere til vor himmelske Fader.

Nogle mennesker bliver så dygtige til at opfylde ethvert fysisk ønske hos deres børn, at de begynder at tro, at alt er vel i dette liv, og at deres evige forvaltning varetages fuldt efter programmet. Jeg har lagt mærke til, at nogle børn, der lever i for megen luksus, kan miste fornemmelsen af åndelige værdier og placerer dem i anden række. Jeg tror, vi må standse op og omhyggeligt gøre tingene op og finde ud af, hvor godt vore børn står åndeligt. Vi kunne spørge os selv, hvor godt nærer, passer, optræner og motionerer vi vore børns ånder; eller hvor godt har vi belært, optrænet, elsket og inspireret vore børn tilat opbygge deres åndelige muskler og styrke? Vi modtager mange lejligheder til at under-

vise, og kirken har givet os den særlige familiehjemmeaften som hjælp til opfyldelsen af det formål. Husk at evigheden er nu, ikke i en fjern fremtid. Vi forbereder os hver eneste dag, lige nu, til evigt liv. Hvis vi ikke forbereder os til evigt liv, forbereder vi os til noget andet, måske noget langt mindre.

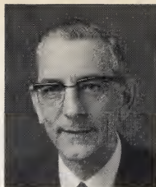
„Vi må omhyggeligt og samvittighedsfuldt sørge for solid åndelig oplæring for vore børns evige udvikling."

Jeg har lagt mærke til, at menneskets ånd ikke er ligesom legemet, når det bliver ældre, men snarere nøjagtigt det modsatte. Hvis menneskets ånd bliver ordentlig passet, bliver den mere sikker og vokser sig stærk i Guds nærhed i modsætning til legemet, som bliver langsommere til at bevæge sig og mindre dygtigt. (Se L&P. 121:45) Gennem de åndeligt stærkes øjne kan vi føle deres kraft og styrke. De af os, som er vilsignet med at kende Det øverste Præsidentskab og medlemmerne af De tolvs Råd, kan bære vidnesbyrd om, at deres fysiske legemers alder ikke står i direkte forhold til deres ånders evner. Jeg vidner om, at når man tager én af disse brødre i hånden, kan man føle kraften og styrken af den ånd, der er inden i dem, og man forstår, at gennem år i lydig efterlevelse af evangeliet har de udviklet deres ånder i en sådan grad, at de nu kan styrke hele kirken. Jeg ved, at tusinder af vore hellige har lært , at åndelig vækst er den vigtigste del af livet. Hvor velsignede er ikke de børn, der bliver opdraget af forældre, der forstår og underviser dem i dette.

Mit budskab er derfor dette: Vi må omhyggeligt og samvittighedsfuldt sørge for solid åndelig oplæring for vore børns evige udvikling. Betænksom planlægning er nødvendig, for det at give dem åndelig udvikling er ikke slet så enkelt som at tilfredsstille deres fysiske behov. Herrens profeter, både de tidligere og nuværende, har givet jer og mig tydelige instruktioner. Moses gav os de grundlæggende ti bud. Frelseren føjede hertil instruktioner og gav os det evigtgyldige Jesu Kristi evangelium. I 1820 viste vor himmelske Fader og hans elskede Søn sig personligt for profeten Joseph Smith og begyndte gengivelsen af evangeliets fylde med alle de nødvendige præstedømmelige beføjelser til at handle i deres navne og på deres vegne i åndelige forhold. Når man bliver bedre bekendt med åbenbaringerne, både ældre og nutidige, er beviserne overvældende for, at vor himmelske Fader er meget mere interesseret i sine børns rette åndelige vækst end den fysiske.

Det er skønt at vide, at hvis vi kan bygge på et solidt åndeligt grundlag - - hvis vi kan omvende os fra vore synder og vokse i visdom, kundskab og forståelse - - kan vi glæde os over at opholde os i nærværelse af vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, for tid og al evighed. Det er evigt liv, den største af alle Guds gaver. (se L&P. 14:7)

Jeg ved, at Gud lever, og at alle mennesker er hans børn. Jeg bevidner, at Jesus er Kristus, og at vi, hvis alle mennesker vil søge at lære sandheden at kende og følge hans eksempel, vil være i stand til at leve op til vor himmelske Faders åndelige forventninger. Må vi blive velsignet til at gøre det, beder jeg om i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Lad det ikke kunne misforstås

Ældste Jacob de Jager
De halvfjerds første Kvorum

- Mine kære brødre og søstre, Jeg føler mig rolig ved at stå foran jer her til morgen, for netop i dag fik jeg et meget betydningsfuldt telegram fra min 17-årig datter i Hong Kong. Jeg vil gerne have lov til at fortælle jer om indholdet i det telegram. Det siger: „Far, held og lykke med din tale. Elsker dig, Audrey." Da jeg ved, at Audrey lytter til denne konference, vil jeg tage mig den frihed at sende hende mit svar. „Tak skal du have, Audrey. Jeg elsker også dig. Far."

Mine kære brødre og søstre, jeg husker endnu det seminar for regionalrepræsentanter, som jeg overværede i 1972. Ved slutningen af det seminar var præsident Marion G. Romney på vej ud af auditoriet gennem den gang, hvor jeg stod med to tykke ringbind under den ene arm og en stak trykt materiale under den anden. Præsident Romney standsede op og sagde: „Bror de Jager, hvordan vil du bære dig ad med at lære de hellige om alle disse inspirerede materialer?"

Jeg ventede lidt og tænkte på et svar, der ville tilfredsstille et medlem af Det øverste Præsidentskab, og så svarede jeg: „Præsident Romney, jeg vil undervise på den sådan måde, at enhver vil forstå."

Præsident Romney sagde med et smil i øjet: „Det er ikke nok; du må undervise på en sådan måde, at ingen vil misforstå disse guddommelige materialer." Og så gik han videre.

Og nu, så mange år senere, begynder jeg i højere grad at forstå visdommen i det råd. Folk misforstår så let, ligesom den søde, gamle søster, som jeg traf forleden i ZCMI's indkøbscenter.

„Er du ikke den hollænder, som talte ved generalkonferencen for nogen tid siden?" Jeg sagde: „Jo, det er rigtig nok." Så fortsatte hun: „Ved du hvad, jeg elsker den hollandske historie om drengen med fingeren i diget." Jeg bemærkede: „Ja søster, men det var nu ikke emnetfor min tale; jeg talte om at frelse sjæle." Men hun fortsatte: „Jeg hørte nemlig den historie første gang, da jeg endnu gik i skole, og jeg er så glad for at du fortalte den igen."

Brødre og søstre, jeg har lært ikke at strides med nogen, specielt ikke med søstre. Så jeg forlod denne søster med et smil og gik videre, lidt mere trist men klogere. Jeg havde øjensynligt ikke formået at belære, så ingen kunne misforstå.

Derfor er det min udfordring i dag at gøre det bedre. Jeg vil bruge nogle få ord til at udtrykke påskønnelse for vor tids pionerer, som arbejder i de mindste grene i de nyligt åbnede missioner i kirken. Specielt på steder, hvor medlemstallet endnu er for lille til at få kirkens mange programmer til at virke, som Herren har planlagt det til opbyggelse af de hellige og til etablering af Zion.

Jeg vil også gerne udtrykke påskønnelse

for de par, som arbejder på fjerne steder som repræsentanter for den internationale mission. Nogle af dem er oppe i halvfjerdserne og udfører nu deres tredie mission!
Jeg er også fuld af beundring for den hengivenhed og udholdenhed, som jeg har set i Asien, udvist af diakonen i Taiwan, den nyligt ordinerede ældste i Bacolod på Philippinerne, hjælpeforeningssøsteren i Solo i Indonesien, primarypræsidentinden i Khorat i Thailand; og lad det ikke blive misforstået: Jeg beundrer alle dem, der arbejder på lignende steder og i lignende kaldelser overalt i verden. Må vor himmelske Faders rigeste velsignelser være med disse vor tids pionerer.
Hvilket kolossalt arbejde ligger stadig foran os, for jeg har lagt mærke til at i dagliglivets trummerum rundt om i verden, er der et voksende behov for den fred og ro, som Jesu Kristi evangelium giver. Denne kirke, der bærer hans navn og blev genoprettet ved profeten Joseph Smith, kan forsyne folk i enhver nation og af alle sprog med den fred.

„Formålet med det gengivne evangelium er at skabe lykkelige familier i dette og i det kommende liv."

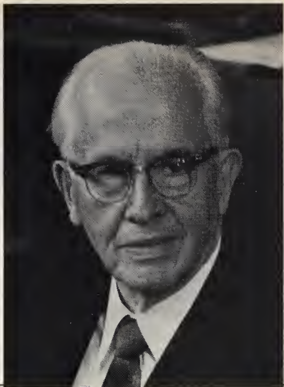
Jeg bevidner, at Guds præstedømme er blevet gengivet til jorden, og at et dagligt voksende antal bærere af præstedømmet er villige til at tjene som Herrens medhjælpere. Med dette præstedømme tjener vi bedst, når vi tjener dem, der behøver os mest!
Der er et bevidst formål med, at enhver sjæl er her på jorden, og vor himmelske Fader har sendt sit ord for at åbenbare dette særlige formål og at lede hele menneskeheden til med glæde at opfylde det bevidste krav. Men desværre er der mange, som afviser instruktionerne, åbenbaringerne og vejledningerne og foretrækker at snuble fremad, indhyllet i deres egen fornufts mørke.
Og der er også mange, som synes, at hele verden er imod dem. Somme tider er det sandelig rigtigt. Og de gør bedst i at finde ud af hvorfor, for så vil de altid opdage deres egne mangler og på hvilke måder, de kan overvinde dem. Herren spørger ikke, om et menneske kommer til hans kirke fra et fængsel eller fra respektable omgivelser. Han accepterer en sjæl, ikke en historie! Og så åbnes en dør, og den pågældende begynder at få fremgang, lærer linie på linie, bud på bud, ved eksempel og ved at studere skrifterne, sådan som vi kender det fra Jesu Kristi smukke lignelser.
Lad os læse dem ofte, disse traditionelle klasseværelseillustrationer, om hvilke den engelske digter Thomas T. Lynch sagde:

Han talte om græs og vind og regn,
om figentræer og dejligt vejr;
Og glædede sig over at bringe
himmelen og jorden sammen.

Han talte om liljer, korn og vin,
om gråspurven og ravnen;
Naturlige ord og dog så vise
sank dybt i menneskers hjerter.

Han talte om gær og brod, om hor og toj,
om æg og fisk og lys - -
Se, hvor guddommeligt han bahandler
hele vor velkendte verden.

Den sociale baggrund for Jesu Kristi liv bliver så vidunderligt afspejlet i lignelserne. De bringer os tilbage til det første århundrede e.Kr. Når jeg læser lignelser-

Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolvs Råd.

ne træder jeg i min levende fantasi ind i det pågældende hus og betragter kvinden, som bager sit brød eller sætte lapper på det gamle tøj, eller jeg ser hende lede efter den forsvundne mønt. Jeg ser travlheden på markedspladsen og betragter de rejsende på vejen. Jeg arbejder på markerne med sædemanden, jeg bestiger højderne med byrderne eller står ved søbredden og hjælper fiskerne med at trække garnene ind.

Jeg bliver bekendt med den lokale købmand, hans store hus, hans vingård og hans lader. Jeg lærer, hvordan han behandler sin forvalter og sine arbejdere, og jeg fascineres derved. Intet af det travle liv ved Genesaret sø synes at undgå Mesteren. Hans største interesse var altid de almindelige mennesker.

Brødre og søstre, jeg vil gerne have, at I skal vide, at jeg har et ønske om at være Herrens ydmyge tjener i denne uddeling. Han lever. Den samme Jesus er denne kirkes overhoved.

Jeg er blevet omvendt til denne kirke. Jeg modtog lyset gennem missionærerne, og jeg ved, at der er to vigtige kræfter, der kan bære lyset ud til verdens fire hjørner - - solen på himlen og denne kirkes missioneringsorganisation. Jeg ser dette mirakel ske hver eneste dag, når jeg rejser omkring i missionerne i det område, jeg har fået tildelt. Det, der kræves, er organiseret teamwork. Lad os huske det, når vi som et team opbygger grene og distrikter, ward og stave, præstedømmekvorummer og hjælpeorganisationer i vor Faders rige her på jorden, og altid husker på de ord, som så ofte blev citeret af præsident Harold B. Lee: „Der er ingen grænser for alt det gode, som I kan gøre, hvis I er ligeglade med, hvem der får æren." (se Antoine R. Ivins i Conference Report, April 1946, s. 42) Øjeblikkets behov er sandt discipelskab i Herrens genoprettede kirke.

Det går stærkt for Jesu Kristi evangelium verden over, og missioneringsprogrammet er det inspirerede program for fremgang.

Lad os derfor gå fremad med fast beslutsomhed i en kærlighedens og enhedens ånd. Det er vores bedste kilde til motivering - - til at gøre arbejdet af al vor styrke, sind og magt, og gøre folk virkeligt lykkelige.

I Ordsprogenes Bog i Det gamle Testamente læser vi: „Uden syner forvildes et folk; salig den, der vogter på loven." (Ordspr. 29:18)

Jeg ved af hele mit hjerte, at dette er sandt. Jeg bevidner, at formålet med det gengivne evangelium er at skabe lykkelige familier i dette liv og det kommende liv.

At vi alle må komme til fuldstændig forståelse af dette guddommelige formål, er min ydmyge bøn i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi navn. Amen.

Hjemmelærerarbejdet - et helligt kald

Ældste L. Tom Perry
De tolvs Råd.

Og det skete, efter at jeg, Gud Herren, havde uddrevet dem, at Adam begyndte at dyrke jorden og at have herredømme over alle markens dyr og at spise sit brød i sit ansigts sved, som jeg, Herren, havde befalet ham. Og Eva, hans hustru, arbejdede også med ham ...
Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn, og i retning af Edens have hørte de Herrens røst ...
Og han gav dem befalinger ... Og Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre. (Mose Bog 5:1, 4-5, 12)

Herren har fra første færd belært sine børn om deres pligt og ansvar for at tage sig af hinanden. På Adams og de tidlige fædres tid var det almindeligvis den ældste fader, der blev anmodet om at udøve sit patriarkalske ansvar til at våge over familierne. Som Herrens børn voksede i antal, blev princippet om, at præstedømmet våger over kirken, Herrens måde at sørge for, at fædrene gjorde deres pligt, såvel som en hjælp til dem i dette ansvar.

Et studie af menneskehedens historie vil afsløre, at hver gang Herren har etableret sin kirke på jorden, har én af dens særlige kendetegn været en metode til at våge over og styrke medlemmerne.

Moses blev efter at have modtaget det ærefrygtindgydende ansvar at lede Israels børn ud af trældom, belært om dette princip af sin svigerfader.

„Næste morgen tog Moses sæde for at holde ret for folket, og folket stod omkring Moses fra morgen til aften.
Men da Moses' svigerfader så alt det arbejde, han havde med folket, sagde han:
‚Hvad er det dog for et arbejde, du har med folket? Hvorfor sidder du alene til doms, mens alt folket står omkring dig fra morgen til aften?'
Moses svarede sin svigerfader: ‚Jo, folket kommer til mig for at rådspørge Gud ... '
Da sagde Moses' svigerfader til ham: ‚Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det.
På den måde bliver jo både du selv og folket der omkring dig ganske udmattet ...
Læg dig nu på sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et råd, og Gud skal være med dig. ...'
Moses fulgte sin svigerfaders råd og gjorde alt, hvad han foreslog. Og Moses udvalgte dygtige mænd af hele Israel og gjorde dem til øverster over folket, til forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over haltredsindstyve, andre over ti." (Anden Mosebog 18:13-15, 17-19, 24-25)

Medens Frelseren var på jorden, voksede mængden, der fulgte ham. Han etablerede en organisation til at undervise i og varetage deres behov. Han kaldte først tolv, og efterhånden som arbejdet

udvidedes fortæller skriften: „Derefter udpegede Herren også halvfjerdssindstyve andre og sendte dem i forvejen, to og to, til hver by og hvert sted, hvorhen han selv ville komme.

Og han sagde til dem: ‚Høsten er stor, men arbejderne er få; bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst.'" (Luk. 10:1-2)

Som hans arbejde fortsatte med at vokse, finder vi at mere af hans organisation blev iværksat:

„Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme,

indtil vi alle når frem til at være én i troen på og erkendelsen af Guds søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde,

så vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser, ved menneskers terningespil, når de underfundigt forleder til vildfarelse." (Efes. 4:11-14)

Gennem tiderne er det at våge over kirken blevet en opgave og et ansvar for præstedømmet. I forbindelse med evangeliets gengivelse i vor tid kan man derfor forvente at finde dette princip „at våge over" som værende helt tydeligt et af kirkens grundlæggende programmer. I åbenbaringen om kirkens organisation og forvaltning, givet gennem profeten Joseph Smith i april 1830, blev dette princip slået fast igen. Denne åbenbaring befaler:

„Lærerens pligt er bestandigt at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem,

og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale.

Og påse, at menigheden ofte kommer sammen, og at alle medlemmer gør deres pligt,

de skal advare, forklare, formane, lære og indbyde alle til at komme til Kristus." (L&P. 20:53-55, 59)

Der findes en vidunderlig beretning om, hvorledes dette blev udført i kirkens første dage. Historien har for eftertiden bevaret ældste William Farrington Cahoons vidnesbyrd om, hvorledes han udførte sin opgave som lærer i profetens Joseph Smiths hjem. Beretningen lyder således:

„Før jeg afslutter mit vidnesbyrd . . . , ønsker jeg at nævne et forhold, som jeg aldrig vil glemme; jeg var blevet kaldet og ordineret til at fungere som lærer til at besøge de helliges familier.

Jeg klarede mig fint, indtil jeg opdagede, at jeg sjulle besøge profeten. Eftersom jeg var ung (kun omkring 17 år gammel), følte jeg min svaghed ved at skulle besøge profeten og hans familie i egenskab af lærer. Jeg havde næsten lyst til at vige tilbage fra min pligt, men til sidst gik jeg hen og bankede på hans dør, og i løbet af et øjeblik kom profeten til døren. Rystende stod jeg der og sagde til ham:

„Broder Joseph, jeg er kommet for at besøge dig i min egenskab af lærer, hvis det er passende for dig."

Hans sagde: „Broder William, kom indenfor. Jeg er glad for at se dig; sid ned i den stol, så skal jeg gå ud og kalde familien ind."

De kom snart ind og satte sig. Så sagde han: „Broder William, jeg overgiver mig selv og min familie i dine hænder," og så satte han sig.

„Broder William," sagde han, „stil nu alle de spørgsmål, du har lyst til."

På dette tidspunkt var al min frygt og bæven ophørt, og jeg sagde:

„Broder Joseph, forsøger du at leve din religion?"

Han svarede: „Ja."

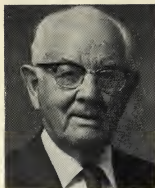
Derefter sagde jeg: „Beder du sammen med din familie?"
„Ja," sagde han.
„Underviser du din familie i evangeliets principper?"
„Ja, det prøver jeg på," svarede han.
„Velsigner du maden?"
„Ja," svarede han.
„Forsøger du at leve i fred og harmoni med hele din familie?"
Han sagde, at det gjorde han.

Vor forberedelse skal være omhyggelig og fuldstændig, tilpasset fædres, mødres og børns individuelle behov."

Så vendte jeg mig mod søster Emma, hans kone og sagde: „Søster Emma, forsøger du at leve din religion? Belærer du dine børn om at adlyde deres forældre? Forsøger du at lære dem at bede?" Til alle disse spørgsmål svarede hun: „Ja, jeg forsøger at gøre det. "
Derefter vendte jeg mig mod Joseph Smith og sagde: „Jeg er nu færdig med mine spørgsmål som en lærer; og hvis du nu har nogen instruktioner at give, vil jeg være glad for at modtage dem."
Han sagde: „Gud velsigne dig, broder William; og hvis du er ydmyg og trofast, vil du få magt til at klare alle de vanskeligheder, som du vil komme ud for i din egenskab af lærer."
Til afsked efterlod jeg så min velsignelse som en lærer over ham og hans familie og gik. (*Juvenile Instructor*, 27 (15. aug. 1892) :492-93)
Begyndende med fader Adam og til nu har der, når Herrens kirke har været organiseret på jordet, været et system, et program til at sørge for broderlig og søsterlig omsorg for hinanden.
Disse generalkonferencers historie er fyldt med taler af Brødrene, der minder os om denne hellige forpligtelse. Jeg har følt, at jeg i dag skulle føje min stemme til denne optegnelse med det håb, at vi kan blive motiveret til at give kaldet som hjemmelærer dets rette prioritet i vort liv. Lad mig minde jer om tre uundværlige bestanddele i et vellykket hjemmelærerprogram.
For det første, familien er en grundlæggende enhed i kirkens organisation. Hjemmelæreren er den først forsvarslinie til at våge over og styrke denne grundlæggende enhed. I prioriteringen af vor tid bør vi først våge over og styrke vore egne familier og dernæst være gode, vedholdende og samvittighedsfulde hjemmelærere.
Præsident Joseph F. Smith sagde ved generalkonferencen i april 1915: „Jeg kender ikke til nogen anden pligt, der er mere hellig eller mere nødvendig, hvis den bliver udført på rette måde, end pligten hos de lærere, der besøger folks hjem, som beder med dem, som formaner dem til dyd og ære, til enhed, til kærlighed og til tro på og trofasthed mod Zions sag." (Conference Report, apr. 1915, s. 140)
Hjemmelærere, det er jeres ansvar at sørge for, at de, som endnu ikke er blevet døbt, bliver døbt, at de, som endnu ikke er blevet ordineret, bliver ordineret, at de uaktive bliver gjort aktive, og at de forsvundne medlemmer bliver fundet.
For det andet, ligesom Moses ikke var i stand til alene at sørge for de behov Israels børn havde, så skal en hjemmelærer ikke gives en større arbejdsbyrde end hans arbejdsevne tillader. Efterhånden som kirken har udvidet sine grænser, og rejseafstanden mellem besøgende er vokset, har beretningen om hjemmelærerarbejdet været vidne til en

ændring i antallet af foreslåede antal familier, der tildeles en hjemmelærer, fra 8-10 til det nuværende niveau på 5 eller færre.
Intet vil ødelægge ånden hos en hjemmelærer mere end det at give ham en opgave, der er større end hans evne til at nå et gunstigt resultat af sin præstation og føle glæde derved. Stavspræsidenter, biskopper og kvorumsledere: Der findes intet program i kirken, som bedre kan aflaste jer for jeres administrative byrder, end et velorganiseret, effektivt gennemført og vellykket hjemmelærerprogram.
For det tredie, hjemmelærerens forberedelse. Ved generalkonferencen i april 1902 sagde ældste Mattihas F. Cowley: „Lærerne, som går fra familie til familie for at besøge de hellige, bør være mænd udstyret med åbenbaringens ånd fra Gud. De bør studere evangeliets principper og leve således, at de kan have Helligåndens inspiration i deres belæringer, så deres belæringer kan virke tiltalende og forstås af børn. De skal ikke gå ud for at udføre en rutine, for at stille bestemte spørgsmål, bare for at kunne sige, at de har udført deres månedlige besøg. De bør være mænd, der er inspireret af åbenbaringens ånd fra Gud, så de hos deres hjemmelærerfamilier kan nå ind til den enkeltes hjerte." (Conference Report, april 1902, s. 38)
Hvis vore hjemmelæreropgaver bliver prioriteret rigtigt, skal vor forberedelse til disse besøg være omhyggelig og fuldstændig, tilpasset fædres, mødres og børns individuelle behov. Som hjemmelærere skal dette grundlæggende program så ikke nyde vores ærlige anstrengelse for at søge Herrens inspiration og ledelse i denne yderst hellige forpligtelse? Må Gud give os evne til at se de muligheder, der findes i vore hjemmelæreropgaver, og må han give os ønsket om at gøre hans vilje i at våge over og styrke dem, som vi er kaldet til at tjene med en særlig ånd af interesse, omsorg og kærlighed, beder jeg om i Jesu Kristi navn, Amen.

Et evigt håb i kirken

Præsident Spencer W. Kimball

Mine kære brødre og søstre, vi mødtes for at tjene Herren, for at blive renset og opbygget af hans Ånd, og for at føle ånden i den rette gudsdyrkelse i vore hjerter.

Vi er ikke blevet skuffet. Herren har været hos os med sin Ånds kraft, og det har været godt for os at være her.

Jeg håber, at vi nu vil gå frem med tro på de lærdomme, der er blevet forkyndt, at vi vil følge Brødrenes råd, og at vi vil nyde den samme ånd, som har opløftet og opbygget os, medens vi har været her.

Lad os slutte i en tone, der udtrykker vidnesbyrd og i en ånd af taknemmelighed og taksigelse til ham, som vi tilhører, som har givet os alt, hvad vi har, og i hvis arbejde vi er engageret.

Efter at vor elskede broder Paulus havde erklæret . . . „at Kristus døde for vore synder . . .

og at han blev begravet; og at han er opstået på den tredje dag, efter skrifterne . . . ", sagde han: „har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker." (1. Kor. 15:3-4, 19)

Derefter lærte han og bar vidnesbyrd om, at ligesom Kristus er opstået fra de døde, således vil alle mennesker komme frem fra graven. Enhver vil blive dømt efter sine gerninger og modtage sin plads i de boliger, som er beredt.

Paulus sagde, at i denne opstandne tilstand er der . . . „celestiale legemer, og legemer, der er terrestriale, og legemer, der er telestiale, men glansen af det celestiale er én, og af det terrestriale en anden, og af telesiale en anden." (Inspired Version, 1. Kor. 15:40)

Dette system af åbenbaret religion, som vi har modtaget gennem åbenbaring, er en såre praktisk anvendelig religion.

„Vi forkynder for hele verden, ,at der ikke skal gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme'"

Den beskæftiger sig med hjorde, hyrder og ejendele. Den lærer os, hvorledes vi her og nu kan trives med hinanden. Den er en måde at leve på, som får en trist og trøstesløs tilværelse til at blive en strålende og opmuntrende oplevelse.

Men den er meget mere end det. Jesu Kristi evangelium er den evige frelsesplan. Den er udtænkt og forkyndt af Gud, den evige Fader, til frelse for alle de, som vil tro og være lydige.

Vi er evige væsener. Vi har ingen mulighed for at fatte, hvor længe vi befandt os i Guds nærhed som hans åndelige børn.

Vi befinder os her i dødeligheden for et øjebliks prøvelser. Derefter vil vi komme frem i opstandelsen og modtage en arv i det rige, vi fortjener, og fortsætte med at leve efter budene i al evighed.
Dette liv består af en kort „i går", nogle få korte timer „i dag", og nogle få øjeblikke „i morgen". De ældste mennesker iblandt os lever næppe mere end 100 år. Men det liv, der venter, er evigt. Mennesker vil stå op fra graven og aldrig dø. Livet er evigt, uden ende. Efter opstandelsen vil vor Faders børn aldrig smage døden.
Vi har et håb i Kristus her og nu. Han døde for vore synder. På grund af ham og hans evangelium bliver vore synder bortvasket i dåbens vande. Synd og uretfærdighed bliver som ved ild brændt væk fra vore sjæle, og vi bliver rene, med en ren samvittighed og opnår den fred, som overgår al forstand. (se Fil. 4:7)
Ved at efterleve hans evangelium, opnår vi timelig fremgang og bevarer et sundt legeme og åndelig styrke.
Evangeliet velsigner os i dag.
Men „i dag" er blot som ét sandkorn i det Sahara, der udgør evigheden. Vi har

også et håb i Kristus og den evighed, der ligger forude, ellers vil vi, som Paulus siger, være . . . „de ynkværdigste af alle mennesker." (1. Kor. 15:19)
Hvor stor vil ikke vor sorg være - og med rette - hvis der ikke fandtes en opstandelse? Hvor ulykkelige vil vi ikke være, hvis der ikke fandtes et håb om evigt liv? Hvis vort håb om frelse og evigt liv svandt bort, ville vi med sikkerhed være mere ulykkelige end dem, som aldrig har haft en sådan forventning.
„Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede." (1. Kor. 15:20)
Virkningerne af hans opstandelse vil udstrække sig til alle mennesker, „thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:22)
„Og ligesom vi har båret den jordiskes billede, således skal vi også bære den himmelskes billede!" (1. Kor. 15:49)
Der er sørget for, at når . . . „dette forkrænkelige har iført sig uforkrænkelighed og dette dødelige har iført sig udødelighed, da skal det ord opfyldes, som står skrevet: ‚Døden er opslugt og sejren vundet.'" (1. Kor. 15:54)
Så skal alle mennesker stå foran den store Jehovahs domstol for at blive dømt i henhold til kødets gerninger.
De, som har levet efter verdens vis, vil opnå et telestialt rige, hvis glans er som stjernernes.
De, som har været ordentlige og retskafne, og som har levet et agtværdigt og godt liv, vil opnå et terrestrialt rige, hvis glans er som månens.
De, som har troet på Kristus, har forsaget verden, har taget Helligånden som vejleder, været villige til at lægge alt hvad de har på alteret, og som har holdt Guds befalinger, vil opnå et celestialt rige, hvis glans er som solens.
„Død, hvor er din sejr? død, hvor er din brod?" (1. Kor. 15:55)

Der er ingen sejr i graven, for døden er erstattet med liv. Udødelighed er en fri gave til alle mennesker gennem den forsonende forløsning, som Guds Søn har betalt.

Men Palus siger, at „dødens brod er synden", hvilket betyder, at hvis mennesker dør i deres synder, må de lide den foreskrevne straf og opnå en mindre herlighed i de tilkommende riger.

„Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus" fortsætter denne fordums apostel. (1. Kor. 1S:S7)

Hvis vi er trofaste, vil vi ikke alene opstå til udødelighed, men også til evigt liv. Udødelighed er at leve i et udpeget rige. Evigt liv er at opnå ophøjelse i den højeste himmel og leve som del af en familie.

Og således formaner Paulus de hellige: „Derfor, mine elskede brødre! ! vær faste, urokkelige, altid rige i Herrens gerning; I ved jo, at jeres møje er ikke forgæves i Herren. . . . vær årvågne, stå fast i troen, vær mandige, vær stærke! (1. Kor. 15: 58; 16:13)

Vi har et evigt håb i Kristus. Vi ved, at dette liv er givet os til forberedelse for evigheden, og at „samme selskabelighed, som findes blandt os her, skal også findes blandt os der, kun med den forskel, at den dér er forbundet med evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder her." (L&P. 130:2)

Vi *tror*, og dette er vort vidnesbyrd, og vi forkynder for verden, „at der ikke skal gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges navn." (Mosiah 3:18) Vi *ved*, og dette er vort vidnesbyrd, og vi forkynder det ligeledes for verden, at, for at mennesker kan frelses, må de tro at . . . „frelse var og er og skal komme i og ved Kristi Herren, den Almægtiges, forsonende blod." (Mosiah 3:18)

Og med Nephi arbejder vi således . . . „flittigt med at skrive for at få vore børn og brødre til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst."

„Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder." (2. Nephi 25:23, 26)

Og sammen med Nephi kender vi den vej, alle mennesker må følge for at opnå et evigt håb. „Den rette vej er," sagde han, „at tro på Kristus og ikke fornægte ham, og Kristus er den Hellige i Israel; derfor må I bøje jer for ham og tilbede ham af al evne, sind og styrke og af jeres ganske sjæl; og dersom I gør dette, skal I på ingen måde forkastes." (2. Nephi 25:29)

Sammen med Paulus glædes vi over disse ord, der er talt om vor elskede Herre: „I ham har vi forløsningen, syndernes forladelse; og han er den usynlige Guds billede, førstefødt forud for al skabningen ; thi i ham skabtes alt i Himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham;

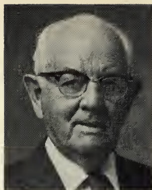
og han er før alt, og alt består ved ham. Han er hovedet for legemet, kirken; og han er begyndelsen, førstefødt af de døde, for at han skulle være den ypperste blandt alle; thi Gud besluttede at lade hele fylden bo i ham." (Kol. 1:14-19)

Og igen siger vi sammen med Paulus: „Derfor har også Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig i Himmel og på jord og under jorden, og hver tunge skal bekende til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre ! Derfor mine elskede! ligesom I altid tidligere

har været lydige, skal I også nu, ikke alene som da jeg var hos jer, men langt mere nu, da jeg er borte, arbejde på jeres frelse med frygt og bæven." (Fil. 2:9-12)
Genoplev sammen med mig Peters smukke vidnesbyrd: „Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: ‚Hvem siger folk, at Mennskesønnen er?'

De svarede: ‚Nogle siger: Johannes Døberen; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.'
Han spørger dem: ‚Men hvem siger I, at jer er?'
Og Simon Peter svarede og sagde: ‚Du er Kristus, den levende Guds søn.'
Da svarede Jesus og sagde til ham: ‚Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene. Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den.' (Matt. 16:13-18)
Til de vidnesbyrd, der er givet af disse fordums så mægtige mænd og apostle - - vore brødre i tjenestegerningen hos den samme Mester - føjer jeg mit eget vidnesbyrd. Jeg ved, at Jesus Kristus er den levende Guds søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder.
Han er min ven, min Frelser, min Herren, min Gud.
Af hele mit hjerte beder jeg, at de hellige vil holde hans befalinger, have hans Ånd hos sig og opnå en evig arv med ham i celestial herlighed.
Mine elskede brødre og søstre, nu hvor vi nærmer os de sidste øjeblikke af disse to prægtige dage, vi har tilbragt sammen, går mine tanker til jer i kærlighed og taknemmelighed. Overalt, hvor jeg går, møder jeg en overstrømmende hjertelighed fuld af kærlighed og venlighed, og for dette er jeg ydmygt taknemmelig. Det er manna for min sjæl. Jeres bønner og jeres kærlighed er en støtte for mig. Herren hører jeres bønner og velsigner mig og mine brødre med helbred og styrke og vejleder os i sit riges anliggender her på jorden. For dette er vi alle dybt taknemmelige.
Til gengæld vil jeg gerne udtrykke min kærlighed og taknemmelighed til jer. Idet I vender tilbage til jeres ward og stave, jeres missioner og jeres individuelle hjem over hele verden, beder jeg vor himmelske Fader velsigne jer og jeres familier. Lad budskaberne og ånden fra denne konference stråle og komme til udtryk i alt hvad I gør fremover - - i jeres hjem, på jeres arbejde, i jeres møder, og i alle de ting I beskæftiger jer med. Lad os nu være bedre sidste dages hellige, end vi nogen sinde tidligere har været. Jeg beder Herren velsigne jer; og som hans tjener velsigner jeg jer og byder jer kærligt farvel.
I Jesu Kristi navn. Amen.

Resultatet af vore anstrengelser i velfærdstjenesten.

Præsident Spencer W. Kimball.

Mine elskede brødre og søstre, i denne høsttid hilser jeg jer i det alvorlige håb, at vi følger Herrens råd om at have *orden i vort hus med hensyn til velfærdstjenesten.*

Med *hus* mener jeg vore individuelle husstande og de ward, grene, stave og missioner, vi præsiderer over.

Det bekymrer mig, at vi måske ikke lever helt op til vore forpligtelser om at gøre som Herren har instrueret og advaret os.

Vi kan få orden i vort hus gennem en planlagt, vedholdende og rettidig anvendelse af grundlæggende velfærdsprincipper og - - programmer.

Velfærdstjeneste er det fuldstændige program, som Herren har stillet til vor rådighed, - - det sørger for beredthed både i levemæssig, personlig og familiemæssig henseende, i hjemmelærer- og besøgslærerarbejde, produktion og fordeling af varer til de fattige, rehabilitering af medlemmer med særlig vanskelige behov eller handicap, sikring af arbejde til de arbejdsløse, og m.h.t. at bringe de følelsesmæssigt foruroligede sjæle tilbage til fuld aktivitet i kirken og samfundet, idet vi alle indvier vort liv til opbyggelsen af Guds rige på jorden.

Vi har gennem 42 år forsøgt at bringe det hus, der udgør velfærdstjeneste i orden. Vi er kommet langt, men der er stadig meget at gøre' I mange dele af kirken er stave og ward lige begyndt at iværksætte deres velfærdstjenest. Til dem siger vi: Gør tingene i rigtig rækkefølge og Herren vil sørge for, at I får fremgang. I andre dele af kirken går velfærdstjenesten glimrende. Men uanset, om I i jeres stav lige har påbegyndt eller fuldtud iværksat systemet, føler jeg, at det er på sin plads at tale om *resultatet af vore anstrengelser i velfærdstjenesten.*

Må jeg foreslå, at „resultatet af vore anstrengelser i velfærdstjenesten" bedst forstås på 3 adskilte, men alligvel beslægtede niveauer. Det *individuelle* som det *første*, det *familiemæssige* som det *andet*, og *kirken* taget som en helhed som det *tredie*.

Individuelle resultater.

De resultater, den enkelte oplever, inkluderer værdighed, selvrespekt, styrket vidnesbyrd, uselviskhed og forøget personlig åndelighed. Idet præsident J. Reuben Clark forklarede de tilsigtede resultater af velfærdsplanen, havde han følgende at sige under et specielt møde for stavspræsidenter, afholdt her i Tabernaklet den 2. oktober 1938: „Det ses således, at det fra begyndelsen er velfærdsplanens langsigtede mål *at opbygge karakteren* hos kirkens medlemmer, hos giver såvel som hos modtager, at redde det ædleste, der gemmer sig dybt i enhver, at *bringe åndens skjulte rigdomme i blomst og få den til at bære frugt.*"

Velfærdstjenestens første resultater

opnås i den enkeltes liv. Og kun når resultatet er opnået af den enkelte, kan det have sin tilsigtede virkning på familierne og kirken som en helhed. Ligesom den enkeltes vidnesbyrd øger kirkens styrke, således udgør også det enkelte medlems arbejde styrken i den samlede velfærdstjeneste.

Du vil måske spørge: „Hvorledes kan jeg sikre mig disse velsignelser, og hvilke frø skal jeg så for at høste frugten deraf?" Jeg tror, de findes i den personlige daglige anvendelse af velfærdstjenestens fundamentale principper: kærlighed, tjeneste, arbejde, selvforsyning, indvielse og forvaltning. Hele strukturen i velfærdsaktiviteten, og for den sags skyld hele kirkens program, skaber rig mulighed for anvendelse af disse principper.

Vi har sagt, at *velfærdstjenesten er evangeliet i funktion.* Dette antyder, at vi ikke opnår resultater af velfærdstjenesten ved bare at kende disse 6 principper og de hertil beslægtede evangeliske læresætninger, men kun ved at arbejde og praktisere det, vi er blevet belært om.

Imidlertid søger vi ofte at få frugten uden først at have sået. Vi planter frøet i tro, og snart ser vi blomstringens mirakel. Mennesker har ofte misforstået processen og byttet om på den. De ønsker at få høsten, før de har sået.

Jeg tror, at vi kan lære en vigtig lektie med hensyn til dette i lignelsen om vingården, som vi finder i Jakob, kap. 5 i Mormons Bog. Efter at have arbejdet længe og hårdt, for at frembringe megen frugt fra sine oliventræer, men med ringe resultat, bliver vingårdens herre nedslået og spørger:

„Men hvad mere kunne jeg have gjort i min vingård? Har jeg holdt min hånd tilbage, så at jeg ikke har passet den? Nej, jeg har passet den og gravet den, jeg har beskåret den, og jeg har gødet den, og jeg har udrakt min hånd næsten hele den lange dag, og enden er nær. Og det bedrøver mig, at jeg skal fælde alle træerne i min vingård og kaste dem i ilden for at brændes. Hvem er det, der har fordærvet min vingård?

Og tjeneren sagde til sin herre: *Er det ikke træernes højde i din vingård? Har grenene ikke fået overhånd over rødderne, der er gode?* Og da grenene har fået overhånd over rødderne, *groede de stærkere end røddernes kraft* og samlede selv kræfter. Se, siger jeg, er det ikke årsagen til, at træerne i din vingård er blevet ødelagt?" (Jakob 5:47-48; fremhævelser tilføjet)

Det ser ud til, at nogen iblandt os lider af det samme problem; de ønsker en rigelig høst både åndeligt og materielt, men uden at ville udvikle det system af rødder, som vil give denne høst. Det er for få, der er villige til at betale den pris i disciplin og arbejde, som det koster at skabe hårdføre rødder. Som dreng vidste jeg kun lidt om, at det daglige arbejde i haven, fodringen af kvæget, vandhentningen, brændehugningen, istandsættelsen af hegnene, og alt det arbejde, der findes på en lille gård, at dette alt sammen var en vigtig del af min rodsætning, inden jeg skulle frembringe grene. Jeg er meget taknememlig for, at mine forældre forstod forholdet mellem rødder og grene. Lad os hver især skabe os dybe rødder, så vi kan sikre os de ønskede frugter af vort velfærdsarbejde.

Resultater i familien.

I familien er resultaterne af velfærdsarbejdet mange. *De inkluderer fred, kærlighed, harmoni, solidaritet og tilfredshed.*

En virkelig sidste dages hellig familie er en sikker havn, der beskytter mod livets storme og kampe.

Inspirerede mænd har længe belært, at hjemmet er civilisationens vugge og samfundets grundvold. Men gennem si-

ne profeter belærer Herren os, at det er meget mere end det, for vi ved, at det er ophøjede familier, der vil udgøre den guddommelige patriarkalske orden, som vil være kilden til riger og herligheder for de trofaste i evigheden.

Hvilke frø er det, som må plantes i hjemmet, for at familien kan opnå fredens, kærlighedens og harmoniens frugter? Set udefra velfærdstjenesten kan de bedst sammenholdes i *standarderne* for personlig beredthed. Disse *standarder* er blevet fordelt over hele kirken. Jeg håber, at vi alle vil lære dem og leve efter dem.

Hver dag gennemlæser jeg snesevis af breve fra kirkens medlemmer. De skriver for at blive rådgivet i talløse personlige problemer. Når jeg betænker disse forhold, idet jeg dog sender det meste tilbage til vore lokale ledere, hvor problemerne bedst kan behandles, bliver jeg mindet om, at de fleste af os har personlige og familiemæssige problemer. Alle har vi udfordringer og hjertesorger, og alle oplever vi medgang og modgang. Det er gennem dette, at vi udvikles og vinder styrke og erfaring i dette liv. Men når disse problemer bliver meget alvorlige, betyder det af og til, at vi ikke har fulgt de råd, vi har modtaget, fuldt og helt, hvad enten de er givet os af Herren gennem hans Ånd eller af vore udvalgte ledere. Lad os praktisere de principper, der findes i personlig og familiemæssig beredthed, i vort daglige liv. „. . . men er I beredt, behøver I ikke at frygte." (L&P. 38:30)

Resultater i kirken.

Når vi praktiserer de forskrifter, læresætninger og programmer, der findes i velfærdstjenesten, bliver resultatet af vore anstrengelser opbygningen af Zion. Herren har erklæret: „Thi Zion *skal* tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser *skal* udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion *må* stå op og iføre sig sine skønne klæder. " (L&P. 82:14, fremhævelser tilføjet) Zion består af de rene af hjertet - - de som er blevet helliggjort og hvis klæder er blevet vasket hvide ved Lammets blod. (se Alma 13:11) Det er dem, som tager kærligheden på sig som en kappe og tjener andre af et rent hjerte.

Præsident Kimball udtrykker bekymring for . . . „at vi måske ikke lever helt op til vore forpligtelser om at gøre, som Herren har instrueret og advaret os."

Vi er i gang med at opbygge Zions styrke, hendes teltreb eller stave over hele verden. Derfor råder vi vore medlemmer til at forblive i deres hjemland og indsamle Guds udvalgte og undervise dem om Herrens veje. Templer bliver bygget i disse lande og de hellige vil blive velsignet, uanset hvor de bor i verden.

Herren har åbenbaret sin ny og evige pagt for at forberede et folk til at møde ham ved hans andet komme. Ud af de principper og læresætninger, der kræves af os for at opbygge Zion, er de, som lægges til grund for velfærdstjenesten, meget vigtige. For vi må være . . . „forenede efter den forening, som det celestiale riges lov fordrer.

Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgør det celestiales riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig." (L&P. 105:4-5) Det er nu, vi har mulighed og ansvar for at bidrage, at give næring til og arbejde for at frembringe de endelige resultater af

velfærdstjenesten, som blev vist Enok i det syn, som findes optegnet i Mose Bog: „Og jeg skal sende retfærdighed ned fra himmelen, og sandhed vil jeg bringe frem ud af jorden for at bære vidnesbyrd om min Enbårne, om hans opstandelse fra de døde, ja, og også om alle menneskers opstandelse. Og jeg vil lade retfærdighed og sandhed fare hen over jorden ... som en flodbølge for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner til et sted, som jeg skal berede, en hellig stad, så mit folk kan omgjorde deres lænder og se hen til tiden for min tilkommelse; thi der skal mit tabernakel være, og den skal kaldes Zion, det nye Jerusalem." (Mose Bog 7:62)

Det er min indtrængende bøn, at vi må holde orden i vore huse, både enkeltvis og samlet, at vi må forberede os på at modtage evangeliets frugter - - ja endog en fylde af glæde.

Jeg vil nu gerne præsentere søster Barbara Smith. Jeg vil bede søster Smith om at komme frem og delagtiggøre jer i baggrunden for en afgørelse, der er godkendt af Det øverste Præsidentskab, med hensyn til kirkens hvedereserver.

Søster Barbara B. Smith:

Tak, præsident Kimball. En efterårsdag i 1876 kaldte præsident Brigham Young én af mine forgængere ind på sit kontor, det var søster Emmeline B. Wells, daværende medredaktør af „*Woman's Exponent*". Han fortalte hende, at han ønskede, at Zions kvinder skulle begynde at gemme korn til den dag, der blev brug for det, og at han ønskede, at hun skulle stå i spidsen for denne mission (Se *History og The Church*, 1842-1966, Salt Lake City: General Board of Relief Society of The Church of Jesus Christ of Latter—day Saints, 1966, s. 109).

Søster Wells sagde: „Vi begyndte samme år, og selv om man gjorde sig lystig over os, så købte vi korn." (*Relief Society Magazine*, februar 1915, s. 48) „Søstre, tag dette i ramme alvor," formanede hun, og kvinderne var lydhøre i ånd og gerning (*Woman's Exponent*", den 15. oktober 1876, s. 76).

Når kvinderne ikke havde penge til at købe hvede for, gik de ud på markerne og sankede korn. De undværede deres „søndagsæg" og byttede eller solgte dem for hvede. De lavede tæpper, kludetæpper, ost og andre ting, som de byttede eller solgte for hvede.

Gennem hjælpeforeningens optegnelser kan vi få et lille indblik i deres vedvarende personlige anstrengelser.

Fra Cedar City: „Vor elskede biskop har givet os plads i tiendekontoret og vi har fyldt 160 skæpper hvede i sække. Vi har andre ejendele, som vi vil skaffe os korn for, så snart lejligheden byder sig." (*Women's Exponent*" den 15. februar 1877, s. 138)

Fra Mantua, Box Elder County: „Vi har forsøgt at bringe vor elskede præsident Brigham Youngs råd om at oplagre korn til udførelse. Vi har 115 skæpper korn på lager, hvoraf de 13 er sanket af de unge kvinder. " („*Women's Exponent*", den 1. februar 1878, s. 130)

Denne hvede, der blev oplagret af disse trofaste kvinder i kirkens tidlige dage er blevet brugt på uforudset vis.

I 1898 blev hvede fra hjælpeforeningen sendt som hjælp til indbyggerne i Parowan, Utah og til andre distrikter, som var ramt af tørke. (Se *Relief Society Magazine*, februar 1915, s. 58)

I 1906 da jordskælv og ildebrande ødelagde San Francisco, blev en vognfuld af mel fra hjælpforeningens hvede sendt dertil.

I 1906 blev endnu en vognfuld mel sendt til Kina for at mindske lidel.serne forårsaget af sult.

I 1918 blev 200.000 skæpper af hjælpeforeningens hvede solgt til den amerikanske regering for at klare den krisesi-

tuation på fødevareområdet, som den 1. verdenskrig havde skabt.
I en årrække blev renteindtægten af hvedelageret brugt til at sørge for svangerskabshjælp, børneforsorg og almindelig sundhedspleje hos kirkens medlemmer. I 1940 købte hjælpeforeningen igen hvede og lagrede det i siloerne på Welfare Square. (se *History of Relief Society*, s. 110-111)
I mere end 100 år er vort hvedeprojekt blevet betragtet som en hellig forvaltning. Gennem fornuftig investering, er værdien af dette program vokset, indtil vi i dag har betragtelige aktiver i hvede og fonds.
I en tidlig publikation fra hjælpeforeningen skriver en søster om sine følelser angende hvedeindsamlingen. Hun sagde:
„Hvis nogen er i tvivl . . . så lad hende se sig omkring, se det talløse antal af små børn, der findes i landet, og husk så på, at de kvinder, der er kaldet til at indsamle korn, er disse børns **MØDRE . . .** Kunne jeg forestille mig disse uskyldige børnelæber - - spørge efter **BRØD,** Hvis jeg ikke havde noget at give dem!" ("*Woman's Exponent*", den 1. november 1876, s. 81)
Som kvinder ved vi, at selv om vi giver næring til børn, mens de er spæde og i deres barndom, så er del af vores udfordring som mødre at hjælpe dem til at blive modne og indtage deres plads i livets og frelsens store plan. Før i tiden har hjælpeforeningens kvinder fostret talrige indledende programmer for at efterkomme forhåndenværende behov, inkluderende uddannelses- og karrieremæssige udviklingsprogrammer, hospitaler, svangerskabshjælp, adoptions- og

andet socialt arbejde samt velfærdsprojekter. Når disse programmer er blevet fuldt udviklet, har hjælpeforeningen med stolthed set dem blive optaget blandt de programmer, kirken forvalter overalt i kirken.

Kirkens hovedpræsidentskab for hjælpeforeningen har bønsomt overvejet fordelene omkring vor hvedeforvaltning, og har besluttet, at dette ansvar er blevet indfriet. Tiden er kommet til at indlemme hjælpeforeningens hvede i kirkens verdensomspændende kornforrådsprogram.

Vi ønsker at foreslå, at hjælpeforeningens 266,291 skæpper hvede bliver en del af velfærdstjenestens kornforrådsplan til gavn for alle kirkens medlemmer, samt at *hvedefonden udelukkende bliver brugt til indkøb af korn.* Denne afgørelse støttes enstemmigt af hjælpeforeningens hovedbestyrelse. Vi har desuden skrevet til de stave og missioner, der er noteret som værende i besiddelse af hvedeattester pr. 1. juli 1957, og vi har modtaget deres enstemmige støtte.

Med præsident Kimballs tilladelse vil jeg bede de søstre, som er til stede ved dette møde, om ligeledes at bekræfte denne afgørelse. Vil alle søstre, der støtter os i afgørelsen om at indlemme hjælpeforeningens hvede i kirkens verdensomspændende kornforrådsprogram, være venlige at tilkendegive dette. Tak.

Det er med stolthed over fortidige resultater, samt nænsomhed, at vi, Zions kvinder, stiller vor hvede og hvedeaktiver i deres rådighed, præsident Kimball, for at blive benyttet med henblik på kornforrådsformål under din administration gennem kirkens velfærdskomité.

Vi beder, om at hjælp foreningens hvede fortsat vil blive betragtet som en hellig forvaltning. Må den velsigne de menneskers liv, som modtager den. I Jesu Kristi navn, amen.

Præsident Kimball:

Søster Smith, på brødrenes og hele kirkens vegne modtager vi med taknemmelighed og forståelse for dens store betydning, denne gave, som er givet os fra hjælpeforeningen. Vi er vidende om betydelige ofre samt flid hos de hjælpeforeningssøstre, som i mere end 100 år trofast har udført denne hellige forvaltning. Vi har tillid til at Velfærdstjenesten, under ledelse af kirkens velfærdskomité, bestående af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd, Det præsiderende Biskopråd samt kirkens hovedpræsidentskab for hjælpeforeningen, vil fortsætte med at forvalte hvedereserverne på samme storartede måde, som hjælpeforeningen hidtil har gjort. Vi vil sørge for, at denne gave fra hjælpeforeningen vil blive brugt, som det er tilsigtet, nemlig til i nødens stund at velsigne kirkens medlemmer over hele verden.

Vi er stolte over søstrenes resultater både før og nu. Vi beder jer nu, søstre, om at fortsætte med jeres gode arbejde og støtte kirkens programmer, og i særdeleshed de programmer, der findes i jeres egen organisation, hjælpeforeningen.

Vi anmoder jer om ligeledes at støtte brødrene, og dem om at støtte jer, gennem at arbejde side om side som deltagere og arbejdsfæller i at fremme Herrens værk samt jeres egen frelse. Lad denne gave, som vi i dag har modtaget fra hjælpeforeningen, være eksempel på den imødekommende indsats og harmoni, som kan berige vort liv i kirken og i hjemmet.

Må Herren velsigne os i dette store og guddommeligt inspirerede velfærdsarbejde, beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen.

Godt helbred - - en nøgle til glæde i livet

Søster Barbara B. Smith
Hjælpeforeningens præsidentinde

Robert Brownings jublende verselinie: „Gud es i sin himmel - - og med jorden er alt vel!" (*Pippa Passes: Et Dram ma*, del 1, linier 227-228), finder bedre udtryk, når vort legeme fungerer bedst muligt - - en velsignelse vi alle ønsker.

Vor helbredstilstand påvirker alle sider af vort liv - - vor følelse af personligt velvære, vor arbejdsindstilling, vort sociale samvær - endog vor tjeneste for Herren.

Fysiske onder hører til livets realiteter, men på trods heraf erklærer skrifterne, at ... „menneskene er til for at kunne nyde glæde". (2. Nephi 2:25) Herren har bekræftet denne udtalelse ved gennem åbenbaring at bibringe os belæringer angående vort helbred, som, hvis vi følger dem, vil forlænge vort liv og øge vor livsglæde.

Lærer og Pagter, afsnit 89 er ét af de mest kendte steder i skriften, der behandler vort helbred. Heri beskriver Herren nærmere både de ting, som vi må bruge og de ting, som er skadelige for os. Videnskabelig forskning har bekræftet de skadelige virkninger af te, kaffe, tobak og alkohol - - ja, selv den skadelige virkning på fostrets udvikling.

Vi er blevet advaret både af vore profeter og af videnskaben om farerne ved upassende og kritikløs brug af narkotika, deriblandt håndkøbspræparater. Uanset hvor nyttige disse lægemidler er i tilfælde af sygdom, så indeholder nogle af dem bestanddele, som, hvis de bliver brugt i for store mængde, eller hvis de kombineres med andre ting, kan have farlige bivirkninger - - ja endog medføre afhængighed af eller tilvænning til stofmisbrug.

En stor del af visdomsordet er specielt viet de sunde næringsmidler, der er ... „bestemt ... til menneskets brug". (L&P. 89:10)

Hjælpeforeningens miniklasser underviser kvinder i, hvorledes de kan tilberede og servere sund mad på tiltalende vis.

En ven fortalte mig engang, at, efter hun havde serveret en grønsagsmiddag, havde en ung gæst sagt: „Jeg troede ikke, at jeg kunne lide spinat, men den stuvede spinat var lækker!" Lige som mange af os, havde min ven gjort alvor af præsident Kimballs råd om at dyrke haven. Hun dyrker nu sine egne grøntsager. Hun tilbereder og serverer dem med stor kulinarisk færdighed. Gæsterne forlader hendes bord med større forståelse for god og sund mad.

En opfordring til at følge gode fysiske leveregler - - regelmæssig motion, tilstrækkelig hvile og en alsidig kost.

Herren lover, at hvis vi holder disse befalinger, så skal vi . . . „*løbe* og ikke blive trætte; . . . *gå* og ikke blive matte. (L&P. 89:20, fremhævelser tilføjet)
Herren gør os måske her opmærksom på en anden sundhedslov - - behovet for tilstrækkelig motion. Den motion, vi får ved at gå, løbe og gennem andre former for rytmisk bevægelser, er meget vigtig for at bevare en passende sundhedstilstand i hjerte og blodkar.
I vor fortravlede tilværelse er vi ofte tilbøjelige til at undskylde os med, at vi ikke får tilstrækkelig motion, fordi vi hverken har tid eller mulighed. Jeg kender en travl ung kvinde, som gør gymnastik mens hun lytter til bånd med opbyggende taler eller lærer skriftsteder udenad. Det kan næsten alle og enhver gøre. Vi er også blevet rådet til at gå tidligt i seng, så vi ikke er trætte, og til at stå tidligt op, så vort legeme og sind kan være friske (Se L&P. 88:124).

Samme sted bliver vi mindet om ikke at være urene længere (se L&P. 88:124) Det bør gælde vore legemer, vore huse og vort lokale samfund. Vi bør f.eks. når det gælder madlavning og - - servering have rene hænder og arbejdsflader.
I Lærer og Pagter, afsnit 59 siger Herren, at det, som frembringes af jorden til føde, skal . . . „bruges med måde og ikke i overmål, ej heller med overdrivelse". (L&P. 59:20) Eksperter på sundhedsområdet siger, at meget stærk fedme udgør et alvorligt sundhedsproblem. At være overvægtig øger risikoen for at blive ramt af mange sygdomme, og det skaber fysisk ubehag såvel som psykiske lidelser.
Vi er taknemmelige over, at den videnskabelige forskning og de praktiserende lægers virksomhed er resulteret i en længere levetid, større sundhed og levedygtighed samt et fald i dødeligheden hos spædbørn og mindre børn. Et af de mest rørende afsnit i fortidens historie handler om den længsel, fædre og mødre havde efter at få noget, der kunne gøre deres syge børn raske.
I dag er vaccination mod sygdomme en stor velsignelse. Nogle af de farligste sygdomme er nu næsten under fuldkommen kontrol på grund af vaccination.
Kurser om hjemmesygepleje, første hjælp og andre færdigheder i hjemmets sundhed bliver afholdt i hjælpeforeningen.
I dag, hvor medicin er dyr, vil det være en hjælp, hvis kvinder blev belært om værdien af god sikring mod sygdom. Det er væsentligt både for den fysiske sundhed og for den økonomiske styring af hjemmet.
Målene for vore fysiske leveregler kan sammenfattes til følgende:
1. adlyd visdomsordet.
2. fasthold en rimelig vægt og udholdenhed gennem regelmæssig motion, tilstrækkelig hvile og en alsidig kost.
3. sørg for at forbedre eller fastholde den personlige såvel som hjemmets hygiejne.
4. praktiser forebyggende regler for at bevare et sundt helbred. Må anvendelsen af disse principper hjælpe os alle til at leve et liv i glæde, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Det bemærkelsesværdige eksempel gjort af grenen i Bermejillo, Mexico

Biskop Victor L. Brown
Præsiderende biskop

Mine brødre og søstre, jeg vil gerne her til morgen fremføre en præsentation for jer, der på dramatisk vis illustrerer hvad der kan ske når lederne og medlemmerne i kirken begynder at anvende velfærdstjenestens grundlæggende principper i deres liv. Dette er en sandfærdig redegørelse for de resultater, som kirkens lille gren i landsbyen Bermejillo, nær Torreón i Mexico har opnået.

Kom med mig til Bermejillo, en typisk landsby i den nordlige del af det centrale Mexico, med støvede gader og bygninger af soltørrede lersten.

For otte år siden blev der oprettet en lille gren af kirken her. Kirkens møder blev holdt i et rum i denne lejede bygning (viser lysbillede), som medlemmerne kalder ,,bedehuset".

Størstedelen af mændene i grenen arbejder i markerne på jord, der er blevet tildelt dem af regeringen. Deres afgrøder består for størstedelen af bomuld, majs og bønner. Deres høst afhændes gennem en lille andelsbank, der til gengæld betaler dem ca. 18 - - 30 kr. pr. dag, hvilket næppe er nok til at dække de daglige behov.

Castanedafamilien er denne lille grens styrke. Moderen, hendes seks sønner og ene datter blev døbt, da evangeliet for første gang kom til Bermejillo, for otte år siden. Siden da har sønnerne giftet sig og bragt deres hustruer ind i kirken. Familien lægger i øjeblikket planer for at kunne blive beseglet i templet i Arizona.

Julian Castaneda har tjent som grenspræsident de sidste fem år og har ledet denne grens timelige og åndelige anliggender.

Siden 1975 har velfærdsmissionærer besøgt Bermejillo een gang om ugen. De underviser lederne og medlemmerne i lektier som f.eks. emner som personlig hygiejne og ernæring og fungerer som hjælpekilde for grenspræsidenten i spørgsmål der angår velfærdstjeneste.

I årene efter velfærdsmissionærernes ankomst, er præsident Castaneda ofte mødtes med sin velfærdskomité. Der er blevet iværksat adskillige projekter for at hjælpe medlemmerne med hensyn til personlig og familiemæssig beredskab.

Et ægtepar der tjente som velfærdsmissionærer blev bedt om at hjælpe medlemmerne med at plante haver til hver familie. Frøene skaffede præsident Castaneda gennem de offentlige institutioner og fordelte dem blandt medlemmerne. Han førte an ved at plante den første have. Næsten alle medlemmerne fulgte hans eksempel.

Man fandt snart ud af, at for at kunne få planterne i haven til at vokse måtte man sørge for at svinene ikke løb løse. Det var også nødvendigt at bygge hønsegårde til hønsene; det syntes som de var i stand til at skrabe frøene og planterne op hurtigere end de kunne nå at vokse.

Udover haverne, blev det også en del af programmet at samle forråd. Medlemmerne blev belært om hvordan de kunne tørre frugter og grøntsager, ligeledes blev der i mindre omfang konserveret. Der blev lavet syltetøj og gelé, idet man anvendte gode lokale fremgangsmåder. En del af deres ét-års forråd bestod af korn som var dyrket på deres marker og som derefter blev oplagret. De havde lært hvordan man opbevarede det, så det ikke blev angrebet af insekter og rotter. Træ, som blev bragt ned fra bjergene og opbevaret, blev senere brugt som brændsel ved madlavning samt til at opvarme vand til brug ved opvask af tallerkener og rengøring af huset.

Da der blev lagt vægt på renlighed og sanitet, begyndte medlemmerne at bygge baderum til deres huse. Før dette projekt havde medlemmerne i Bermejillo ingen baderum.

I denne lille bygning (viser lysbillede), blev det første toilet med udskylning installeret, med en septiktank nedgravet i gårdspladsen til at opbevare affaldet i. Der blev også installeret en bruser. Den bestod af en tønde, der kunne indeholde ca. 200 liter, der blev sat op på taget og fyldt med vand om morgenen, og som opvarmet af solen i løbet af dagen, var klar til et varmt brusebad om aftenen.

Haver og baderum blev en realitet. Snavsede, forsømte hjem med lerstampede gulve og uden senge - - hvor madlavningen blev lavet inde i huset over åbne ildsteder, med kviste eller grene som brændsel og uden kakkelovnsrør eller skorsten - - har nu cementgulve, komfurer med den rette ventilation eller et udendørs køkken, rene borde og stole, og ordnede rum.

For fem år siden så de fleste af bygningerne i Bermejillo omtrent ens ud, men nu er de sidste dages helliges hjem blevet landsbyens turistattraktioner. De er letgenkendelige på grund af deres nye maling, grønne træer og skønne blomster. Medlemmerne i Bermejillo havde adgang til vand, der blev pumpet ud til landsbyen fra en nærliggende by, men det var farligt at drikke. Det var svært at koge vandet, da der var mangel på brændsel. Derfor blev mødrene belært om at rense det ved at hælde tre dråber klor i en liter vand. Rensningen af vandet har reduceret sygdomstilfældene, der skyldtes diarré, amøber og tyfus.

Velfærdsmissionærerne blev af grenspræsidenten kaldet til at besøge alle nydøbte familier. Ved udførelsen af dette kald kom missionærerne ofte ud for at skulle undervise i nødsituationer. Da de for eksempel en dag besøgte et nydøbt medlems hjem, blev de modtaget af moderen i huset, der inviterede dem indenfor og bad dem sætte sig og dernæst begyndte at græde. Hendes lille barn var syg. Dets mave var meget opsvulmet.

„I løbet af fire korte år", er disse hellige „godt på vej til at etablere idealet for Zion."

Ved undersøgelsen fandt man ud af, at barnet aldrig fik andet at spise end mel og vand eller tørmælk. I otte måneder havde moderen været bange for at give det andet føde fordi det var så sygt, og det var sygt på grund af sult!

Missionærerne underviste moderen i hvordan hun skulle tilsætte korn, frugter og grøntsager i barnets mad. Barnet er nu på vej til at genvinde sit fulde helbred. Som resultat af projekter lig det i Bermejillo, er dødeligheden blandt medlemsbørn i hele missionen faldet fra omkring fyrre procent til ca. ti procent. Der blev også gennemført andre projek-

ter til at styrke det personlige og familiemæssige beredskab, deriblandt ét der gik ud på at hjælpe en inaktiv familie med at rydde op i deres hjem, hvilket præsident Kimball har bedt os alle om at gøre.

Denne otte personers store familie boede i et lille hus på 3 m. × 3,60 m., bestående af ét værelse med lerstampet guld, to dobbeltsenge og en lille petroleumsovn. Der var hverken elektricitet eller rindende vand.

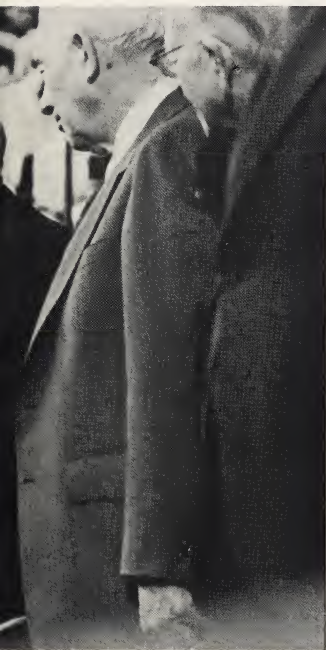
Grenens velfærdskomité samledes for at løse problemet. Hjælpeforeningens søstre bar mange spande vand for at gøre huset rent. De hjalp familien med at bære møblerne udenfor i solskinnet og med at fjerne hvad der gennem årene havde hobet sig op.

Hjemmelærerne samt andre præstedømmebærere hjalp til med at reparere møblerne.

Velfærdsmissionærerne deltog ved at gi-

ve lektier i renlighed og personlig hygiejne.
Missionærerne hjalp også grenen på en anden måde, ved at præsentere specielle lektier om f.eks. børnepasning, for søstrene i hjælpeforeningen. De har undervist i principperne og teknikken ved at tage vare på familiens sundhed. Søstrene har nu lært at lave deres eget tøj og at bruge sund fornuft ved indkøb.
Disse aktiviteter har øget søstrenes kærlighed for hjælpeforeningen, og regelmæssige besøg af besøgslærerinderne er nu for første gang blevet en realitet.

Børnene har også nydt godt af projekterne til styrkelse af det personlige og familiemæssige beredskab i Bermejillo. Mødrene sørger nu for at børnene er velsoignerede før de bliver sendt til primary.
De ældre børn udvikler egenskaber med hensyn til undervisning, idet de hjælper de yngre med at lære evangeliets lektier. Missionærerne har fundet ud af at alene ved at være et eksempel for børnene, lærer de dem vigtige principper. Børnene har lært om præsident Kimballs råd om at spare penge sammen til deres missioner. De bruger nu også deres ekstra pesos på frugt snarere end til slik.
Ikke-medlemmerne i Bermejillo er blevet påvirket af medlemmernes eksempel, og flere er blevet undervist i evangeliet.
Efterhånden som grenen voksede, blev de lejede forhold for små for dem. Så præsident Castanneda opnåede tilladelse til at benytte dette stykke jord (viser lysbillede), hvorpå de kunne bygge en kirkebygning. Andre grene i missionen havde haft store problemer med at opnå en sådan tilladelse, men embedsmændene i landsbyen Bermejillo var klare over hvad grenen havde udrettet og så frem til at få en kirkebygning bygget her.
En lille midlertidig kirkebygning opført i soltørrede sten er blevet rejst på grunden og er nu i funktion mens de hellige indsamler deres del af omkostningerne ved deres nye kirkebygning, som de har fået tilladelse til at opføre.
En stor del af de penge de skal betale er blevet tjent gennem grensprojekter. Hver tirsdag og torsdag deler søstrene fra hjælpeforeningen sig op i små grupper som laver munkeringe og tamales. Derpå sælger de dem i parkerne og ved dørene. En af søstrene fortalte om hvor

svært det var at sælge ved dørene, men som hun sagde, „vi ønsker os en kirkebygning og vi er villige til at gøre hvad det skal være for at tjene penge nok".

Til dato har de nået alle deres mål, og opførelsen af en kirkebygning på grunden er berammet til at begynde før afslutningen af dette år.

Det som vi har set her, er et fantastisk eksempel på hvad der kan finde sted i enhver af kirkens enheder, uanset omstændighederne, når kirkens ledere og medlemmer begynder fuldt ud at forstå og efterleve de grundlæggende principper i velfærdstjenesten.

Se hvad disse hellige har fået udrettet i løbet af fire korte år. De er begyndt at dyrke haver og at oplagre det de producerer, at male deres huse, plante træer og blomster, bygge toiletter og brusere, rydde op og reparere det indre og det ydre af deres huse, at rense vandet, at tilberede deres mad korrekt og at sørge for en mere nærende mad for deres børn. Udover dette har medlemmerne rakt fællesskabets hånd ud og hjulpet inaktive familier med at løse deres timelige problemer, samt ved at gøre sig til venner med ikke-medlemmer og ved at vise et godt eksempel på, hvordan sidste dages hellige lever.

Denne grens åndelighed er blevet forstærket gennem øget aktivitet blandt medlemmerne, bedre forberedelse af de lærere der underviser klasser, gennem mere effektive hjemmelærere og besøgslærerinder, nyomvendte, grensprojekter og personligt offer. Det er interessant at bemærke at fasteofferydelserne pr. person er blevet mere end tidoblet i denne lille gren over de sidste fire år.

Principperne for næstekærlighed, tjeneste, arbejde, selvforsyning, indvielse og forvaltning kan alle ses i de resultater som den lille gren i Bermejillo har opnået. I virkeligheden er disse hellige godt på vej til at etablere idealet for Zion.

Jeg er overbevist om at et hvilketsomhelst ward eller stav i kirken kan opleve den samme form for succes som grenen i Bermejillo. Det vil komme som et resultat af at organisere velfærdskomiteer og af at undervise i og efterleve velfærdstjenestens grundlæggende principper. Mange ward og stave har deres egne eksperter at kalde på, men de steder hvor der ikke er lokale eksperter, kan man gennem direkte kanaler kalde på velfærdsmissionærer, der kan hjælpe kirkens enheder i udviklingsområder, hvor de timelige problemer er kritiske.

Må vi hver især få øjnene op for betydningen af velfærdstjenester, ligesom disse hellige i Bermejillo. Ved at arbejde sammen kan vi fuldstændigt etablere det sidste dages Zion. At vi må gøre dette, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Succesrig forvaltning af velfærdstjenesten

Biskop J. Richard Clarke
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Brødre og søstre, jeg er så taknemmelig for at være involveret i kirkens storslåede velfærdsplan. Jeg bevidner fra min sjæls inderste at denne storslåede bevægelse blev åbenbaret af den Almægtige Gud til hans profeter i de sidste dage.

Vi er nået langt siden velfærdstjenestens første dage, men vi har endnu langt at gå. Med den store udvidelse af missioneringen over hele jorden, vil afhjælpningen af de timelige behov ekspandere. For med succes at kunne leve op til denne store udfordring, må vi være vise og trofaste forvaltere.

Moderne skrift minder os om, at alle ting tilhører Herren. Han erklærede: „Jeg, Herren, udspændte himlene og byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine ... alt dette ejer jeg. ... og om ejendelene er mine, da er I forvaltere„. (L&P 104:14, 55-56).

Lektien om forvaltning er levende forklaret i lignelsen om talenterne (se Matt. 25:14-30). For at vi kan være nyttige forvaltere, må vi forbedre det, Herren har overladt os. Forvaltere er bestyrere og en god ledelse reducerer spild og sikrer at de investerede ressourcer kommer forøgede tilbage. Hvor glade var de tjenere ikke, der kunne sige til deres herre at de havde gjort alt, hvad der var blevet forlangt af dem og til hvem det blev sagt: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget!" (Matt. 25:21).

Jeg tror at der er tre ting der karakteriserer en succesrig forvaltning - - handling, flid og ansvarlighed. Vi har frihed til at acceptere eller forkaste opfordringen til at tjene, men når vi én gang har accepteret, påtager vi os det fulde ansvar for resultaterne. I afsnit 4 i Lære og Pagter, læser vi: „Se derfor til, O, I, der indtræder i Guds tjeneste (jeg anser dette for at være opfordringen), at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke" (L&P 4:2). Og videre i afsnit 72: „Thi Herren kræver af hver forvalter, at han aflægger regnskab for sin forvaltning både i tid og evighed" (L&P 72:3). Selv om vi i sidste ende er ansvarlige over for Herren, er vi også ansvarlige overfor hans jordiske præstedømmeledere.

Lad os nu se nærmere på, hvad vi specielt kan gøre for at opfylde vores forvaltningsansvar med hensyn til Forrådshusets Hjælpesystem:

Først er der processen med at planlægge. Planlægning gør det muligt at kontrollere og forøge vores forråd. Mangel på korrekt planlægning resulterer i skuffelse. De fleste af os har lært at ledelse, der består i at prøve sig frem, er uøkonomisk og nedslående. Så indtil hvert område og hver zone er selvforsynende, introducerer vi i hele kirken en dispositionsplanlægning. Dispositionsplanlægning er processen med at identi-

ficere behovene og finde frem til midlerne der vil kunne dække disse behov. Når dispositionsplanlægningen er fuldstændig gennemført, vil vore biskopper være i stand til mere fyldestgørende at hjælpe de trængende under skiftende økonomiske omstændigheder.

For det andet virker en god forvalter effektivt. For to år siden sagde præsident Kimball:

„Lad os være effektive i vores produktion, så vi ikke blot har velfærdsgårde af pligt. Den tid vil komme da vi vil få brug for alle de produkter og flere til som vore projekter afkaster - - i langt højere grad end vi gør nu.

Gør alt hvad I kan for at gøre jeres projekter økonomisk levedygtige, således at vi ikke blot ræsonnerer og mener at velfærdsprojektet er godt simpelthen fordi . . . . præstedømmet arbejder side om side; vi kan have arbejdets broderskab og på samme tid den økonomiske ydeevne."

(*Ensign*, maj 1976, s. 125- - 126).

I en tale ved en velfærdskonference i 1960, sagde præsident J. Reuben Clark, Jr.:

„Det er min ydmyge bedømmelse idag, at det ville have været bedre for os om vi aldrig havde fået et velfærdsprojekt end at mislykkes i at tage vare på det, nu vi har det. Herren vil ikke anse de af os, som er ledere i ward og stave for at være uskyldige, ... hvis vi tager af folkets fonds, disse hellige betroede fonds, og erhverver projekter og dernæst ikke udnytter disse projekter, således som Herren ønsker af os". (Velfærds- - landbrugsmøde 4. apr. 1960).

Det er et alvorligt ansvar at administrere disse hellige fonds i kirkens hovedkvarter. Når vi modtager en ansøgning om et lån eller om kirkens medvirken, gennemgår vi omhyggeligt de økonomiske redegørelser og planer. Vi vurderer kritisk organisationens opbygning. Ansøgningerne fortæller os meget om kvaliteten af de forvaltere der driver projektet.

For det tredje, lad os forbedre vores kvalitetskontrol. God kvalitet har aldrig været en ulykke; det er altid resultatet af gode hensigter og en oprigtig indsats. Vi vil gerne rose de af jer, der følger de foreskrevne standarder og retningslinjer for at sikre jer, at forrådshusets varer er rene og ernæringsmæssigt i orden. Præsident Kimball satte fornylig kvalitetskontrollen i perspektiv da han lagde grunden til en ny konservesfabrik. Han sagde: „(Vi burde) være beærede over at servere et måltid lavet af vore produkter for Herren, . . . hvis han ville privilegere os med at besøge et af vore forrådshuse". Frasen „det er godt nok til velfærdstjenesten" skal have en ny mening. Intet mindre end det allerbedste vi har, er acceptabelt for Herren. *Deseret* - - etiketten bør stå for den højeste kvalitet, for bag den etikette ligger arbejde gjort i kærlighed.

„Så meget afhænger af vores villighed til at beslutte os at den øjeblikkelige indsats, vi yder, ikke er acceptabel".

Hvadenten det drejer sig om tjeneste eller fremstillede varer, af enten den faste ledelse eller frivillige arbejdere, gælder kvalitetskontrol for alle aspekter af velfærdstjenesten. Kvaliteten af de varer som forrådshuset modtager, er den endelige måleenhed for effektiviteten af vores produktion.

For det fjerde, een ting der er tæt forbun-

det med kvalitetskontrol, er sikkerhed. Jeg er glad for at kunne sige at vores liste over ulykker er blevet bedre, men der sker stadig for mange ulykker i nogle af vore enheder. Tabene i menneskeliv er tragiske. I dollars, andrager tabene på grund af tabt arbejdsfortjeneste og brand, hvert år omkring flere hundrede dollars.

Vi vil gerne minde jer om at kirken hovedsagelig er selvforsikret. Det betyder at når der på grund af skødesløshed forårsages et tab der kan erstattes, er vi tvunget til at trække på kirkens hellige fonds, for at erstatte det der er gået i stykker, eller som er gået tabt. Der er blevet udarbejdet en håndbog for at give et overblik over sikkerhedsforanstaltningerne for alt hvad der foretages i Forrådshusets Hjælpesystem. Vil du omhyggeligt studere dens indhold og konsekvent gøre hvad den foreskriver? Husk, de fleste ulykker kan undgås.

For det femte, en god forvalter vil sørge for vedligeholdelse. Han vil sørge for at hver eneste bygning er konstrueret godt og at den en gang om året bliver inspiceret samt at alt udstyr regelmæssigt får et eftersyn. Ved at disponere fornuftigt vil han forlænge levetiden for hver eneste investering. Jeg har et skilt i mit kontor hvorpå der står: „Hvorfor er der altid tid nok til at gøre den samme ting igen, men aldrig tid nok til at gøre den rigtigt"? At vedligeholde for at forebygge ulykker giver os lejlighed til at gøre det rigtigt første gang.

For det sjette, fører en god forvalter et nøjagtigt regnskab og anvender fornuftige finansielle fremgangsmåder. Vi er ved at forbedre kvaliteten af vores regnskabs - - datasystem for at vi kan skaffe jer og os selv bedre oplysninger. Vi værdsætter jeres tålmodighed og hjælp til at gennemføre dette nye system. Som I ved afhænger fornuftige beslutninger af korrekte data. Vi takker de af jer, der er omhyggelige med at indsende jeres rapporter sådan som det forlanges.

Når kirken deltager i investeringer, er det en pligt at I forvalter disse fornuftigt. Vi opfordrer jer til kun at ansøge om kirkens deltagelse i investeringer når det gælder udstyr eller investeringer som er nødvendige for at kunne opnå en succesrig produktion. Herrens tillid i disse sager bør aldrig krænkes.

Kirkens forretningsanseelse skal altid holdes uplettet. Alle regninger skal betales som det er aftalt. Ofte forventer organisationer med almennyttige formål nedslag i prisen ved anskaffelser, og derefter forhaler de betalingerne. Lad det ikke være sådan med os. Dette gælder også jeres egenveksler med kirken samt jeres produktionsmål. Det er hellige forpligtelser og bør opfyldes som sådanne.

Nu, mine brødre og søstre, så meget mangler der at blive gjort. Må vi følge vores leder, præsident Kimballs råd og eksempel. Ved velfærdskonferencen i oktober sidste år, sagde han: „Må jeg opmuntre jer til at gå i spidsen i dette arbejde. Så meget afhænger af vores villighed til at beslutte os kollektivt og individuelt, og til at erkende, at den øjeblikkelige indsats vi yder, ikke er acceptabel, hverken for os selv eller for Herren". (*Den Danske Stjerne*, apr. 1978, s. 121).

Til alle som flittigt arbejder, giver Herren dette løfte: „Og enhver, der findes at være en retskaffen og klog husholder, skal indgå til sin Herres glæde og arve det evige liv". (L&P 51:19).

Mine brødre og søstre, Herren elsker jer for jeres hengivenhed og utrættelige indsats. Må Han velsigne jer idet I fortsat tager de udfordringer op der ligger foran os i dag og i morgen, dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

At tage sig af det personlige og familiemæssige beredskab

Biskop H. Burke Peterson
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Brødre og søstre, præsident Kimball har her til morgen angivet hvordan standarden for vor præstation bør være med hensyn til personlig- og familieberedskab. Billedbåndet har opfrisket vores hukommelse og forhåbentlig inspireret os til at sætte os mål og forberede os hvor der er behov for det.

Hvert eneste af de principper der blev drøftet på billedbåndet er elementært, og bør anvendes direkte af hver eneste person og familie der er medlem af kirken. De individuelle behov vil variere, ligesom også forholdene gør det for hver enkelt af os. Den personlige situation forandres efterhånden som årene går. Vi bør konstant vurdere vores behov, og ajourføre vores retning samt det vi lægger vægt på. Vores evige fremgang afhænger i høj grad af vores evne til at evaluere og styrke hvert svagt område. Det, der er et behov for een, kan måske ikke nødvendigvis tilfredsstilles på samme måde for en anden. Jeg vil gerne bruge et øjeblik på at give et par eksempler på, hvad jeg mener.

Som nogen af jer måske ved, har søster Peterson og jeg fem døtre. I årenes løb har vi, for at styrke vores åndelige modenhed, dagligt læst i skrifterne i vort hjem. For femten år siden da alle vore børn boede hjemme, mødtes vi kl. 6:15 om morgenen for at studere. I dag hvor vi har een tretten år gammel datter boende hjemme, fortsætter vores studium af skrifterne, men formen har ændret sig. Udover at studere sammen på familieaftener og søndag aften, anvender vi nu et spændende nyt dagligt studieprogram af skrifterne. På den ene side af køleskabet er der klistret et kort op med tallene fra 1 til 30, hvert tal repræsenterer een dags læsning i skrifterne.

> „Beredskab er ikke noget statisk; det forandrer sig hele tiden".

Hvert familiemedlem er ansvarligt for at læse et kapitel om dagen og at skrive sin fremgang op på kortet. Det er synligt for alle. Hvis der en dag er een der mangler, er vedkommende nødt til at starte forfra indtil vedkommende er oppe på det samme tal som før. Hver af os motiveres ved at vide, at hvis vi som en familie er succesfulde i en periode af tredive dage, venter der os alle en speciel belønning. Ingen af os ønsker at være den, der nægter de andre at få belønningen. Denne fremgangsmåde er specielt motiverende for een der er tretten år gammel.

Med hensyn til hjemmeproduktion og forråd, har vi stadig vores ét- års forrådsrum i kælderen med skiltet der

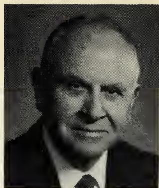
betegner det som værende „Familien Petersons lager". Imidlertid er vores have og et-års forrådsprogram ikke det samme som det var for femten år siden. Vores familieforråd afspejler de behov, som to voksne, et barn og mange besøgende har, i stedet for de behov som tidligere kunne tilfredsstille to voksne og fem børn.

Vores helbredsprogram er forandret. Tidligere da vore børn var yngre og var sammen, var de involveret i mange fysisk opbyggende programmer. Nu er det vigtigt for en ældre mor og far at sørge for at få en trettenårig involveret i sport. For eksempel i modsætning til tidligere tider hvor døtrene kunne have udfordret hinanden, er det nu nødvendigt at afholde tenniskamp med far på den ene side og mor og datter på den anden. Mit kondiløb har været en daglig vane i femten år og er stadig en del af mit liv. Det bliver imidlertid sværere for hver morgen at gennemføre det.

Det er vores erfaring, at selv om familiens tilstand ændres og man bliver ældre, er der stadig et konstant behov for at udtrykke „jeg elsker dig". Der er stadigvæk behov for et regelmæssigt far-mor-datter-interview. Der er stadigvæk behov for at far og en trettenårig tilbringer nogen tid hver sommer i forlystelsesparken. Kommunikationen mellem mand og hustru må stadig næres. Behov som disse vil eksistere for evigt og skal tilfredsstilles.

Mit budskab er da dette: vi kan ikke gøre fremskridt uden regelmæssigt at tage os af vort eget personlige og familiemæssige beredskab. Beredskab er ikke noget statisk; det forandrer sig hele tiden. Jeg kender ingen situation i livet, hvor det ikke er nødvendigt. Må vi alle blive involveret i det, til velsignelse for vore familier. Der er ikke for megen tid at spilde, når vi skal forberede os til evigheden. Jeg bærer vidnesbyrd om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Stavspræsidentens rolle i velfærdstjenesten

Ældste David B. Haight
De tolvs Råd

Eftersom vi taler om kirkens rolle i velfærdstjenesten, i Herrens plan for sit folk, vil jeg gerne kort henlede opmærksomheden på et af de mest vigtige principper i evangeliet. Herren har på mange måder understreget sjæles værdi: „Kom i hu, -at sjæle er af stor værdi i Guds øjne." (L&P. 18:10) En mand og en kvinde har mulighed for „en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed" (continuation of the seeds forever and ever) (se L&P. 132:19), og dette vil aldrig nogen sinde få en ende. De elementer som menneskets jordiske legeme, dets intilligens og dets ånd, er sammensat af, kan ikke destrueres, hvorfor de aldrig vil forgå.

Der er tidspunkter hvor disse kostbare og evige sjæle har brug for at blive betjent og hjulpet gennem præstedømmets myndighed og kraft - tidspunkter hvor de har brug for at blive opløftet og opmuntret i deres fortvivlelse, både legemligt, psykisk og åndeligt. Jeg minder jer om disse evige principper til et velfærdsmøde, fordi dette er kærnen i vor velfærdstjenestes arbejde - at opløfte, helliggøre og velsigne, så hver enkelt, der bliver hjulpet, kan blive mere lig Gud, hvis sønner og døtre de er.

Lad mig, med dette perspektiv i tankerne, være meget nøgtern og nævne et par kendsgerninger. Først i trediverne var det meget vanskelige tider. Lønningerne faldt mærkbart; nogle hørte op med at få løn. Millioner var arbejdsløse. Det var den store erhvervskrise der var årsag til sådanne lidelser.

De forenede Staters nationalindkomst faldt over 50%. Landbrugets indtægter faldt mere end 50%. De arbejdsløse udgjorde 25% af arbejdsstyrken.

Statistikker kan dog kun antyde den virkelige tragedie det var, og de lidelser så mange mennesker måtte igennem.

For at illustrere problemets alvor kan nævnes at i Salt Lake Pioneer-staven under erhvervskrisen var over halvdelen af medlemmerne arbejdsløse. I Southgate wardet i Salt Lakes Grant stav, hvor der var 173 familier, var 110 af familieoverhovederne uden arbejde.

Jeg har levet i disse strenge år og så selv hvordan det var. Jeg havde studeret økonomi og forretning på en højere læreanstalt, fordi jeg ønskede at arbejde i en bank. Jeg afsluttede studierne kort efter erhvervskrisen var begyndt og rejste til Salt Lake City, blot for at opdage at bankerne, som man sagde, var til at „købe for en skilling. " Jeg var så heldig at få et job i et stormagasin, hvor jeg fik 15 dollars om ugen. Jeg lærte fortjenesten ved at arbejde hårdt.

Jeg kan huske den dag, da alle bankerne lukkede og mindes tydeligt, hvordan jeg spadserede op ad hovedgaden i byen og så hvordan folk stimlede sammen i flokke, som blokerede sidegaden og vejen foran Zions bank. Anthony W. Ivins,

der var rådgiver for præsident Grant, stod på trappen til banken. Han sagde til folk: „Der er penge her i banken, hvis I vil have nogle. Der er ingen grund til at storme banken. Vi har de penge I har indsat." Og folkemængden spredtes, fordi bror Ivins var et symbol på retskaffenhed og pålidelighed.

Senere oplevede jeg hvordan kirkens velfærdsprogram udvikledes i Californien. Jeg så hvordan kirkens velfærdsplan havde held til at hjælpe folk med at hjælpe sig selv.

I 1936 forklarede Det øverste Præsidentskab, at formålet med kirkens velfærdsplan stort set var at imødegå virkningerne af erhvervskrisen. Planen gik ud på at etablere et system, under ledelse af kirkens ledere, som kunne modarbejde dovenskab og ophjælpe flid, sparsommelighed og selvagtelse blandt vort folk. Hovedformålet med denne plan var at hjælpe folk til selvhjælp og til atter at betragte arbejde som det førende og ledende princip i kirkemedlemmernes tilværelse. (Se Conference Report. okt. 1936, s. 3)

Nogle mennesker har sikkert tvivlet på at en sådan fantasiplan kunne lykkes. Kirken var jo trods alt forholdsvis lille og dens midler begrænsede. Det hele hvilede udelukkende på frivilligt arbejde for at skaffe penge, ledelse og styrke. Ikke desto mindre var hensigten og de ledende principper rene, og løftet var, at de som trofast ville efterleve disse principper, ville kunne afhjælpe folks nød og dække deres øjeblikkelige behov.

Det er vigtigt at lægge mærke til at omkring den tid, da Herren fastsatte en måde hvorved de nødstedte kunne blive hjulpet, indførte „verden" eller regeringen også deres understøttelsesprogram - et modstykke til Herrens måde. I de fleste tilfælde så verden, i dens måde at hjælpe på, bort fra princippet om den enkeltes indsats og ansvar for familien, idet de tillagde sig den filosofi at „staten skylder at forsørge os." Regeringen fortrængte den enkeltes og familiernes initiativ ved blot at give. Den sande ånd i kærlighed til næsten og omsorg for andre, som Frelseren belærte om, blev almindeligvis ignoreret.

Et kort blik på statistikker belyser hvor nær regeringer har ført os mod konkurs, samtidig med at de ødelægger menneskets vilje og tilskyndelser til at arbejde og tjene deres brød i deres ansigts sved. De forenede Staters udgifter til velfærdshjælp er steget fra 5,7 milliarder dollars i 1945 til 177 milliarder dollars i 1975 - 30 gange så meget. (Reshuffling Income - Government's Growing Role", *U.S. News World Report*, *4. aug*. 1975, s. 32-33)

Hvad har denne afskyelige ting, som regeringer kalder statslig velfærd, gjort mod mennesker? I dag har vi både anden og tredie generationer, der lever af velfærdshjælp. Millioner har lært hvordan man bærer sig ad med at leve på statens regning. Børn vokser op uden at kende til værdien og værdigheden ved at arbejde. Det er lykkedes regeringen at opnå noget som kirkens velfærdsprogram søger at forebygge.

Herrens metode er anderledes end statens. Kirkens inspirerede velfærdsplan administreres efter det princip, at enhver har ansvaret for at sørge for sig selv; og når han ikke har midler til det, må familiens medlemmer hjælpe. Når familien er ude af stand til at klare den enkeltes indsats og ansvar, og folk opmuntres til at hjælpe sig selv.

Kirkens velfærdstjenesteplan bliver mere og mere anerkendt for det sunde og virkningsfulde i den. W. R. Poage, der er De forenede Staters repræsentant i Texas, taler om Utahs Work Experience and Training Program, der er ét af de få statsledede programmer der kræver, at de som modtager hjælp skal arbejde.

Han erklærer: „Det siger noget om at Utahs stærke arbejdsmoral stort set er påvirket af kirkens filosofi, idet kirken har hjulpet til med at etablere dette program." Han fortsætter: *„Staten bor hjælpe folk til selvhjælp."* (*Deseret News*, 25. aug. 1978, s. D-1, fremhævelse tilføjet.)

Men kirkens medlemmer er ikke uimodtagelige for den fare der ligger i at staten uddeler almisser. Der er bevis på, at nogle af vore medlemmer modtager noget for ingenting af staten. Den kendsgerning, at der eksisterer noget sådant i kirken, viser tydeligt behovet for at vore medlemmer kender kirkens velfærdsprincipper. Præsident Kimball har sagt: „Ingen sand sidste dages hellig, der er fysisk eller følelsesmæssigt i stand til at arbejde, vil frivilligt overlade pligten til at forsørge sig selv eller sin familie til nogen som helst andre." (*Ensign*, maj 1978, s. 79)

Stavspræsidenter, I præsiderer over en vigtig del af kirken og I er den åndelige leder for jeres medlemmer, som er nødt til hele tiden at blive belært om evangeliets sande principper - ikke fordi de er populære, men fordi de er sande. I fordums tid blev Zion skildret som et meget stort telt, der blev holdt på plads af snore der var fastgjort til stave. (Se Es. 54:2)

Jeres stav er selvstændig, og her er det jer og jeres præstedømmeledere der underviser om disse guddommelige principper.

Det er jer, der opmuntrer biskopperne til at finde frem til dem, der er i nød, og hjælpe dem efter Herrens plan, når der er brug for hjælp. Hvis medlemmerne i jeres stav forstår Herrens plan, vil de bedre kunne forberede sig til at lede dem selv på rette vis.

Og stavspræsidenter, hvilke særlige skridt kan I tage for pány at lægge vægt på at grundprincipperne i velfærdstjenesten bliver efterlevet?

„Kærnen i vor velfærdstjeneste er at opløfte, helliggøre og velsigne, så hver enkelt kan komme til at ligne Gud mere."

For det første: Det er vigtigt at du selv personlig forstår og accepterer disse principper. Det er dig der er præsident. Behøver vi at sige mere?

For det andet: Kirkens velfærdstjeneste er præstedømmeorienteret og udføres gennem biskoppen og kvorumsledere, idet hovedansvaret hviler på ældsternes kvorumspræsident, som måske har 80% eller flere af wardets familier i sit kvorum.

For det tredie: Du har en stavs velfærdstjenestekomité, hvor du selv, dine rådgivere, højrådet, formanden, biskoppernes råd i staven og stavens hjælpeforeningspræsidentskab er medlemmer. Til komiteens møder gennemgås principperne for anvendelse af velfærdstjenestens midler og biskoppernes anvendelse af dem til hjælp for dem, der er i midlertidig nød. Til dette møde analyserer og vurderer I omhyggeligt hvordan I kan iværksætte eller udbygge velfærdstjenestens produktionsprojekter. I undersøger hvilke hjælpemidler I kan stille til rådighed, f.eks. ved produktion af velfærdsforsyninger, ved at kalde specialister til at arbejde i velfærdstjenesten og ved at oplære biskopper og højrådsmedlemmer, der underviser kvorumspræsidenter om personlig- og familieberedskab. Dette velfærdstjenestekomitémøde gør det, mere end noget andet, muligt for en stavspræsident at inspirere ledelsen i velfærdstjenesten.

For det fjerde: Du har et råd af biskopper i staven. Biskopperne er nødt til at vide, hvem der er fattige, nødlidende, bekymrede og hvordan de skal sørge for dem. Biskopper trænger til at udveksle ideer, vurdere forrådssystemet og finde arbejdsmuligheder til dem, der modtager hjælp. I dag yder biskopperne langt mere kontant hjælp end hjælp i form af varer, når kirken hjælper. Dette var ikke tilfældet tidligere - og det burde det heller ikke være i dag!

Stavspræsidenter - disse biskopper skal aflægge rapport til jer. Det er jer, der underviser dem, I motiverer dem, I afholder personligt interview med dem hver især, og I sørger for at de lærer at udføre deres pligter i velfærdstjenesten.

For det femte: I holder møder med stavens melkisedekske præstedømmekomité. Dette møde sætter jer i stand til at undervise i forebyggelse og rehabilitering som led i velfærdstjenesten. Jeres højrådsmedlemmer hjælper jer med at undervise Det melkisedekske Præstedømmes ledere om personlig- og familieberedskab, om broderlig omsorg og gensidig hjælp blandt kvorumsmedlemmerne. Denne form for omsorg

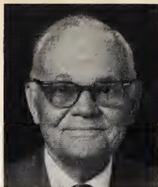
kaldes i skrifterne for Kristi rene kærlighed. (Moroni 7:47) Det er præstedømmets ansvar og en garanti for udførelsen af kvorummets velfærdsarbejde.

For det sjette: Kvorumspræsidenter og biskopper får besked om, hvor der er nød gennem hjemmelærerne. Præsidenter, hvis jeres hjemmelærerprogram ikke går godt, vil I aldrig rigtigt vide hvem af jeres medlemmer der er i nød. Biskopperne kan ikke vide, hvem der er i nød, med mindre hjemmelærerne går i hver enkelt families hjem ud som venner, idet de repræsenterer biskoppen og kvorumslederen, og finder ud af om alle har det godt i de pågældende hjem. Er der nogen syge eller trænger de til noget? Er familien i vanskeligheder?

Præsidenter for stave. I må ikke lade jer forlede til at tro, at kirken kan frasige sig sine pligter for de fattige og nødlidende og sige det er statens ansvar. I skal benytte Herrens velfærdsplan i jeres omsorg for de nødlidende. Fyrre års erfaring har vist at dette er et inspireret velfærdsprogram. Hundrede tusinder af sidste dages hellige er blevet opmuntret til at hjælpe sig selv ved at anvende disse guddommelige principper. Mange ting er afhængige af vor villighed til at følge Herrens råd - nogle råd som ikke kun Ånden har båret vidne til os om er rigtige, men som historien har bevist er rigtige.

Stavspræsidenter, I bærer ansvarets kappe - som giver jer pligt til at undervise om velfærdsprincipperne i jeres stave, hvilket vil sige de mennesker som hjælper. Gå hjem! Lad det ske! Velsign tilværelsen for *alle* dem der bor i jeres stav. Jeg vidner om at kirkens velfærdstjenesteplan er guddommeligt udformet og åbenbaret i disse sidste dage, for at bevare folks selvrespekt og værdighed. I Jesu Kristi navn. Amen.

Omsorg for de fattige - - en forpligtende pagt

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Kære søskende, jeg har nydt dette møde meget og jeg beder Herren velsigne mig medens jeg siger et par ord om det emne jeg er blevet bedt om at behandle - - og det er at omsorgen for de fattige er en forpligtende pagt.

Websters ordbog siger at en pagt er en kontrakt „en bindende og højtidelige aftale der er gjort mellem to eller flere personer . . . om at gøre eller holde sig fra at gøre en særlig ting".

Da jeg begyndte at tænke over, om omsorgen for de fattige er en forpligtende pagt, mindedes jeg en konferencetale jeg hørte her i denne bygning i 1936. Den blev holdt af Rulon S. Wells. Det er toogfyrre et halvt år siden. I den tale sagde bror Wells at „man mellem mennesker skriver et dokument op og underskriver det, man besegler det og afleverer det i vidners nærvær til notarius publicus, eller til en fredsdommer, og aflægger ed for at gøre dokumentet bindende; og for at gøre det endnu mere sikkert fastsættes der love om afstraffelser for at bryde kontrakten. Det er naturligt ved en kontrakts indgåelse mellem mennesker." (Conference Report, apr. 1936, siderne 40-41) I Lære og Pagter afsnit 133 definerer Herren „Evangeliets fylde" som „sin evige pagt" (L&P 133:57). Når mennesker påtager sig medlemskabet af kirken, gennem dåb og håndspålæggelse for Helligåndens gave, indgår de pagt med Herren om at adlyde og efterleve alle evangeliets krav. Herren lover så det evige livs gave, på betingelse af en sådan lydighed.

„Hvad skal vi sa mene," fortsætter bror Wells „om en pagt hvor Gud selv optræder som den første partner? En pagt som den Gud har indgået med hver eneste af os. Hvis I vil gøre alt det som Herren jeres Gud befaler jer, hvis I vil gøre hans vilje, skal I blive kronet med herlighed i tid og al evighed. Det er betingelsen, og Gud holder sit løfte og vi skulle gøre det samme."

Hvordan indgår vi sådan en pagt? Ikke ved at underskrive et dokument. Det er rigtigt. Men alligevel på den mest imponerende måde og på den mest autoritative måde. Herren har bemyndiget sine tjenere, overdraget dem sit præstedømme og sin myndighed til at udføre hellige ordinanser på samme måde som hvis han havde underskrevet dem personligt. Herrens tjenere henleder vores opmærksomhed på nødvendigheden af at følge Herren Jesus Kristus og adlyde hans evangelium, idet vi gør alt det som Herren måtte befale os. Det er kontrakten og vi indgår den på den mest højtidelige måde. Hvilken formalitet skal der til, hvis man ikke kan skrive den med pen og blæk? Det foregår ved nedsænkning i vand, ved dåb til syndernes forladelse. Hvilken vidunderlig og imponerende formalitet! Kunne noget være mere højtideligt? I dåben ved

nedsænkning i vand udføres symbolet på død og liv, som apostlen Paulus siger: ,Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden' og bragt frem fra vandgraven i lighed med den herlige opstandelse." (Conference Report, apr. 1936, side 41)
Denne forklaring om betydningen af dåbspagten har stået levende for mig i alle disse fyrre år.

„Der er kun få af Herrens befalinger, hvis der er nogen, der er erklæret oftere end påbudet om at tage sig af de fattige".

Jeg er også imponeret af Almas forklaring om dåbspagten:
Og han sagde til dem: „Her er Mormons vande ... og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,
ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet til dem, der hører til den første opstandelse, så I må have det evige liv - - "
„Så siger jeg jer," fortsætter Alma, „at dersom dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over jer.
Og da folket nu havde hørt disse ord, begyndte de at klappe i hænderne af glæde og råbte: Det er vort hjertes ønske.

Og Alma tog Helam, som var en af de første og gik ud og stod i vandet og råbte, idet han sagde: O, Herre, udgyd din Ånd over din tjener, så han kan udføre denne handling i hjertets hellighed.
Og da han havde sagt disse ord, kom Herrens Ånd over ham, og han sagde: Helam, med fuldmagt fra den almægtige Gud døber jeg dig som et vidnesbyrd

om, at du har indgået en *pagt* om at tjene ham indtil døden med hensyn til det dødelige legeme, og må Herrens Ånd blive udgydt over dig og må han skænke dig det evige liv gennem forløsningen ved Kristus, som han har beredt fra verdens begyndelse." (Mosiah : 18:8-13). Fremhævelse tilføjet)

I lyset af disse åbenbaringer synes det mig uundgåeligt, som det også gjorde for bror Wells, at ethvert menneske, som er døbt og har modtaget Helligåndens gave, der er en beseglende ordinanse, har indgået højtidelig pagt med Herren om at adlyde hans befalinger. Og disse skriftsteder gør det lige så sikkert og klart at en af disse befalinger er at tage sig af de fattige.

Der er kun få af Herrens befalinger, hvis der er nogen, der er erklæret oftere eller

lagt mere vægt på i skrifterne end påbudet om at vi, medlemmer af hans kirke, skal tage os af de fattige.

I december 1830, selve det år kirken blev organiseret, erklæredes det at „Evangeliet skal prædikes for de fattige og de sagtmodige" (L&P 35:15).

Kun få dage efter, den 2. januar 1831, fik profeten Joseph Smith den åbenbaring der står i afsnit 38 i Lære og Pagter, hvor han så dramatisk skildrer vor pligt til at sørge for de fattige.

Herren siger: „Og for jeres egen saligheds (læs frelses) skyld," - - en virkelig god grund - - For jeres egen frelses skyld „giver jeg jer et bud...

Hør derfor min røst og følg mig ..." (Dette blev sagt før kirken var et år): „Lad enhver agte sin broder som sig selv og øve dyd og hellighed for mig

Og atter siger jeg jer, lad enhver agte sin broder som sig selv.

Thi hvilken mand blandt jer, som har tolv sønner og ikke gør forskel på dem, og de tjener ham i lydighed, vil sige til den ene af dem: Klæd dig i kostbart tøj og sid her, men til den anden: Klæd dig i pjalter og sæt dig der, og da se på sine sønner og sige: Jeg er retfærdig?

Se, det har jeg givet jer som en lignelse, og således er det med mig. Jeg siger jer, (han taler til kirkens medlemmer): Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine ...

Og nu," fortsætter han, „giver jeg kirken i denne del af landet en befaling, at der skal udpeges visse mænd blandt dem, og de skal beskikkes ved afstemning i kirken.

Og de skal se efter de fattige og trængende og sørge for dem, så de ikke lider nød." (L&P 38:16,22,24-27,34-35)

Kun een måned og fem dage senere sagde Herren.

„Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.

Og se, da skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold, ved en pagt og kontrakt, som ikke kan brydes.

Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig." (L&P 42:29-31)

Før måneden var omme tilføjedes der yderligere en åbenbaring:

„Se, jeg siger jer, at I skal besøge de fattige og nødlidende og yde dem hjælp." (L&P 44:6)

Til konferencen i juni 1831 instruerede Herren ældsterne om at huske „de fattige, trængende, syge og lidende ... thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel." (L&P 52:40)

Senere samme måned erklærede han:

„Ve jer, I rige, som ikke vil give de fattige af jeres ejendele; thi jeres rigdomme vil fordærve jeres sjæle, og på hjemsøgelsens, dommens og vredens sag vil jeres klage være: Høsten er forbi, sommeren er endt, og min sjæl er ikke frelst!" (L&P 56:16)

Jeg tror jeg har sagt nok til at fastslå den kendsgerning at det er en forpligtende pagt at sørge for de fattige. Det medfører derfor at vi ikke blot tager os af vore fattige og bedrøvede fordi vi skal, fordi det er spændende eller fordi det giver social anseelse, men først og fremmest for at opfylde vor pagt med Herren om at vi vil gøre det.

Den alvor hvormed Herren betragter de pagter han indgår med os, illustreres i det han sagde om præstedømmets pagt:

„Den, som modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.

Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.

Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve.

Men den, som bryder pagten, efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende." (L&P 84:37-41)

Nogle få illustrationer af følgerne af at vi ikke lever op til vore pagter bør stimulere os til at gennemgå vor indsats, øge beløbet til fasteofre og være mere trofaste til at udføre velfærdsarbejde.

I april 1834, kun fire år efter kirken var organiseret, taler Herren direkte om at vi skal sørge for de fattige, idet han siger: „Jeg, Herren, udspændte himlene og byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine.

Og det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine.
Dog skal det ske på min egen måde, og se, på denne måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.

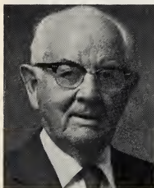
Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod. Jeg har beredt alle ting og giver menneskenes børn deres handlefrihed.
Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sine øjne i helvede i pine sammen med de ugudelige. " (L&P 104:14-18)
Disse skarpe udtalelser er i harmoni med følgende forudsigelse(Jesus kom med angående den endelige dom, som står skrevet i Mattæus kapitel 24:
„Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, og alle englene med ham, da skal han sætte sig på sin herligheds trone.
Og alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene.
Og han skal stille fårene ved sin højre side og bukkede ved den venstre.
Da skal kongen sige til dem ved sin højre

side: „Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.
Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;
jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig."
Da skal de retfærdige svare ham og sige: „Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke? Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder?
Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?'
Og kongen skal svare og sige til dem: ‚Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig. '
Da skal han sige til dem ved den venstre side: ‚Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild, som er beredt Djævelen og hans engle.
Thi jeg var sulten, og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke;
jeg var fremmed, og I tog jer ikke af mig; jeg var nøgen, og I gav mig ingen klæder; jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig'
Da skal også de svare og sige: ‚Herre! når så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel uden at tjene dig?'
Da skal han svare dem og sige: ‚Sandelig siger jeg eder: hvad I ikke har gjort imod en af de mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig. '
Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv. " (Matt. 25:31-46)
Til slut vil jeg sige, at det synes mig, kære søskende, som om skrifterne klart fastslår den kendsgerning, at det er en forpligtende pagt at sørge for de fattige. At vi hver især fuldtud vil påtage os vor forpligtelse i denne pagt beder jeg ydmygt om, idet jeg efterlader jer min velsignelse, i Jesu Kristi navn. Amen.

Tale ved en fireside for kvinder

- De følgende fire taler blev holdt ved den specielle fireside for kvinder, første gang afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 16. sept. Sidste dages hellige kvinder, over tolv år har i mere end 1.400 forsamlinger over hele verden lyttet til præsident Spencer W. Kimball, søster Ruth H. Funk, tidligere hovedpræsidentinde for Unge Pigers organisation; søster Elaine Cannon, hovedpræsidentinde for Unge Piger; samt søster Barbara B. Smith, hjælpeforeningens hovedpræsidentinde. Oversættelser af præsident Kimballs budskab blev optaget på bånd og på det pågældende lands sprog sendt til forsamlingerne i de lande, der ikke modtog talerne over radioen.

Søstrenes privilegier og ansvar

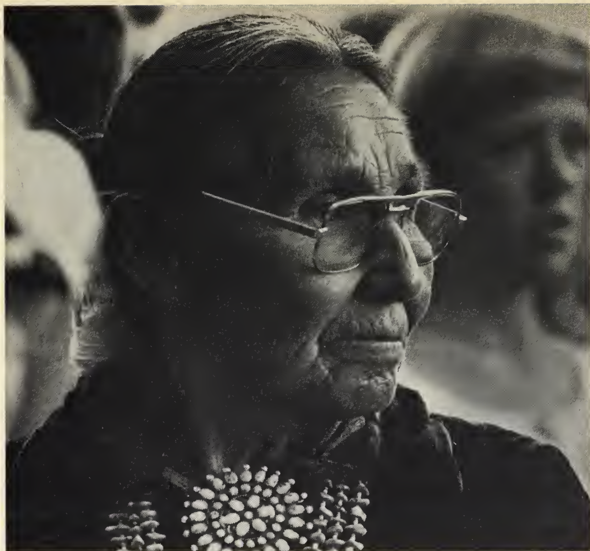
Præsident Spencer W. Kimball

Mine kære søstre, kirkens kvinder, unge og ældre, det er sådan en stor glæde at have mulighed for at tale til jer i jeres mange forskellige områder og situationer over hele verden. Jeg ville blot ønske, at vi kunne møde alle kirkens kvinder i én stor forsamling, men vi er taknemmelige for, at Herren har velsignet os med de tekniske hjælpemidler, der gør det muligt for os at sende et møde som dette ud over hele verden.

På en måde ligner det meget de møder, man plejede at afholde i dette historiske tabernakel, hvor alle kunne sidde sammen og lytte sammen. Jeg bliver aldrig træt af at udtrykke min taknemmelighed for den måde, hvorpå de tekniske hjælpemidler sætter os i stand til at opbygge riget og tjene de hellige. Til trods for de komplikationer, der opstår på grund af kirkens hurtige vækst, giver de os på mange måder muligheder for at holde en bedre kontakt, end lange afstande og dårlige forbindelser gav vore pionerforfædre.

Dette er et enestående og betydningsfuldt møde. Der er aldrig før blevet afholdt et lignende møde i kirken - - og så vidt jeg ved, heller ikke i verden.

Jo, der er nogle vidunderlige fordele ved vor moderne tid. Der er meget at glæde sig over. Lad mig give udtryk for påskønnelse overfor de søstre i præsidentskaberne for hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary, der, sammen med deres bestyrelser, gør så meget for at tjene kirkens søstre og for en stor del har ansvaret for, at dette møde er blevet arrangeret.

Damekoret har med sin dejlige sang angivet stemningen for det, vi håber og beder for for alle jer, som er kommet for at lytte i aften. Må Herren velsigne dem for deres dejlige ånd og musik.
Som én af de få mænd, der har den ære at være sammen med jer ved dette vigtige møde, kommer jeg til jer med et budskab om fred og håb og kærlighed, et budskab med råd og vejledning, et budskab om tro, opmuntring og tillid. Jeg tror, at det jeg siger, vil hjælpe og gavne jer.
Lad mig begynde med at fremhæve nogle evige sandheder. Mine kære søstre, vælg at efterleve Guds bud. For mænd, kvinder, unge og gamle er dette hemmeligheden ved lykke her og hinsides.
Hvis man efterlever dem med selvbeherskelse og personlig disciplin, giver det den virkelige frihed, der ophøjer os og sætter os i stand til at fortsætte. De grundlæggende bud er lige så enkle, som de er sande: De ti Bud, som Gud gav til Moses, og de tilføjelser, som Frelseren gav: - - „Du skal elske Herren, din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv." (Luk. 10:27)
Hold personlige bønner, famimiebønner og familieandagter. Hold sabbaten hellig i tanke og hand-

ling. (Se Mos. 20:8) Efterlev strengt visdomsordet. Pas jeres pligter i familien. Hold jeres liv rent og fri for alle vanhellige og urene tanker og handlinger. Dyrk de bekendtskaber og aktiviteter, der ikke vil true eller sænke jeres høje, retfærdige standarder.
Studer skrifterne. Således kan I opnå styrke gennem forståelse af evige ting. I unge kvinder trænger til denne nære forbindelse med jeres evige Faders tanker og vilje. Vi ønsker, at søstrene såvel som brødrene skal være kyndige i skrifterne. I har brug for at kende Guds evige sandheder både for jeres egen skyld, og for at I kan undervise jeres egne børn og alle andre, der kommer under jeres indflydelse.
Vær kyske, og gør alt, hvad der står i jeres magt, for at hjælpe andre til at være det. Vær så optaget af opløftende og berigende sysler og fritidsbeskæftigelser, at der ikke bliver plads til, at noget negativt eller ondt kan trænge ind og opfylde et tomrum på grund af kedsomhed eller tankeløshed.
Husk altid, at Herren har helliget visse ting, og at man ikke må glemme dem eller afvige fra dem. De er guddommelige principper, der vil gøre jer overordentlig lykkelige, hvis I holder fast ved dem.
Alle inspirerede profeters ord vil lære jer, at overtrædelse af kyskhedsloven er syndigt i jeres himmelske Faders øjne. Det er overtrædelse at være indblandet i nogen som helst form for ulovlig seksuel omgang, såsom utugt eller hor. Det er overtrædelse at være indblandet i lesbisk kærlighed eller andre former for vellystighed.
Den seksuelle drift, der gør mænd og kvinder til ét, er god og nødvendig. Den gør det muligt for dem at forlade forældrene og holde sig til hinanden. Men her skal vi, næsten mere end noget andet sted, udvise selvbeherskelse. Disse drifter, der er kilden til menneskeliv, må kun komme til udtryk i ægteskabets hellighed.
Et tempelægteskab bør være blandt jeres mest betydningsfulde valg i livet. Et retskaffent, lykkeligt og godt ægteskab må bestemt være alles mål. En kvinde, der med vilje eller på grund af ligegyldighed undgår denne alvorlige forbindelse, forstyrrer sit eget evige program.
Ægteskab er nok den vigtigste af alle beslutninger og har de mest vidtrækkende følger, for det beskæftiger sig ikke blot med øjeblikkelig lykke, men også med evige glæder.
Når man vælger sin ledsager for livet og for evigheden, må man bestemt planlægge omhyggeligt, gennemtænke det, bede og faste for at være sikker på, at af alle beslutninger er denne ikke forkert. I et rigtigt ægteskab må der være en forening af sind så vel som af hjerter. Følelserne alene må ikke være afgørende for beslutningen, men sindet og hjertet, styrket gennem faste og bøn og alvorlig overvejelse, vil give et menneske den største chance for ægteskabelig lykke.
Nogle mennesker tænker på lykke som en ubekymret tilværelse med romantik, luksus og bestandig spænding; men et virkeligt ægteskab er baseret på en lykke, der er mere end dette, en lykke, der kommer, når man giver, tjener, deler, ofrer og er uselvisk.
Unge piger, I kan sætte mål, der får jer til at række ud af og til at anstrenge jer. Bliv ved med at stræbe efter dem. Bed og vær ydmyge, når I søger visdom og kundskab. I har nået det tidspunkt i livet, hvor I kan studere og forberede jer. Lær alt, hvad I kan. I udvikler jer ved at sætte jer høje mål og række ud efter stjernerne.
Generalautoriteterne er godt klar over, at mange af søstrene er enker. Andre er blevet skilt. Og andre har aldrig haft mulighed for et tempelægteskab. Vi ønsker, at disse søstre skal forstå, at når

vi taler om familieliv, er det ikke for at gøre dem kede af det eller få dem til at føle, at vi ikke værdsætter dem. Kirkens ledere har ofte og tydeligt sagt, at blandt kvinder - - under sådanne forhold - - findes nogle af vor himmelske Faders mest ophøjede ånder. De, der får det beste ud af det, livet har givet dem, vil blive belønnet for alt, hvad de har gjort for at tjene deres himmelske Fader og deres medmennesker.

De af jer, der ikke oplever den traditionsbestemte kvinderolle lige nu - - ikke, fordi I selv har ønsket det sådan, men af årsager, som I ikke er herre over - - kan stadigvæk gøre meget for at hjælpe andre. Jeres talenter og tid må ikke misbruges, blot fordi alle de foretrukne måder at dele og give på ikke er åbne for jer lige nu.

Herren ved også, at på grund af årsager, som de ikke selv er herre over, er nogle mødre nødt til selv at tjene til livets ophold. Disse kvinder har Guds velsignelse, for han kender deres kvaler og deres kamp.

Kirken vil altid sætte idealet om et lykkeligt familieliv højt; det den kan ikke lade være med! Familieliv er det beste middel til at opnå lykke i denne verden, og det er et tydeligt mønster, Herren har givet os for, ordan det skal være i den næste verden.

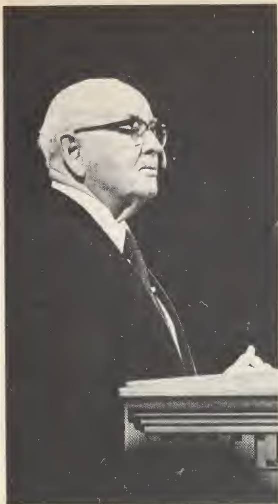
Vi har intet valg, kære søstre, men må vedblive med at fremhæve en sidste dages hellig familie som det ideelle' Den kendsgerning, at nogle ikke lige nu har det privilegium at leve i en sådan familie, er ikke grund nok til, at vi skal holde op med at tale om det. Vi taler imidlertid om familieliv med varsomhed, for vi er klar over, at mange søstre ikke lige nu har den glæde at tilhøre en sådan familie' Men vi kan ikke tilsidesætte dette ideal, for så meget andet afhænger af det.

Unge kvinder skal berede sig til ægteskab og til at føde og opdrage børn. Det er jeres guddommelige ret og vejen til den største og højeste lykke. I skal også træffe valg og se frem til en produktiv anvendelse af jeres tid, når børnene engang er vokset op og fløjet fra reden. I bør søge udveje for at være til velsignelse for alle dem, I omgås. I bør kende sandheden i alle ting. I bør være parate til at hjælpe med at opbygge Guds rige.

I svarer måske, at det ikke står i en ung kvindes magt at finde en ægtemand. Det er manden, der værlger. I samme omfang, som dette er sandt, husk så også, at hvad Herren forventer af hver af sine døtre er, at de søger de muligheder og træffer de valg, der vil gøre dem værdige til igen at leve i hans nærhed. Så vil de også være beredt til ægteskab.

Et stort og herligt princip er forbundet hermed. Ligesom de, der ikke hører evangeliet i dette liv - - men som ville have modtaget det af hele hjertet, hvis de havde hørt det - - vil få evangeliets fyldes velsignelser på den anden side, således vil også de kvinder i kirken, der ikke har privilegierne og velsignelserne ved et tempelægteskab i dette liv, men ikke selv er skyld i det, og som ville have sagt ja, hvis der havde været en passende mulighed - - modtage alle disse velsignelser på den anden side. Vi ønsker, at alle I søstre skal vide, at vi holder meget af jer og virkelig påskønner jer. Vi respekterer jer for jeres trofaste og hengivne tjeneste og har tit lejlighed til at iagttage, hvor hengivne I er!

Nar jeg tænker på kvinderne i kirken, tænker jeg på min egen elskede Camilla og på, hvor meget vor familie er blevet velsignet på grund af hendes talenter og ledelse. Hvad er det, der gør hende - og bogstavelig talt millioner af jer andre ligesom hende - - så pålidelig og tillidsfuld? Jeg tror, der er flere ting at tage i betragtning. For det første er mormonkvinder inderst inde stærke, uafhængige

og trofaste. De har valgt en tro og en levevis, der kan være meget krævende. Siden kirkens første dage har aktivt medlemsskab betydet tro, mod, afkald, uselviskhed og god tjeneste.

Alle kirkens programmer er beregnet på at hjælpe både mænd og kvinder til at blive bedre sidste dages hellig, til at bringe os nærmere vor himmelske Fader og leve mere lig hans fuldkomne Søn, Jesus Kristus.

Rigets gode kvinder er ofte blevet rykket op med rode sammen med deres mænd og børn og har måttet flytte fra sted til sted, men alligevel var de aldrig bange for, at Gud skulle glemme dem, for de tilbad en Gud, der styrer stjernehærene, men som midt i en sådan umådelighed vedblivende elsker hvert eneste af sine børn fuldkomment, individuelt og konstant.

I bør alle være taknemmelige for at være kvinder! Det er altid kedeligt at se selvmedlidenhed, især hvor det ikke har nogen begrundelse. At være en retfærdig kvinde er ærefuldt i enhver tidsperiode. Det er en særlig ædel kaldelse at være en retfærdig kvinde i denne sidste uddeling på jorden før Frelserens andet komme. Den retfærdige kvindes styrke og indflydelse i vore dage kan være 10 gange så stærk som i mere fredelige tider. Hun er blevet anbragt her for at hjælpe med at berige, beskytte og værne om hjemmet, der er samfundets grundlæggende og ædleste institution. Andre institutioner i samfundet vakler måske og slår fejl, men den retfærdige kvinde kan hjælpe med at redde hjemmet, der måske er det sidste og eneste tilflugtssted for nogle mennesker midt i storme og ufred.

Et af de vigtigste budskaber, der dukker frem af historien om fremragende kvinder i alle tidsaldre, er, at de bekymrede sig mere for deres børns fremtid end for deres egen behagelighed. Sådanne gode kvinder havde en forståele af, hvad der har betydning i livet. Når de blev kaldet til at gøre det, kunne de bygge en dejlig by midt i en sump eller få ørkenen til at blomstre som en rose.

Uselviskhed er en nøgle til lykke og effektivitet; det er en værdifuld egenskab, og den må bevares som en dyd, der sikrer så mange andre dyder. Der er så mange ting i verden, der underbygger naturlige egoisme, og hverken vore mænd eller vore kvinder bør deltage i disse ting. Vi har udviklet os til et stærkt folk, fordi vore mødre og kvinder har været så uselviske. Denne ædle egenskab må ikke gå tabt, selv om nogle mennesker i verden forsøger at overbevise os om noget andet.

Mens der er megen forskel på de for-

hold, kirkens kvinder befinder sig i, har de stadig meget mere til fælles med hinanden end med andre grupper. Lad os være opmærksomme på læresætninger, der prædiker enighed, men ender med at skabe splid. Vi håber, at vore kvinder såvel som vore mænd vil være opmærksomme på verdens filosofier, der forsøger at vende op og ned på Herrens visdom, når han fortalte os, at vi kun kan bjærge vort liv ved at miste det. (Se Matt. 10:39)

Der er et konstant behov for at udvikle og bevare mildhed. Verdens levevis gør os hårde. Vore kvinders mildhed er direkte knyttet til vore børns mildhed. Kirkens kvinder gør så meget for at belære vore sønner og døtre og berede den opvoksende slægt. Lad os ikke tage fejl af det . - - hjemmet er som et bed, hvor frøet bliver sået og udvikles! Både synd og egoisme ødelægger vor åndelige følsomhed.

Jeg er taknemmelig for den måde, hvorpå vore søstre gennem hjælpeforeningen og andre organisationer i kirken opmuntres til at yde kristen tjeneste. Når vi hjælper andre mennesker med deres problemer, sætter det vore egne problemer i et nyt perspektiv. Vi opmuntrer vore søstre i kirken - - unge og ældre - - til at *virke med iver* i lønlige tjenestegerninger for venner og naboer. Hvert princip i evangeliet vidner i sig selv om, at det er sandt. Således er det med tjenestegerninger: de hjælper ikke blot modtagerne af tjenesten, men opbygger også giveren.

Når man læser bjergprædikenen, opdager man, at Frelseren bl.a. priste sagtmodighed, barmhjertighed, samt evnen til at stifte fred og til at klare forfølgelse og misforståelse.

Kvinder har en bemærkelsesværdig evne til at vise kærlighed, til at klare tingene, samt en fantastisk evne til at leve sig ind i andres problemer, hvilket får dem til at tjene andre og give udtryk for godhed i det stille. Kvinder er ofte levende eksempler på næstekærlighed8 Det gælder om os alle, at efterhånden som vi udvikler os åndeligt, stiger vort samhørighedsforhold, vor fornemmelse af identitet og egen værdi. Lad os skabe en atmosfære, hvori vi kan opmuntre kirkens søstre til at have et program for personlig fremgang. Det bør være et praktisk og realistisk program, som de personligt har lagt, og ikke et, der er blevet dem påtvunget. Alligevel bør det få dem til at stræbe efter nye højder. Vi beder ikke om noget imponerende, men snarere om, at kirkens kvinder må finde virkelig tilfredshed gennem deres egen kloge udvikling, når de stræber efter retfærdige og værdige mål.

Vi bør være lige så interesseret i kvindens evne til at kommunikere, som vi er i, at hun skal sy, sylte og henkoge. Gode kvinder er i stand til at udtrykke sig såvel som til at vise ømhed. Den ene færdighed eller egenskab behøver ikke at blive udviklet på bekostning af den anden. Balance i vor åndelige udvikling er meget ønskværdigt. Vi er lige så ivrige efter, at kvinder skal anvende deres tid klogt, som at de skal være kloge forvaltere af familiens madforråd.

Vi ved, at kvinder, der viser dyb påskønnelse for fortiden, vil være interesseret i at skabe en strålende fremtid. Vi ønsker, at kvinder skal udvikle samfundsmæssig forædling; det er nemlig meget vigtigt, for at man kan holde det andet store bud: at elske sin næste som sig selv. Vi ved, at kvinder der vil udvikle et bedre forhold til deres Fader i himlen, også vil udvikle et bedre forhold til deres næste.

Guds døtre (eller gudfrygtige kvinder) har i alle tidsaldre været i stand til med ærefrygt at reflektere over hans hænders værk uden at forsømme de praktiske færdigheder, der ikke blot er

nødvendige, for at vi kan overleve på denne planet, men også for at vi kan have overflod. Der er mere sammenhæng mellem universets orden og formål og den orden og harmoni, der eksisterer i en lykkelig og god familie, end mange er klar over.

Jeg er taknemmelig for den kulturelle forædling, der kommer ind i sidste dages helliges hjem, når mødrene er i stand til at bruge deres erfaringer fra kirken til at styrke hjemmets ophøjede ro. Dette er især rigtigt, hvis vi nærmer os disse ting med den ånd, der er i den 13. trosartikel: „Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt."

Udviklingen af kristuslignende egenskaber en en krævende og ubarmhjertig opgave - - det er ikke for dem, der kun vil forsøge engang imellem, eller for dem, der ikke vil anstrenge sig igen og igen. Hver eneste af jer søstre, har ret til at styre jeres eget liv, og det er jeres ansvar. Men lad jer ikke bedrage; I skal også stå til ansvar for de valg, I træffer. Dette er et evigt princip. Høstens lov gør sig altid gældende.

Vi taler ofte om handlefrihed. Det var helt sikkert den, der fik jer til at komme her i aften.

Handlefrihed antyder noget meget betydningsfuldt - - nemlig tillid. Tillid for alle parters vedkommende. Ligesom Gud betroede os alt, hvad han havde skabt her på jorden, må vi stole på hans kundskab og vise hinanden kærlighed og tillid.

Gud er den samme i går, i dag og for evigt, og det er hans hensigter også. Der står skrevet:

„Og jeg, Gud, skabte mennesket i mit eget billede; i min Enbårnes billede

skabte jeg ham, mand og kvinde skabte jeg dem." (Moses 2:27)
1. Mosebog siger endvidere noget meget smukt om denne skabelse:
„Og Gud velsignede dem ...
Gud sagde fremdeles: Jeg giver eder ... alt ... på jorden ... som har livsånde ... Og således skete det. Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt." (1. Mos. 1:28-31)
Dette er partnerskab. Gud og hans skaberværk. I primarysangen står der: „Jeg er Guds kære barn". (Syng med Mig, B-76) Født med en ædel fødselsret. Gud er jeres fader. Han elsker jer. Han og jeres moder i himlen værdsætter jer over al måde. De gav jeres evige intelligens åndelig form, ligesom jeres jordiske forældre har givet jer et jordisk legeme. I er enestående. I er personer, der er dannet af evige intelligenser, hvorved I har krav på evigt liv.
Lad der ikke være nogen tvivl i jeres sind om jeres værdi som enkeltpersoner. Hele formålet med evangeliets plan er at give jer mulighed for at nå så langt som muligt, d.v.s. evig udvikling og muligheden for at blive guddommelige.
Må I forstå, at I selv har magt til at beherske jeres eget liv og bestemme, hvad I skal blive, og hvad I skal gøre. Husk, at jeres valg i nogen udstrækning behersker andre, hvis liv vil være en del af jeres liv. Husk, at hvis I har succes, er det ikke på grund af held. Succes kommer af tro, arbejde, bøn og vedvarende retfærdige bestræbelser. Det er et spørgsmål om handlefrihed om, hvad I vælger at gøre med Guds gaver, med alt, hvad der er på jorden, og hvori der er liv. Denne ærbødighed for handlefrihed og liv gør os meget bekymret over den verden, vi lever i i dag. Det er en verden fuld af ondskab, fortvivlelse og hæslighed. Det får os til at indse, at vi må gå stærkt ind for det, som er, ellers vil vi slet ikke kunne stå fast.

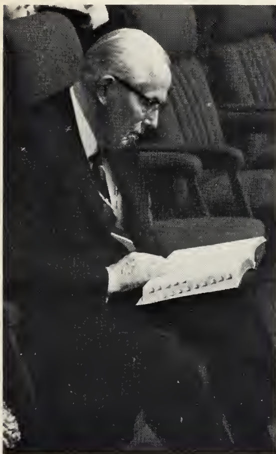
Herren har aldrig lovet os, at vi skal være fri for problemer og udfordringer. Han har imidlertid lovet, at med tro vil vi have styrke til at møde alt, hvad der kan ske os her i livet.
At „virke med iver" i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan give enhver af jer - - ligegyldigt hvordan jeres forhold er - grund til håb, ja, selv til at føle glæde, og helt bestemt til at føle jer elsket.
Hjemmet er et sted for alt, hvad der er godt, oplysende og sandt. Det bør skabe et klima for konstant vækst og belæring for alle, der bor der - - faderen, moderen og børnene. Om det skaber et sådant klima for konstant vækst og belæring for alle, der bor der - - faderen, moderen og børnene. Om det skaber et sådant klima eller ej, afhænger af, om hvert impliceret familiemedlem træffer de rette valg i livet.
Satan har rettet sine største ødelæggende bestræbelser mod hjemmet og familielivet. Han angriber hjemmets moralske ukrænkelighed. Det er blevet betegnet som „en ny moral", hvori man forkynder frihed i seksuelle forbindelser. Den søger at ødelægge trofasthed og troskab mellem ægtemand og hustru på trods af Herrens bud: „Du må ikke bedrive hor! (2. Mos. 20:14)
Jeg ønsker at I dejlige søstre skal forstå, at der ikke er nogen ny moral. For at gøre det klart, hvordan kirken ser på moral, erklærer vi bestemt og uigenkaldeligt, at moral *ikke* er en opslidt klædning , der er falmet, gammeldags eller tyndslidt.
Når I træffer jeres valg i livet, kære søstre, så vær klar over, at Gud er uforanderlig, og at hans pagter og lærdomme ikke er påvirkelige for forandring. Når solen bliver kold og stjernerne holder op med at skinne, vil kyskhedsloven stadig væk være grundlæggende i Guds verden og i Herrens kirke. Kirken værner ikke om gamle værdier, fordi de er

gamle, men snarere fordi de gennem tiderne har vist sig at være rigtige , og fordi Gud har sagt, at således skal det være.

Kyskhedsloven kræver fuldstændig seksuel afholdenhed før ægteskabet og fuld troskab, efter at man er blevet gift. Det er ens for både mænd og kvinder. Det er den hjørnesten af tillid, der er så nødvendig for den dyrebare, ægteskabelige lykke og for familiesolidariteten.

Satan gør en anden kraftig anstrengelse; det er et forsøg på at ødelægge lykken og helligheden i det af Gud ordinerede familieliv. Det er skilsmissen med alle sine ødelæggende kræfter, der omfatter hjertesorg, lidelser og smerte og ofte får katastrofale følger. Vi har ofte talt om sorgen, skuffelsen og smerten ved skilsmisse. Vi kan næppe understrege det for stærkt.

Ligegyldigt hvad I læser eller hører, ligegyldigt hvilke forskellige forhold i ser i andre kvinders livsførelse, er det vigtigt, at I sidste dages hellige kvinder forstår, at Herren betragter moderskab og mødre som noget helligt og med største agtelse. Han har betroet sine døtre det store ansvar at føde og opdrage børn. Dette er kvindernes store og uerstattelige arbejde. Livet kan ikke fortsætte, hvis kvinder ophører med at føde børn. Det jordiske liv er et privilegium og et nødvendigt skridt i evig udvikling. Moder Eva forstod dette. Det må I også gøre.

Det har aldrig været let at føde og opdrage børn, men det, der er let, giver jer ikke udvikling og vækst. Højrøstede og grove stemmer råber i dag: „Færre børn", og tilbyder svangerskabsforebyggende piller, operationer og endog noget så forfærdende som abort, der er foretaget i et stort antal. Det er forfærdeligt, når mødre uden nogen retfærdig grund tager liv eller giver tilladelse til, at deres ufødte børns liv bliver taget.

Der er blevet sagt meget om kvindens indespærring og „slavearbejde" i hjemmet. Set i evangeliets perspektiv er det ikke således. Der er guddommelighed i hvert nyt liv. Det er en udfordring at skabe de omgivelser, hvori et barn kan vokse og udvikle sig. Der er partnerskab mellem den mand og kvinde, der sammen opbygger en familie, der kan være sammen gennem evighederne.

Ægteskab er et partnerskab. Hver får en part af livets arbejde at udføre. Den kendsgerning, at nogle kvinder og mænd ignorerer deres arbejde og muligheder ændrer ikke programmet.

Når vi taler om ægteskab som et partnerskab, så lad os tale om ægteskab som et *fuldstændigt* partnerskab. Vi ønsker ikke, at vore SDH-kvinder skal være *tavse* partnere eller *tilbageholdne* partnere i denne evige opgave! Vil I ikke nok helt og fuldt være *ydende partnere?*

Mødre har en hellig rolle. De er partnere med Gud såvel som med deres egne ægtemænd, først ved at føde Herrens åndelige børn og derpå ved at opdrage dem, så de vil tjene Herren og holde hans bud. Findes der en mere betroet og hellig pligt, end at være værge for retskafne, velopdragne børn af god familie? Vi bekræfter igen kirkens faste, uforanderlige standpunkt imod enhver forandring, imod ukyskhed eller lovovertrædelser, der kan præge børnenes liv.

Jeg har talt ligeud til jer om disse ting i aften, fordi vi er meget bekymrede over tidens tendens, der bringer mange alvorlige problemer og kræver, at man træffer vigtige valg som sande Guds døtre.

Lad det aldrig blive sagt, at I ikke forstod. Tænk over disse ting. Bed angående dem, det har jeg sandelig gjort. Forbered jer til, at leve så rigt et liv, som der er muligheder for.

Vi takker kirkens søstre, unge og ældre, fordi de er så gode forsvarere for kirken i ord og gerning. Vi elsker jer og respekterer jer!

Som Moroni citerede for Joseph Smith fra profeten Joel, således citerer jeg for jer:

„Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Ånd over alt kød; eders sønner og eders døtre skal profetere, eders gamle skal drømme drømme og eders unge skue syner;

også over (tjenere og tjenerinder) vil jeg udgyde min Ånd i de dage." (Joel 3:1-2) (King James' 2:29)

Må Herren velsigne jer og jeres kære i dag og altid, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

„Kom, lytter til profetens røst"

Søster Ruth H. Funk

Hvis vi på allermindste måde har virket som et redskab i Herrens tjeneste, er vor glæde stor. Hvilket storslået syn vor opvoksende generation er og hvor mildt, blidt, ømt og følsomt reagerer vi ikke på de unge rene stemmer. Disse Guds døtre, som I netop har hørt synge, repræsenterer næsten 300.000 unge piger - - vore tapre, unge søstre, hvem så meget afhænger af, idet de står som vagter ved grænsen til Guds rige. Det passer så glimrende at høre deres vidnesbyrd, som de bærer gennem musikken ved denne historiske lejlighed. De bor milevidt fra hinanden; men de er åndeligt forenede.

Vi er kommet for at hente råd fra en Guds profet. Som en fremragende international redaktør lagde mærke til: „Hvis der findes en løsning på det moralske forfald, verden udsættes for i vore dage, vil den komme fra mormonkirken, der hævder at de fortsat har åbenbaringer". Jeg vil gerne bære mit brændende vidnesbyrd om, at dette er tilfældet.

I aften taler vor profet specielt til os - - de kvindelige medlemmer af Herrens kirke. Men hans budskab gælder alle verdens kvinder, som har ører så de kan høre og hjerter som kan forstå.

Den, hvis navn denne kirke bærer, har lige stor og uforbeholden kærlighed til alle sine børn - - både dem der kender ham og dem der ikke kender ham så godt. Uanset hvilken situation I nu befinder jer i, kære søstre, så søger han at nå jer. Og det samme gør hans jordiske talerør. Kom, lytter til profetens røst. Jeg føler mig meget velsignet ved, at jeg er blevet kaldet til at virke i forskellige stillinger i hovedbestyrelser de sidste enogtredive år, og har fået lov at arbejde under fire profeters inspirerende ledelse - - mænd som Gud har valgt.

Men i aften bærer jeg ikke en kaldelses kappe, jeg taler heller ikke officielt for nogen organisation. Jeg kommer som en kvinde, hustru og mor, som en Herrens tjenerinde, men frem for alt som Guds datter og som medlem af hans kirke - - en stilling jeg har fælles med næsten alle indenfor min stemmes rækkevidde. Jeg har tryglet vor himmelske Fader om at vejlede mig under forberedelserne til det enorme ansvar jeg her står overfor. Må hans kærlighed forene os, skønt vi bor over hele kloden.

Jeg har bedt en brændende bøn om at få at vide, hvilke af alle de ting man kan sige, der skulle siges, og jeg er blevet tilskyndet til at fortælle jer en hellig, personlig oplevelse. Den beskriver så levende at Jesu Kristi kærlighed virkelig eksisterer og er os så nær og uendelig, at jeg mange gange tidligere har tænkt på at fortælle om den offentligt. Men jeg blev altid rådet til ikke at gøre det. Men denne aften hvisker Ånden til mig at jeg skal.

Må den hjælpe jer til at være mere opmærksomme, så I bedre kan fornemme at Frelseren personligt engagerer sig dybt i den enkeltes tilværelse. Han eksisterer virkelig. Han er os nær og han elsker os mere end vi kan fatte.

Vi fik først to yndige små piger. Under mit tredie svangerskab opstod der en kritisk situation. Det stod hurtigt klart at der var fare for mit liv. De læger, der rådede os, sagde at der var to alternativer - at jeg muligvis kunne dø eller lade lægerne helbrede mig ved at fjerne det barn, der voksede indeni mig. Helligånden vidnede om at der ikke var noget valg - - jeg måtte fortsat bære mit ufødte barn. Andre i samme situation har måske modtaget en anden tilskyndelse af Ånden. Men dette var en personlig åbenbaring og jeg godtog den. Herefter fulgte nogle angstfyldte måneder, hvor jeg plagede Herren om at mine omgivelser ville modtage den samme overbevisning som jeg. I de måneder fik vi virkelig brug for præstedømmets kraft gennem min mand. Til sidst fødte jeg et sundt barn - - vores første og eneste søn. Mit liv blev reddet. Det er grunden til at jeg føler mig tilskyndet til at fortælle jer dette her i aften.

Begivenheden skete da vores dyrebare lille søn var næsten 3 år. En dag faldt han pludselig, uden varsel, om på gulvet og holdt op med at trække vejret, tilsyneladende livløs. Min mand var ikke hjemme og jeg kaldte på min 10-årige datter, Nancy, og bad hende hjælpe mig med at bære ham ind i soveværelset. Under mit arbejde med at genoplive ham råbte jeg bogstavelig talt til Herren. Jeg tiggede ham om at redde vores eneste søns liv. Jeg lovede at jeg ville hellige mit liv til at opdrage ham til at blive et redskab for Gud, hvis han ville lade ham beholde livet. Ambulancen ankom med deres livredningsudstyr. Jeg fortsatte min brændende bøn, idet jeg tryglede Herren om at genoplive min lille dreng. Lægen kom. Lige det øjeblik han gav drengen en stimulerende insprøjtning i hjertet som et sidste forsøg, begyndte barnet at græde. Mine bønner var hørt, men jeg fik et yderligere vidnesbyrd om dette på den mest uventede måde.

Næste morgen kravlede vores søn op på skødet af sin far. „Jeg sad på skødet af Jesus," sagde han. Og så fortsatte han: „Han så mig ind i øjnene. Jeg var så lykkelig. Jeg ville så gerne være blevet hos ham, men han fortalte mig at jeg skulle gå hjem til jer igen." Selv nu, firetyve år efter, husker vores søn levende den gensidige kærlighed han oplevede i den korte stund, hvor han var „trådt ud af tiden". Han er nu sund og stærk og har det godt. Han har en yndig kone og selv en lille søn nu, samtidig med at han fortsat tjener Herren.

Og lige som dette barn, i et kort øjeblik følte og lærte Frelserens kærlighed at kende, så må vi kvinder også, uanset vores alder, som Guds døtre, som hustruer, mødre, som ydende medlemmer i samfundet - - i alle disse egenskaber hvor vi har fået en udfordring - - prøve at lære ham godt nok at kende til at elske ham så højt at vi kan tjene ham. Gå frem for hans åsyn. Fornem en gensidig kærlighed til ham. Lad den lyse for andre. Tænk over denne nøgterne tanke som C. S. Lewis har givet udtryk for: „Det er en alvorlig sag at leve i et samfund med vordende guder og gudinder." (*The Weight of Glory*, Grand Rapids, Mich: William B. Eerdmans Publishing, Co., 1965, siderne 14-15)

Jesus Kristus er vor Frelser, vor broder og ven. Han er os nær, når vi giver ham lov til det. Vores eneste og endelige glæde og lykke bygger på vort forhold til ham. Den eneste fred vi kan få under skuffelser, sorg og udfordringer forudsætter at vi søger nærmere til ham. Har vi en sådan kærlighed til vores Forløser

kan vi møde enhver vanskelighed modigt, acceptere den og endog føle taknemmelighed for den. Hans kærlighed til os er en ubetalelig gave. Hvad beder han om til gengæld: „I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer." Joh. 13: 34)

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om disse sandheder, for jeg ved at dette er Guds kirke. Jeg ved at Gud lever, ligesom hans elskede Søn, vor Frelser, Jesus Kristus, og at Herrens ord vil komme til os i aften gennem hans udvalgte talerør, præsident Spencer W. Kimball. Må vi lytte til profetens røst, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvis vi ønsker at komme op er vi nødt til at stå på

Søster Elaine Cannon
Hovedpræsidentinde for Unge Piger

Jeg vil gerne takke præsident Kimball og brødrene blandt generalautoriteterne, som er her til stede, for dette privilegium og fordi de er her i dag. Og til alle søstre i æteren - - vi hilser jer med kærlighed. Og alle I strålende mødre og døtre som er samlet her i Tabernaklet (bl.a. mine egne døtre og min mor, som er kommet forskellige steder fra, for at være i profetens nærhed ved denne historiske lejlighed) - - det er en fryd at stå her og se på jer.

Jeg tilslutter mig jeres glæde over at være kvinde og over privilegiet vi har ved at være medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i tidernes fylde. Og I, som ikke har tilsluttet jer kirken endnu, byder vi velkommen, når tiden er inde til at I kan komme. Nogle af os kommer netop fra en ganske særlig reception, som Unge Piger var vært for i vores bygning på den anden side af gaden. Vi bringer en hyldest til vore elskelige søstre, Camilla Kimball og søster Tanner, samt til de øvrige generalautoriteters hustruer og døtre. Vi bringer en særlig hyldest til søster Funk og hendes rådgivere som netop er blevet afløst fra Unge Pigers hovedpræsidentskab. Vi har dyb respekt og hengivenhed for alle disse søstre, som vi sætter så stor pris på. Vi vil gerne anbefale jer at lade dem være forbilleder i jeres liv. De lever nær til Herren. De følger profetens tilskyndelser. De yder meningsfyldte bidrag til samfundet og de har hver for sig måttet udholde vanskeligheder som har gjort livet smukt for dem. Til denne fortræffelige gruppe hører også andre kvinder, som sidder her foran jer - - søster Louise Lake, søster Belle Spafford - - kvinder som vi allesammen vil gøre klogt i at efterligne.

Og nu her i aften er alle kirkens kvinder over 12 år for allerførste gang samlet til møde. Teknisk set står vi hinanden nær, men vi fornemmer desuden hinandens ånd ved hjælp af Herren, Jesu Kristi kærlige indflydelse. Dette øjeblik danner begyndelsen til en enestående forening, som med tiden vil samle alle kirkens søstre, og vi vil koncentrere os om at prioritere rigtigt i stedet for blot at sætte det personlige, ja selv programmer, i første række. Vi betragter det som vi alle samles under den kappe som Herrens talerør, præsident Spencer W. Kimball bærer, det er meget betydningsfuldt. Nu, når han taler til os i aften, er det som om Herren Jesus Kristus selv talte til os søstre. Kristus gjorde dette meget klart, da han for lange tider siden sagde følgende til sine børn: „Salige er I, om I giver agt på disse de tolvs ord, som jeg har udvalgt af jer til at virke blandt jer." (3. Nep. 12:1)

„Og hvad de taler . . . skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse (læs frelse).

Se, dette er Herrens forjættelse til jer."

(L&P 68:4-5) Derfor, præsident Kimball, støtter vi søstre i kirken dig, af hele vort hjerte og vi vil prøve at efterleve dine ord.

Jeg vil gerne fortælle en oplevelse jeg havde sammen med præsident Kimball for at hjælpe jer til at forstå hvilket udsøgt menneske han er, udover at han er en magtfuld profet, og måske vil jeg bygge resten af min tale på denne oplevelse. For to år siden stod jeg alene i underetagen i kirkens kontorbygning og ventede på en elevator. Det var en tidlig mandag morgen, noget før kontorfunktionærernes myldretid.

Da elevatoren gled ned på plads kom pludselig to af kirkens sikkerhedsbetjente et eller andet sted fra og holdt dørene åbne. Det er der ingen der plejer at gøre for mig, så jeg kiggede mig omkring lige i rette tid til at se præsident Kimball og hans privatsekretær, bror Haycock, komme frem på arenaen. De skyndte sig ind på det sikre område og jeg trak mig hurtigt tilbage. Men i det øjeblik præsident Kimball vendte ansigtet fra elevatoren så han mig stå og vente ved den næste elevator. Og han sagde meget imødekommende: „God morgen." Jeg svarede: „God morgen præsident Kimball." Han sagde: „Skal du ikke med op?" Og jeg sagde: „Joh - -" og tøvede et øjeblik - - „ Jeg regnede ikke med at det kunne lade sig gøre nu." Han sagde: „ Jamen skal du da ikke op?" Jeg svarede: „Jo." Så sagde han: „ Sig mig lige hvordan du har tænkt dig at komme op?" Og så fortsatte han: „Kom her." Og det gjorde jeg - - når en profet inviterer - og jeg var glad for, at jeg kunne køre op sammen med ham.

Jeg er sikker på at præsident Kimball giver alle os kvinder en særlig invitation til at følge ham som han følger Frelseren. Hvis vi ønsker at „komme op" er vi nødt til at „stå på". Det er ganske enkelt. Han er vores leder i en hel verden af såkaldte ledere, som kan lede os tilbage til Guds nærvær.

Kære søstre, denne kirke er verdens redningsplanke. Og hvad er kvindernes lod i dette? Pigen er menneskets fremtidige mor. Kvinden er præstedømmets kompagnon. Hun former den næste generation. Som kvinder har vi fået talent for at elske, at øve en god indflydelse, at være hustruer og mødre - - men i overensstemmelse med Herrens tidsplan for os. (Så hæng på her, søstre, hvis I endnu ikke er nået så langt, så vil det måske ske for jer før eller senere. Og når tiden kommer, hvis I har levet så det kan lade sig gøre, så beklag jer ikke over at I bad så brændende om at få en god mand, som nu altid sidder til møde eller udfører en eller anden celestial opgave, alt efter tidsplanen). Ser I, livets detaljer og tidsplaner er egentlig ikke så vigtige endda. De viser blot forskellen mellem os - - gifte eller ugifte, om vi bor alene, om vi har lidt eller meget. Det er blot detaljer. Det der betyder noget er vores personlige forhold til Herren og vort eget urokkelige vidnesbyrd om, at han bryder sig tilstrækkelig om os hver især til at være der når vi virkelig har brug for ham.

Skønt alle vi kvinder, som befinder os indenfor min stemmes rækkevidde, har forskellige baggrunde, står i forskellige personlige situationer (vi støder måske oven i købet sammen på grund af forskellige meninger om verdslige sager eller om hvordan man bager brød på den rette måde), så har jeg en fast fornemmelse af at vi er nødt til at følge et pagtsfolks kurs. Vi må bevare de traditioner som er hellige for gode mennesker overalt. Alle I, i de lande som kan høre dette program direkte, må sætte en tydelig kurs, I bør vide hvordan I skal prioritere som Guds døtre. I har måske forskellige personlige meninger. Men de evige principper må I være enige om, for de er altid de samme. Derfor opfordrer jeg kraftigt

til at alle vi kvinder forener os i de ting vi kan være enige om - - familieliv, kyskhed, ansvarlighed for Herren og samfundet, og pligten til at dele evangeliet med andre. Som en hjælp til dette synes der at være mindst to afgørende områder, som vi bør koncentrere os om - - og det gælder os alle i alle aldre, om vi er sunde eller syge, har fred eller besværligheder, er priviligerede eller tilsyneladende problemfyldte. Det første er at vi skal styrke os selv. Det andet er at vi skal tjene Herren ved at tjene andre. Her er måden at gøre det på: Vi opnår et personligt vidnesbyrd. Vi deler det med andre. Vi lærer evangeliets principper at kende. Vi anvender dem i vor omgang med andre. Vi fører personlige optegnelser og gør vort genealogiske arbejde. Og søstrer vi erklærer med eftertryk og glæde: „Jeg vil være lydig! Jeg vil hjælpe med til at styrke andre, at de også kan blive stærke og lydige!"

På Kristi tid trængtes folk om ham ved en bestemt lejlighed. En kvinde, der var i vanskeligheder søgte i sin store tro at røre ham. Hans disciple betvivlede hånligt at Kristus skulle kunne mærke at nogen rørte ham, når så mange trængtes om ham, men han kunne mærke at hendes berøring var anderledes. Hun havde forbindelse. Han reagerede med at helbrede hende.

Søstre, vores berøringer er selvfølgelig forskellige. Men vi må række ud og etablere en forbindelse i tro, fremfor bare at bevæge os omkring Kristus, og vagt afvente hans velsignelser. Profeten er her i dag for at vise os hvordan. Og således som han lige så stille lærte mig det den tidlige morgen, er vi nødt til at stå på hvis vi ønsker at komme op.

Hvis der tilfældigvis skulle være nogen, inden for min stemmes rækkevidde, der har et tvivlende hjerte, eller hvis vidnesbyrd vakler lidt i dette øjeblik, så støt jer til vores, medens jeres eget vokser. Jeg ved at Gud lever, og jeg ved at Jesus er Kristus og den nødvendige Forløser, at han elsker os og at hans principper er tilstrækkelige. Ved denne meget specielle lejlighed på min „jomfrurejse", som det har været, er jeg taknemmelig for, at jeg personligt kan vidne om, at jeg gennem den Helligånds kraft følte det dejlige og ufornægtelige vidnesbyrd om gyldigheden af profetens kaldelse, da præsident Kimball og de andre brødre, præsident Tanner og præsident Romney, lagde deres hænder på mit hoved. Denne kirke er sand, søstre. Systemet, præstedømmet, kvindeligheden - - er altsammen en velsignelse for os.

Efterhånden som vi møder livets udfordringer, og vores tidstabel er lidt anderledes end vi mente den skulle være, må vi da være kloge nok til at befinde os på Herrens side, idet vi sørger for at stå på og komme op sammen med profeten. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kvindens største udfordring

Søster Barbara B. Smith
Hjælpeforeningens præsidentinde

Præsident Kimball, præsident Tanner, præsident Romney og alle andre kære brødre og søstre. Det er tre år siden dette historiske Tabernakel sidst var fyldt med kirkens kvinder i den hensigt at de kunne høre Guds profets råd. Vi har savnet den dejlige ånd vi finder, når søstrene samles, og den velsignede fred og trøst der kommer når vi søstre på opfordring mødes i Herrens navn.

Det har været begivenhedsrige tre år - - både i verdenshistorien og i kirkens historie. Og på særlige områder har det været tre år med udfordringer. Aldrig før har der været sagt og skrevet så meget om kvindens rolle og hendes plads i samfundet.

Jeg har haft den velsignelse at mødes med mange af jer i løbet af disse tre år, og jeg ved at I beder meget i jeres forsøg på at forstå, hvad Herren kræver af jer i denne hastigt skiftende verden. Den nyomvendte der kom hen til mig efter et møde sagde det på denne måde: „Hvad er en mormonkvinde?" Fra Japan lød spørgsmålet: „Nu hvor vi er gået bort fra vore forældres facon og har øget antallet af børn i vores familie, hvordan skal vi så opdrage dem?" Kvinder som er overhoveder for deres familier bønfalder om vejledning: „Hvordan kan jeg være uafhængig og selvforsørgende og samtidig blive hjemme hos mine børn, når jeg ingen støtte får andre steder fra?" Den enlige kvinde spørger: „Hvordan kan jeg passe ind i en kirke der er så familieorienteret, når jeg ingen mand har? Kan jeg gøre noget i Guds rige?" Svaret er ja. Kvindens arbejde er nødvendigt i riget, uanset om det er en hustru, en mor, en søster eller alle tre ting.

Vi søstre i hjælpeforeningen har en ædel arv, og en udfordring i vore dage, og vi kan se den storhed som kommer. I hjælpeforeningen har vi Herrens program for hans døtre. Det fundamentale i dette arbejde var at vi skulle engagere os dybt i at lindre lidelserne blandt Guds børn.

Profeten har også belært søstrene om at deres forening „ikke kun er beregnet på at skulle lindre fattigdom, men også på at frelse sjæle ". Denne udfordring er meget aktuel i dag.

Siden kirkens kvinder sidst var forsamlet, for at høre taler om vore særlige problemer, er vi blevet tvunget til at tage kampen op med mange af vore dages problemer.

For at udbrede evangeliets budskab er det vigtigt at vi nærmer os de aktuelle problemer og gennemtænker dem omhyggeligt i kærlighedens ånd. Vi har et ansvar for det moralske klima i det samfund hvor vi bor, som profeten Joseph pointerede det i Nauvoo overfor de første hjælpeforeningssøstre. Vi kan ikke frasige os vort ansvar som borgere.

I kirkens første dage, her i disse dale,

arbejdede hjælpeforeningens ledere, og andre af samfundets fremragende kvinder, samt kirkens præsiderende brødre sammen for at give de hellige kvinder stemmeret. Det var ikke noget der skete omgående. Det blev ikke engang taget under overvejelse i forbindelse med den fortvivlende kamp for anerkendelse af staten, og alligevel var kvindens stemmeret noget man var helt enige om og det blev nedskrevet i grundloven af de første lovgivere i Utah, fordi det var et retfærdigt princip.

I dag må sidste dages hellige kvinder stå

forrest når der skal løses samfundsproblemer, idet de har større mulighed i vore dage for uddannelse, og de har stemmeret. Vi er nødt til at udføre vort ansvar som borgere.

Hvordan gør vi det?

Henry Ward Beecher erklærede engang: „Alt det der er næsten sandt er helt forkert og det hører til vore mest farlige fejltagelser, idet man er mere tilbøjelig til at blive vildført, når man er så nær sandheden ".

Jeg mener at den største udfordring for os i vore dages verden er at udarbejde løsninger der er i overensstemmelse med ånden i evangeliets lærdomme.

Der er tre betydningsfulde skridt vi bør tage og det er: For det første: Bøn. Lad os til stadighed bede om at vi ikke må blive bedraget, og om at vi må leve nær Herren, idet vi adlyder hans bud. Så vil vi finde det lys og den sandhed vi har brug for i forbindelse med de problemer vi hver især har at kæmpe med.

For det andet: Skrifterne. Læs skrifterne - - for hvad Gud siger til én siger han til alle. Studér Frelserens liv, han er et eksempel for os allesammen.

For det tredie: Lyt til profeten som leder os i dag. Et af genoprettelsens store budskaber er at Himlen er åben og at Gud leder os ved hjælp af sin salvede profet. Med hensyn til politik har præsident Kimball opmuntret os til at studere tingene og bruge vor handlefrihed. Han råder os til at vælge ledere og programmer der er i overensstemmelse med sandhedens principper. Han tilskynder os til at handle uafhængigt.

I forbindelse med moral har han givet mere specielle råd. Med hensyn til abort, ligeretsbevægelsen, homosexualitet og pornografi - - som nogle steder kaldes dameblade - har han givet direkte råd. Mormonkvinder ved at de har ret til at acceptere eller afslå rådet, men hvis de vil holde sig til de fundamentale lærdomme er de nødt til også at indse, at hvis de afslår rådet har de påtaget sig et tungt ansvar. Det hører med til en profets kaldelse at se på det inderste i en moralsag, at danne sig et billede af den fremtidige kurs og at advare folk om dens følger. Somme tider vil de, som ikke er enige med ham i det han siger, måske ikke følge advarslerne. Det er desværre først når det er for sent at sandheden i hans ord står klart for alle.

Somme tider retter folk sig efter profetens advarsler. Da Jonas blev sendt til Nineve for at profetere om at den store ugudelige by ville blive ødelagt „troede folkene i Nineve på Gud, og de udråbte en faste og klædte sig i sæk, både store og små" (Jonas 3:5). De holdt op med deres ugudelighed og omvendte sig og Gud skånede deres by.

I skuespillet *Because of Elizabeth* (på grund af Elizabeth), som blev vist i Nauvoo i sommer ved indvielsen af kvindemonumentet, slutter Elizabet med at sige at hun ikke vil være i stand til at læse alle de problemer hun ser eller til at klare enhver udfordring. Men hun erkender at det hun forsømmer at gøre vil andre prøve at gøre. Og når stykket slutter føler man sig slået af den store indflydelse en enkelt kvinde har haft for de tusinder som er hendes direkte efterkommere. Og udover disse tusinder er der tusinder mere der har hørt om evangeliet på grund af hendes missionærsønner og sønnesønner og oldebørn og tipoldebørn.

Dette er en stor, fortløbende og uerstattelig mundtlig hyldest til kvinden gennem de sidste årtier. Og vi tror det er vigtigt at fortsætte og værdsætte dette værk om kvinden. Kvinden må klart erkende storheden i sin kaldelse. Udover det centrale er der mange andre problemer at løse og kvinden har et ansvar for

at gøre sin del for at løse dem. Vi må anvende vore talenter på hvilken som helst måde vi kan, fordi det kræyer den bedste præstation af os alle hver især, for at vi kan danne mønster for hvordan man løser verdens problemer i vore dage.

Måske det mest vigtige for os er at det kræver hele vort hjerte, al vor magt, sind og styrke at udføre det arbejde Herren har pålagt os - hvilket er at leve således at vi og de mennesker vi øver indflydelse på, vil opnå ophøjelse i Guds rige.

Vi er folket, som er oprejst til at gøre dette arbejde; det er os, kirkens kvinder -- hånd i hånd med vore mænd, vore sønner og brødre i præstedømmet.

Må Herren velsigne os kvinder med dette evige perspektiv. Må vore beslutninger være af en sådan art, at de vil få os til at arbejde i kærlighed, enighed og trofasthed, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

